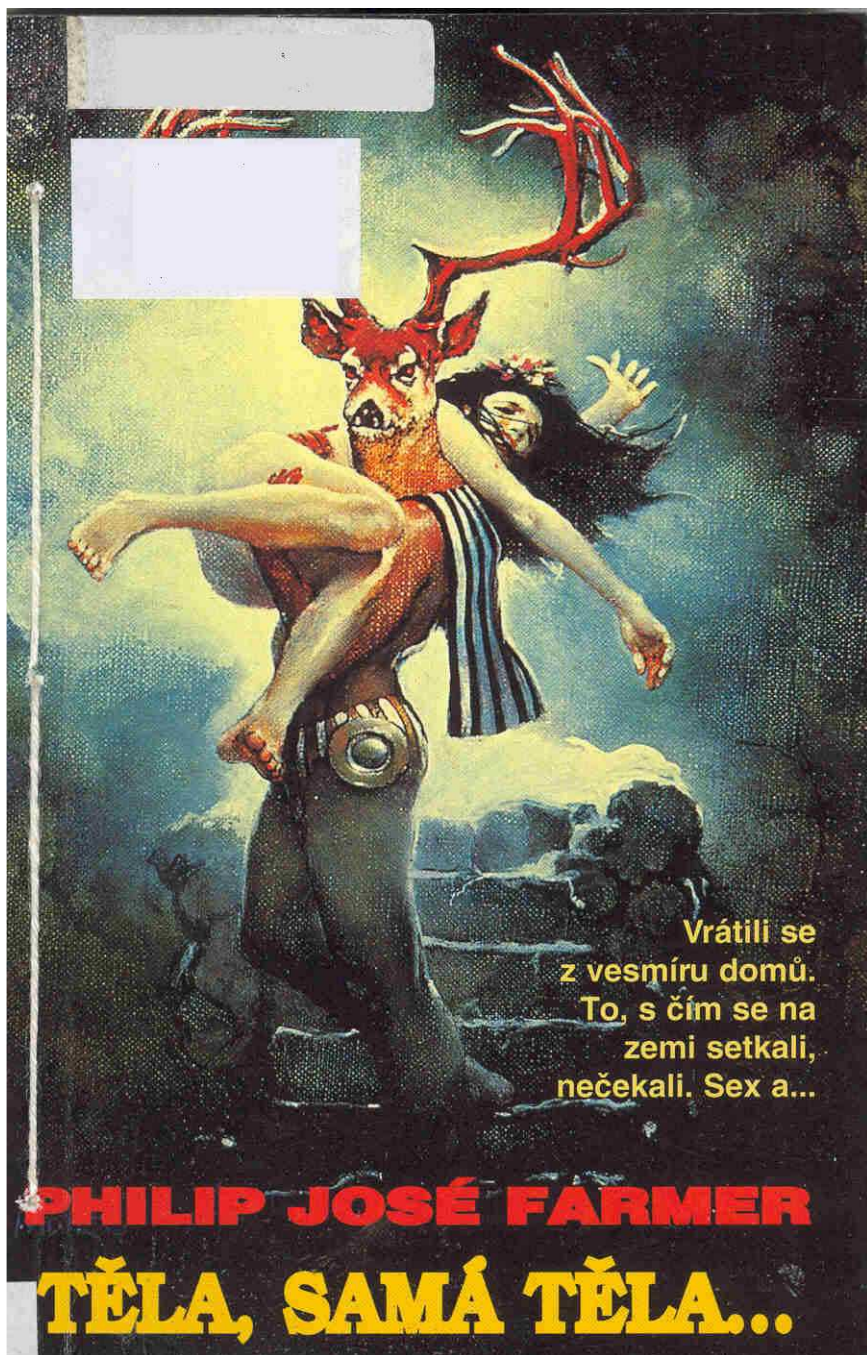

Vrátili se
z vesmíru domů.
To, s čím se na
zemi setkali,
nečekali. Sex a...

PHILIP JOSÉ FARMER
TĚLA, SAMÁ TĚLA...

Děvčata měla široce otevřené oči, plné naděje a očekávání. Všechna křičela:

„Sluneční Hrdina! Parohatý Král! Silný Paroháč! Velký Syn a Milenec!“

Za děvčaty stály matróny - starší, vážené dámy korpulentního vzhledu. Podle toho, jak křičely a jak sdělovaly své rady, nebylo těžké se domyslet, že to jsou jejich matky...

Všichni nahlas křičeli, jako kdyby měli každým okamžikem vypustit svou duši přímo na ulici. Bylo to však prakticky nemožné. Ulicí muselo projít procesí. Čestná Stráž spolu s kněžkami z Vassaru vyběhla na ulici a zařadila se před paroháče a jeho jezdce. Strážkyně popichovaly hroty svých šípů ty, kteří překročili bílou čáru na okraji chodníku. Panny stojící v prvních řadách však přesto neustupovaly a nijak se nechránily před ranami. Pohled na vlastní krev jim způsoboval rozkoš a uváděl je do vytržení, což dávaly hlasitě najevo svými výkřiky.

PHILIP J. FARMER

TĚLA, SAMÁ TĚLA

FLASH

ARADAN OSTRAVA

Copyright © 1968 by Philip J. Farmer

All rights reserved

Translation © 1995 by Dittmar Chmelař Cover art © by Don Maitz

via Agentur Schluck

ISBN 80-901081-7-2

Preludium

Dav lidí shromážděný před Bílým Domem hlučel, smál se a křičel. Ženy nesnesitelně ječely, muži spolu rozmlouvali zastřenými basy. Chyběly zde pouze vysoké dětské hlásky. Děti zůstaly doma pod dohledem svých sice starších, ale stejně nedospělých bratrů, sester a jiných blízkých příbuzných. Toto představení nebylo určeno pro ně. Nepochopily by smysl jednoho z největších rituálů konaného na počest Velké Bílé Matky. Zcela rozhodně by to nebylo pro ně bezpečné. Matka byla oslavována a velebena už několik staletí (psal se nyní rok 2860 podle Starého Stylu). Kdysi se děti mohly zúčastňovat mystérií zasvěcených Matce. Hodně jich však bývalo během těchto mystérií zabito; ve všeobecné extázi byly doslova roztrhávány na kusy.

Tato noc nebyla bezpečná ani pro dospělé. Mnoho žen bude zcela určitě velice těžce poraněno, mnoho z nich přijde o život. Hodně mužů podlehne ženám, které pomocí rukou s dlouhými nehty a úst s ostrými zuby jim vytrhnou s kořeny to, co je činí muži a držíce v pozdvižených dlaních a sevřených rtech takto získané trofeje, poběží s křikem ulicemi, aby je položily na oltář Velké Bílé Matky ve Svatyni Černé Země. A během následujícího týdne připomenou v den pátečního Sabatu do bílého oděvu odění Řečníci Matky, kněží a kněžky těm, kteří nedoznali žádné újmy, že poněkud přehnali své svaté zanícení. Duchovním kongregacím nemohla uškodit ostrá, kritická slova, a ani ta vždy nemusela padat a také obvykle nepadala. Muži a ženy, do kterých se vtělila Matka (a do koho by se během rituálů nevtělila?), přece za to nemohli. A pak, co od toho vlastně očekávali? Nedocházelo snad k tomu během každé noci, ve které byl vždy stvořen Sluneční Hrdina, Král Paroháč? Nu což, Řečníci věděli, že musejí své věrné natolik uklidnit, aby se mohli klidně vrátit do normálního života. Buď poslušný, modli se, zapomeň! A čekej v pokoře na další mystéria!

A ti, kteří zahynou, také nemají důvod naříkat. Budou pochováni ve svatyni, věrní se za ně budou modlit a na jejich počest bude Bohyni obětován jelen. Duše zabitých, třikrát požehnaný věrnými, pak vypijí jeho krev.

Krvavé slunce zapadlo za horizont. S tichým šuměním svých křídel přiletěla chladná, mlhavá noc. Obloha byla celá zatažena těžkými mračky. Dav se pomalu ztišoval. Zástupci a představitelé velkých duchovních bratrstev a řádů se už shromáždili na Pennsylvania Avenue. Vůdci Řádů Wapiti a Losů se o něčem ostře přeli. Oba dva požadovali, aby jejich Řád vedl procesí. Nezkrášlovalo snad paroží jejich hlavy? Neskvělo se snad v tomto roce paroží na hlavě Slunečního Hrdiny?

Jan Ječné Zrno, od hlavy až k patě celý oděn do svého rituálního oděvu, se pokoušel s červenou tváří a třesoucíma se nohama ukončit jejich spor. Jako vždy večer touhle dobou byl příliš opilý na to, aby mluvil srozumitelně. Bylo mu úplně jedno, zda mluví srozumitelně, či nikoliv. Těch několik slov, které zblekotal, ještě více rozzuřilo oba vůdce. Nebylo divu, oba dva toho také nemálo vypili. Došli dokonce tak daleko, že sáhli na rukojetě svých nožů. K jejich vytažení by však byla nutná daleko větší urážka, zvláště dnes, v den stvoření Slunečního Hrdiny.

Oddíl Čestné Stráže Bílého Domu opustil své stanoviště, aby ukončil hádku obou vůdců. Zpod hlavního portálu Bílého Domu vyšly pochodovým krokem vysoké, štíhlé dívky. Jejich špičaté helmy se třpytily ve světle pochodní, jejich dlouhé vlasy se leskly a bílé šaty slavnostně zářily. Každá ze Strážkyň držela v jedné ruce luk a ve druhé šíp. Na rozdíl od jiných washingtonských panen měly obnaženo jen jedno, levé ňadro. Pravé decentně skrýval bílý oděv. Přesně podle této tradice si nechávaly lučištnice Bílého Domu amputovat ňadro, které jim znesnadňovalo střelbu. Činily to s opravdovou radostí. Vůbec jim to nezesnadňovalo nalezení partnerů. Dnes, kdy je Sluneční Hrdina naplní semenem božství, si budou moci vybírat do sytosti. Muž, jehož ženou byla Strážkyně, měl až do smrti právo být na ni hrdý.

Kapitánka Stráže se hrozivým hlasem zeptala, co bylo příčinou hádky obou vůdců. Vyslechnuvši oba vůdce, řekla:

„To je poprvé, co slavnost je tak nedbale připravena. Nebudeme snad nyní potřebovat nového Jana Ječného Zrna?“

Ostřím šípů, který držela v ruce, ukázala na vůdce.

„Ty povedeš procesí. Spolu se svým Řádem budeš mít tu čest vést Slunečního Hrdinu.“

Vůdce Řádu Losů byl buď velice odvážný nebo výjimečně hloupý. V každém případě se osmělil protestovat proti tomuto rozhodnutí.

„Včera večer jsem popíjel s Janem Ječným Zrnem, který mi řekl, že právě Losům se dostalo této cti. Vysvětlí mi tedy, proč jsi vybrala právě Řád Wapiti?“

Kapitánka na něho chladně pohlédla a přiložila šíp k těživě svého luku. Velice dobře se však vyznala v politice, aby věděla, že si nemůže dovolit zabít vůdce Řádu Losů.

„Když Jan Ječné Zrno otevřel svá ústa, promluvily v jeho slovech jiní duchové než ti, kteří slouží Bohyni. Už dávno bylo rozhodnuto o tom, že Slunečního Hrdinu na Kapitol doprovodí právě vůdce Řádu Wapiti. Není snad Paroháčem? Cožpak se Sluneční Hrdina nepředstavil jako Paroháč? Či snad nevíš, že samec jelena Wapiti se nazývá paroháč, zatímco Losí samec je býk?“

„To je pravda,“ přiznal se vůdce Losů, celý bledý, se zrakem upřeným na střelu, která mířila na jeho hrud'. „Neměl jsem věřit Janu Ječnému Zrnu. Přesto však byla nyní řada na Losech. V minulém roce to byli Lvi a předtím Tygři. Tento rok jsme to měli být my, Losi.“

„Samozřejmě, pokud by nebylo tam toho!“ Ukázala prstem za záda Losa, na Pennsylvania Avenue. Vůdce Losů se rychle otočil.

Od Bílého Domu se Pennsylvania Avenue táhla téměř rovně přes šest příčných ulic, aby náhle končila velkým masivem baseballového stadiónu. Nad stadiónem se tyčila ohromná jehlovitá věž, neznámé umělecké dílo staré nejméně sedm set šedesát let. Nedávno se tato obří jehlice spustila na ohnivém kotouči z říjnové oblohy a dosedla přímo doprostřed stadiónu.

„Máš pravdu,“ řekl vůdce Losů. „Ještě nikdy nesestoupil z nebes náš velký Sluneční Hrdina seslaný nám samou Velkou Bílou Matkou. A zcela určitě to byla právě ona, kdo určila, který Řád má odměnit sestoupením Slunečního Hrdiny, když ho nazvala Paroháčem.“

Los po těchto slovech rychle odešel a přidal se k zástupu svého řádu. Téměř na poslední chvíli. U Kapitolu, šest příčných ulic od Bílého Domu, se ozval silný výkřik, který zcela ztišil a zparalyzoval shromážděný dav. Muži pobledli, zatímco ženy, zcela připravené a dychtivě čekající, široce otevřely své oči. Mnoho z nich se vrhlo na zem, kde se začaly divoce svíjet a křičet. Výkřik se vzápětí ozval znovu. Ukázalo se, že pochází z hrdel několika desítek mladých děvчат sbíhajících po schodech hlavní budovy Kapitolu.

Byly to kněžky, které nedávno ukončily školu božství ve Vassar. Každá z nich měla na hlavě vysoký, černý, zašpičatělý klobouk s úzkou stuhou. Dlouhé, rozpuštěné vlasy jim padaly až po pás. Prsa měla stejně obnažena, jako všechny jiné panny. Po skončení školy si musely odbýt pět let služby jako služky, aby se mohly stát váženými ženami. Semeno Slunečního Hrdiny dnes nebylo určeno pro ně, musely se pouze spokojit se slavnostním zahájením slavnosti. Na sobě měly povlávající sukničky ve tvaru zvonu. Některé z nich byly přepásány chřestýši, jiné zase měly na svých ramenou živé hady. V rukou držely třímetrové biče z hadí kůže.

Rozlehlo se víření bubnů. Nad nimi zakvílel zvuk trubky. Zazněly cimbály a citery. Divoce křičící mladé kněžky běžely Pennsylvania Avenue, dělající si cestu davem údery bičů. Zcela neočekávaně se objevily při vratech v parčíku obklopujícím Bílý Dům. Strážkyně chvíli bránily vrata, pozorující přitom nečinně boj, který probíhal v davu těsně před nimi. Nezůstaly však pouze u pozorování. Ne nadarmo je i kněžky předcházela zasloužená pověst, že v případě nutnosti se okamžitě dovedou změnit ve vzteklé feny.

Dívky v davu si navzájem vytrhávaly vlasy, nehty si drásaly obličej a snažily se amputovat si ňadra. Starší kněžky musely nakonec použít bičů, aby ukázniily rozvášněné dívky. Teprve silné rány bičem rázně připomněly bolestí vyjícím dívkám, že to hlavní je teprve čeká.

V natažených rukou strážkyně se objevily zpoza pasu vytažené zlaté srpy, pomocí kterých udělaly několik hrozivých, ale přitom navýsost rituálních pohybů. Náhle, jako kdyby si sám režíroval svůj dramatický příchod (opravdu tomu tak bylo), se ve dveřích Bílého

Domu objevil Jan Ječné Zrno, držící v rukou zpola vypitou láhev whisky. Celý se třásl a potácel se ze strany na stranu, neponechávaje nikoho na pochybách o tom, co udělal s druhou polovinou láhve. Dlouho škubal za provaz, který měl uvázaný kolem krku, než konečně našel na něm visící píšťalku. Vložil si ji do úst a silně na ni zapískal.

Z ulice, ve které byli shromážděni příslušníci Řádu Wapiti, mu odpovědělo strašlivé zavytí. Několik členů Řádu se prodralo přes Stráž až před portál. Každý z nich měl na hlavě čepici z jelení kůže, na které byly připevněny malé růžky, pelerínu z jelení usně a kolem boků pás s přidělaným ocasem. Z bederních popruhů jim visely dolů malé balónky ve tvaru mužského falu. Členové Řádu ani nešli, ani neutíkali. Pohybovali se podivnou směsicí tance a baletu, připomínající jelení chůzi. Zaútočili na kněžky, které křičíce s předstíraným překvapením utekly, umožňující tím členům Řádu Wapiti dostat se do Bílého Domu.

Ve velkém oválném pokoji je očekával Jan Ječné Zrno, který ještě jednou zahvízdal na svou píšťalku, seřadil jednotlivé příslušníky Řádu podle jejich řádové hierarchie a nejistě začal vystupovat po širokých točitých schodech vedoucích do prvního patra.

Náhle se prudce zapotácel, ztratil rovnováhu a spadl přímo na vůdce Řádu. Ten zachytil padajícího Jana a brutálně ho odhodil stranou. Za normálních okolností by se neodvážil takto jednat s oficiálním Mluvčím Bílého Domu. Věděl však, že Jan Ječné Zrno je momentálně až příliš v nemilosti. Právě tato skutečnost mu dodala odvahy k tomuto činu. Jan Ječné Zrno zavrával, nachýlil se přes zábradlí schodiště, načež spadl přímo na mramorovou podlahu oválného pokoje. Ležel zcela nehybně tam, kam dopadl, s hlavou nepřírozeně vyvrácenou dozadu. Jedna mladá kněžka k němu přiskočila a snažila se mu nahmatat puls. Podívala se do jeho skelných očí a sáhla pro srp, který měla za pasem. V témže okamžiku se ozvalo prudké prásknutí biče, které zanechalo hluboké stopy na jejích zádech a prsou. Rány mladé kněžky se okamžitě zalily krví.

„Co to děláš?“ vykřikla starší kněžka.

Dívka se celá schoulila a pomalu se otočila ke své starší kolegyni. Neodvážila se však vztáhnout před sebe ruce na ochranu před úderu biče.

„Mám na to právo,“ vyjekla. „Velký Jan Ječné Zrno je mrtev a já jsem převtělená Velká Bílá Matka. Chtěla jsem pouze sebrat úrodu.“

„Nebránila bych ti v tom, vědouc, že máš právo ho vykastrovat, kdyby k tomu došlo během Svátku Vysévání, ale ne jako důsledek nešťastné náhody. Velice dobře to víš!“

„Nechť mi to Columbie odpustí!“ vykřikla dívka. „Nemohla jsem se ubránit tomuto pokušení. Za všechno může tato noc. Syn se stane dospělým, Král Paroháč dostane korunu, fanyнка ztratí panenství...“

Surová tvář kněžky se zkřivila vzteklým úsměvem.

„Jsem přesvědčena o tom, že Columbie ti odpustí tvůj hřích. Ve vzduchu je něco, co všem bere dech a připravuje je o smysly. Cítím přítomnost Bohyně... Velká Bílá Matka jako Panna... Společnice Slunečního Hrdiny a Velkého Paroháče... cítím její dech a...“

Právě v tomto okamžiku se z prvního patra ozval příšerný řev. Na schodech se objevila tlupa Wapiti se Slunečním Hrdinou na ramenou. Byl to vysoký, úplně nahý, dokonale urostlý muž. I když seděl na ramenou dvou členů Řádu Wapiti, nebylo žádným problémem zjistit, že je velmi vysoký. Svou tváří s výrazným obočím, dlouhým, trochu zakřiveným nosem spolu se silnou čelistí připomínal hezkého, dobře stavěného mistra světa v boxu. Avšak v tomto okamžiku výraz jeho tváře nesevřel o ničem, co by šlo nazvat „hezké“ nebo „odporné“. Vypadal jako by byl očarováný. Právě tohoto označení by použil každý občan Washingtonu a země DeCe.¹

Dlouhé, temně rudé vlasy mu splývaly na záda. Vpředu, v místě, kde končila linie jeho vlasů, vyrůstaly malé parohy. Nebyly to umělé parohy, jaké měli příslušníci Řádu Wapiti, protože tyto parohy žily.

¹ Název země odvozen od názvu DC - District of Columbia, spolkového území hlavního města USA (pozn. překladatele)

Byly zhruba třicet centimetrů vysoké a měly asi půl metru v průměru. Byly pokryty jemnou, lesklou kůží, přes kterou bylo jasně vidět cévy a žíly. U kořene každé z obou násad bylo vidět hlavní tepny, které pulsovaly přesně v rytmu úderů jeho srdce. Nebylo pochyb o tom, že mu byly implantovány zcela nedávno. Na čele ještě bylo vidět stopy zaschlé krve.

Tvář parohatého muže byla snadno k poznání. Příslušníci Řádu Wapiti a kněžky se od sebe navzájem lišili, patřili však nepochybně do téhož časového období. Jejich trojúhelníkovité obličejy s tmavými očima, dlouhými řasami, s nevelkými, ale pevnými rty a lehce zašpičatělými bradami, šlo v určitém přiblížení nazvat „jeleními“. Kdyby se však někdo pozorně podíval zpovzdálí na tuto scénu, jistě by mu neušlo, že muž nesený Wapity na ramenou, s tváří zcela bez jakýchkoliv známek intelektu, patří zcela nepochybně do minulé éry. Kterýkoliv student dějin umění by při pohledu na něho řekl: „Starověký člověk“ nebo „ten člověk žil v době Renesance“ nebo „on žil v době, kdy začaly převratné změny Průmyslové Revoluce.“ Kdyby tento student spatřil toto procesí, řekl by:

„Toto je člověk z doby, kdy Země úpěla pod nadvládou lidí rojících se jak mravenci. Má v sobě něco z hmyzu, ale jen velmi málo. Je jasně vidět, že byl schopen stát se Člověkem mezi hmyzem.“

Dav vynesl hrdinu pod portál Bílého Domu. Jeho objevení se zde bylo přivítáno obřím jásotem. Bubny temně zaduněly, trubky zavaly jako trouba archanděla Gabriela, syringy jásavě zavaly. Pod portálem stojící kněžky se svými srpy zaměřily na příslušníky Řádu Wapiti, ale jen málokdy je mrzачily. V davu stojící příslušníci Řádu Wapiti se na ně vrhli a povalili je na zem. Děvčata ležela na zemi s nohama vyzývavě čnějícíma k obloze.

Parohatý muž byl vyveden na chodník a přes železná vrata byl vystrčen na Pennsylvania Avenue. Tam byl posazen na hřbet divokého, parohatého přežvýkavce, který divoce funěl a snažil se vytrhnout svým strážcům. Muži, kteří ho drželi za parohy a za dlouhou srst splývající mu po bocích, mu však nedovolili, aby se jim vytrhl a dal se na útěk. Muž sedící na hřbetu černé bestie se musel pořádně držet jeho parohů, aby nespadl. Svaly na jeho hřbetě se

napjaly, obrovské svaly na jeho ramenou se napnuly jako tětiny. Muž začal pomalu stáčet šiji černého, ryčícího paroháče, blýskajícího ve světle pochodní bělmem svých očí. Zdálo se, že šije paroháče musí každým okamžikem prasknout, ale mužovy ruce náhle povolily smrtelný stisk a černá parohatá bestie zůstala nehybně stát uprostřed ulice. Z tlamy jí tekly sliny, její oči se tetelily strachem. Uznala převahu svého jezdce.

Příslušníci Řádu Wapiti se postavili ve dvanáctistupu za paroháče a jeho jezdce. Hned za nimi se seřadila skupina hudebníků patřících ke stejnému Řádu. Za Řádem Wapiti šli Losi, také se svými hudebníky, za nimi zase Lvi s tygřími lebkami na hlavách jako s přilbami. Měli na sobě lví kůže, jejichž ohony vlekli za sebou po betonu. V rukou drželi šňůry od obřího balónu ve tvaru kondomu s malým kulatým „nosem“ na konci, který se vznášel asi čtyři metry nad jejich hlavami. Pod balónem byly upevněny dvě kulaté gondoly. V každé z nich seděla těhotná žena, která zasypávala dav pod sebou květy a rýží.

Za Lvy pak pochodovali Kouhouti, kteří nesli svůj totem - obří kohoutí lebku s vysokým červeným hřebenem a dlouhým zobákem zakončeným obřím okem. A za Kohouty šli představitelé dalších Řádů lidu DeCe: Sloni, Muly, Zajíci, Pstruzi, Kozli... Za jednotlivými řády pak šly představitelky velkých ženských řádů: Laně, Včelí Královny, Divoké Kočky, Lvice a Straky. Sluneční Hrdina však nevěnoval sebemenší pozornost těm, kteří šli za ním. Díval se na druhý konec ulice. Po jejich obou stranách se mačkaly nepřeborné davy lidí. Navzdory zdánlivému chaosu, panujícímu vůkol, rozložení a ustavení lidí v davu nebylo náhodné. Bylo podřízeno velice přísným pravidlům. Nejdříve stála mladá děvčata mezi třinácti a osmnácti léty, oblečená do blůzek s bílými límečky a dlouhými rukávy, které byly vpředu vykrojeny tak, aby bylo vidět jejich ňadra. Měly na sobě krátké sukničky ve tvaru zvonu a sandály, přes které bylo vidět výrazně na bílo namalované nehty jejich nohou. Dlouhé, rozpuštěné vlasy jim sahaly až po pás. Každá dívka držela ve své pravici malou kytici bílých růží. Děvčata měla široce otevřené oči, plné naděje a očekávání.

Všechna křičela:

„Sluneční Hrdina! Parohatý Král! Silný Paroháč! Velký Syn a Milenec!“

Za děvčaty stály matróny - starší, vážené dámy korpulentního vzhledu. Podle toho, jak křičely a jak sdělovaly své rady, nebylo těžké se domyslet, že to jsou jejich matky. Stejně jako dívky před nimi i ony měly na sobě blůzky s vysokými límečky a dlouhými rukávy, ale jejich ňadra byla zakryta. Jejich dlouhé, bílé sukně volně splývaly až na zem. Byly vycpány malými polštářky imitujícími těhotenství. Matróny měly vlasy svázané do vrkočů, ve kterých bylo vetknuto velké množství červených růží. Každá z nich znamenala jedno narozené dítě. Za matrány stáli otcové oblečení do oděvů svých řádů. V jedné ruce drželi totemy, ve druhé láhve, ze kterých často popíjeli, dávající z nich občas napít i svým ženám.

Všichni nahlas křičeli, jako kdyby měli každým okamžikem vypustit svou duši přímo na ulici. Bylo to však prakticky nemožné. Ulicí muselo projít procesí. Čestná Stráž spolu s kněžkami z Vassaru vyběhla na ulici a zařadila se před paroháče a jeho jezdce. Strážkyně popichovaly hroty svých šípů ty, kteří překročili bílou čáru na okraji chodníku. Panny stojící v prvních řadách však přesto neustupovaly a nijak se nechránily před ranami. Pohled na vlastní krev jim způsoboval rozkoš a uváděl je do vytržení, což dávaly hlasitě najevo svými výkřiky.

Davem náhle proběhl šum. Bubny, trubky a flétny na chvíli zmlkly.

Z Bílého Domu vyšly Panny nesoucí na svých ramenou křeslo, na kterém se ze strany na stranu klátilo tělo Jana Ječného Zrna. Panny měly na sobě oděv charakteristický pro jejich Řád: dlouhé, přiléhavé šaty zbarvené na zeleno tak, aby připomínaly listí z letošní úrody. Na hlavě měly vysoké, žluté koruny připomínající klasy obilí. Patřily k Řádu Úrody a na svých ramenou nesly jediného mužského člena tohoto řádu. Byl už sice mrtev, ale dav o tom ještě zcela určitě nevěděl, protože když ho spatřil, vyprskl smíchy. Nebylo to poprvé, kdy Jan Ječné Zrno se na veřejnosti objevil úplně opilý. Skutečný stav věci znaly pouze příslušnice Řádu Úrody. Zaujaly své místo v

procesí - hned za Strážkyněmi a kněžkami a před Slunečním Hrdinou.

Znovu zazněly bubny, zahřměly trouby, zavyly syringy, muži vykřikli a ženy zaječely.

Procesí s Paroháčem na čele se dalo na pochod.

Muže, který seděl na hřbetě parohatého přežvýkavce, bylo třeba na něm držet silou. Snažil se seskočit dolů a vrhnout se na dívky stojící po obou stranách ulice, které ho k tomu povzbuzovaly vulgárními výrazy, za které by se nemusel stydět ani opilý námořník. Jezdec jim podobně odpovídal a výraz jeho tváře bez jakékoliv špetky inteligence se pomalu měnil v démonický škleb. Bojoval se členy Řádu Wapiti, kteří se ho snažili udržet na hřbetě paroháče. Většina z nich však padala k zemi, kde byla doslova převálcována procházejícím průvodem. Jejich místa u paroháče byla okamžitě nahrazena jinými příslušníky Řádu, kteří přidržovali jezdce na jeho místě.

„Přestaň blbnout a vydrž, ó Velký Paroháči!“ křičeli. „Počkej, až dojdeme ke Kopuli. Tam tě pustíme a ty dostaneš to, po čem toužíš. Už tam na tebe čeká Kněžka, Velká Panna, Velká Bílá Matka jako Panna! Očekávají tě nejkrásnější washingtonské fanynky, obdařené božským duchem Columbie a její americké dcery. Čekají, že je naplníš božským semenem Syna!“

Muž s parohy je určitě neslyšel. I kdyby je slyšel, stejně by jim nerozuměl; i když sám mluvil americky, jeho řeč byla zcela jiná než jejich. Kromě toho byl očarovaný a úplně omámený a to bylo příčinou toho, že byl hluchý a slepý ke všemu, s výjimkou tepu vlastní krve.

I když účastníci procesí měli v úmyslu dostat se pomalu a důstojně k šest příčných ulic vzdálenému cíli své cesty, tím, jak se postupně k němu přibližovali, také zrychlovali tempo svého pochodu. Snad k tomu také přispěly kletby a nadávky dívek a jejich pohružky, že jestliže nezrychlí své kroky, budou roztrháni na kusy. Biče a hroty šípů se stále častěji nořily do těl svých obětí.

Panny však už ztratily veškeré zábrany a zaútočily na průvod. Jedna z nich provedla neskutečně vysoké, akrobatické salto, převrátila jednu kněžku, aby vzápětí udělala druhé salto a přistála na

ramenou členů Řádu Wapiti. Ztratila však při tom rovnováhu a spadla na zem. Dopadla velice špatně. Muži z ní strhali šaty, drápali ji po celém těle, až byla celá od krve. Jeden z nich se dokonce pokoušel upozornit na to Slunečního Hrdinu, ale jiní mu nedovolili toto kacírství. Úderem do hlavy ho zbavili vědomí a odvážnou pannu vykopali za bílou čáru.

„Počkej, až na tebe přijde řada, poklade!“ volali a smáli se.

Někdo vykřikl: „Jestliže ti nestačí Velký Paroháč, tak se ti pak můžu věnovat já!“

Dav se nakonec jakž takž uklidnil, zatímco průvod už dorazil až ke Kapitolu. Mezi strážkyněmi a kněžkami došlo ke krátké potyčce. Wapiti sundali Slunečního hrdinu z paroháče a zavedli ho na schody.

„Vydrž ještě chvíli, ó Velký Paroháči!“ opakovali stále dokola. „Ještě pár schodů. Nahoře tě pustíme.“

Pološílený Sluneční Hrdina se na ně díval s krví podlitýma očima, jen těžce zadržuje nekontrolovatelný výbuch vzteku. Podíval se na sochu Velké Bílé Matky stojící na vrcholu schodiště. Patnáct metrů vysoká, obří mramorová socha ženy s obrovskými, nahými ňadry stála na stejně monumentálním mramorovém podstavci. Z obnaženého prsu kojila svého malého Syna, zatímco její noha drtila ochlupeného draka.

Dav explodoval skandovaným pokřikem:

„Panna! Panna! Panna!“

Ze stínu sloupoví ohromného portálu obklopujícího budovu Kapitolu vystoupila Washingtonská Kněžka. Světlo pochodní se odráželo od její dlouhé, bílé sukně, nahých ramenou a ňader. Její dlouhé, až na zem splývající, medové vlasy, byly v tomto pološeru černé, stejně jako její rty, které na denním světle byly krvavě rudé. Její blankytně modré oči byly v tomto pološeru rovněž tmavé.

Sluneční Hrdina zařval jak jelení samec, který právě ucítil říjnou laň.

„Panna! Nyní mě už nezadržíte! Nikdo mě nezadrží!“

Kněžčiny černé rty se pomalu otevřely. Ve světle pochodní se zaleskly dokonale bílé zuby. Dlouhá, štíhlá ramena nejvyšší kněžky se zavlnila, což pro paroháče bylo gesto zcela jednoznačné výzvy.

Muž se vytrhl svým strážcům a vyběhl po schodech nahoru. Nevnímal už šílený rytmus bubnů, trub a syringů, stejně jako vášnivé sténání dívek v davu před Kapitolem. Málem ztratil vědomí. Nevěděl vůbec nic o boji, který vypukl mezi strážkyněmi bojujícími o svůj život s davem ničícím a drásajícím všechno kolem sebe ostrými drápy rozvášněných panen, stejně jako o tom, že nehybná těla mužů ležících na zemi jsou téměř celá pokryta ve spěchu svlečenými a strhanými blůzami a bílými sukněmi dívek a žen.

Něco ho však přece jen na chvíli zadrželo. Zpozoroval totiž mladou, zcela jinak oděnou dívku, stojící v železné kleci na podstavci mramorové sochy Velké Bílé Matky. Na hlavě měla malou čepičku s dlouhým kšiletem, jakou nosí baseballisté. Na sobě měla dlouhou, volnou košili pokrytou divnými, rozmazanými znaky a krátké kalhoty sahající jí do půli lýtek. Na nohou měla hrubé ponožky a těžké boty. Nad klecí bylo v jazyku lidu DeCe napsáno:

MAESST GAKEATT REA KESILAE,

což znamenalo:

FANYNKA, ZAJATÁ PŘI ÚTOKU NA CASEYLAND.

Dívka se vytřeštěně podívala na parohatého muže, zakryla si oči a otočila se. Z mužovy tváře zmizel výraz překvapení. Přiskočil ke kněžce, která nehybně stála s rukama vztaženýma před sebou v němém gestu díkůvzdání. Její dozadu zvrácená hlava a dopředu čnějící pánev jasně svědčily o tom, že čekání je už definitivně u konce, že se nesetká s žádným odporem.

Paroháč vydal z hloubi svého hrtanu hluboký, hluchý ryk. Sálh na její šaty a jedním prudkým škubnutím je z ní strhl. Dav na to zareagoval šíleným zavytím. Paroháč, zcela v zajetí mladých dívek, nepřeborného množství zmítajících se mladých těl, zmizel z očí davu otců a matek shromážděného u úpatí schodiště.

Kapitola 1

Loď se pomalu snášela dolů. Stále přitom kroužila kolem Země. Kroužila tam, kde nebyl žádný vzduch, tam na hranici, kde končila atmosféra a začínal Vesmír. Oscilovala mezi severním a jižním pólem, stále tam a zase zpátky. Kapitán Stagg² se konečně odtrhl od obrazovky kontrolního monitoru.

„Země se hodně změnila za těch osm set let,“ řekl. „Příliš dlouho jsme tady nebyli. Můžete mi vysvětlit to, co jsme viděli?“

Doktor Calthorp se poškrábal ve své dlouhé, prošedivělé bradce a přepnul pod panelem ukrytý vypínač. Pole, louky i lesy poskočily a zmizely. Zesilovač nyní ukazoval město rozkládající se po obou stranách řeky, pravděpodobně Potomaca. Rozkládalo se na ploše přinejmenším pětadvaceti čtverečních kilometrů. Jednotlivé podrobnosti v zástavbě města byly natolik realistické, že mužům na palubě kosmické lodi se zdálo, že jsou od nich vzdáleni ne více než dvě stě metrů.

„Jak si mám vysvětlit to, co vidím?“ zopakoval Calthorp Staggovu otázku. „Mohu se to pouze domýšlet. Jako nejstarší antropolog na Zemi bych měl vyvodit správné závěry z údajů, které mám k dispozici... a snad dokonce i vysvětlit, jak došlo k tomu, co se stalo... Ale nejsem schopen to udělat. Nejsem si ani jist tím, zda to je Washington. Jestliže ano, pak byl zcela nesmyslně přestavěn a přebudován. Já to nevím, ty to také nevíš... Proč tedy nepřistaneme a nezeptáme se na to?“

„Stejně nám nic jiného nezbyvá,“ konstatoval Petr Stagg. „Dochází nám palivo.“

Náhle udeřil svou pěstí do dlaně.

„A jestliže přistaneme, tak co? Na celé Zemi jsem neviděl budovu, která by byla schopna odstínit záření reaktoru. Není zde nic, co by jen byt' vzdáleně připomínalo nějaké nám známé stroje. Kam se poděla veškerá technika? Zase koňské bryčky... Až na to, že oni už vůbec neznají koně. Koně vyhynuli. Místo nich používají jakési bezrohé jeleny.“

² Anglické jméno Stagg/stag/ - paroháč (pozn. překladatele)

„Popravdě řečeno, jeleni nemají rohy, ale parohy,“ řekl Calthorp. „Řekl bych, že současní Američané chovají různé druhy jelenů, a to nejenom pro práci, ale také jako hospodářská zvířata. Jistě jsi zjistil, že jich je několik druhů. Tažná zvířata, jatečná i chovná. Některé z nich kříží stejně, jako se kdysi křížili dostihoví koně. Milióny...“ zarazil se, „...ale to mě nepřekvapuje, Dokonce i nedostatek jaderného paliva mě netrápí tak, jako...“

„Jako co?“

„Jako to, jak nás přijmou, až přistaneme. Země se z velké části stala pouští. Eroze, břitva v Boží ruce, přejela po tváři naší planety. Podívej se na to, co zůstalo ze starých, dobrých Spojených států. Podél pobřeží Pacifiku vyrostl řetěz vulkánů chrlicích oheň a dým. Konec konců, celé pobřeží Pacifiku - obě Ameriky, Asie, Austrálie a Tichomoří - se proměnilo v činné vulkány. Prach spolu s oxidem uhličitým emitovaným do atmosféry radikálně změnily klima. Arktické a antarktické ledovce tají. Hladina všech moří a oceánů stoupla o dva metry a bude stále stoupat. Pouště amerického Jihozápadu byly znovu a mnohem důkladněji spáleny horoucím dechem Slunce. Americký Středozápad je jedním obrovským mořem písku. A...“

„A co to všechno má společného s tím, jak nás přijmou?“

„Má. Střední část atlantického pobřeží vypadá tak, jako kdyby měla znovu povstat z popela své zkázy. Proto navrhuji, abychom přistáli právě tam. Zdejší lidé jsou ze společenského a technického hlediska vesničané. Viděl jsi, jak pracují. Jak včely v úle. Sázejí stromy, hloubí zavlažovací kanály, stavějí přehradu a cesty. Z toho, co jsme viděli, jasně vyplývá, že se snaží především zavlažit zemi. Ceremonie, které jsme viděli, jsou s největší pravděpodobností nějak spojeny s kultem plodnosti. Absence jakékoliv pokročilejší techniky svědčí o tom, že věda jako taková, věda, kterou jsme dříve znali, neexistuje, a že všude vládne prudký odpor vůči ní a těm, kteří ji praktikují. Ať chcete nebo nechcete, právě věda byla označena za původce kataklyzmatu, který zničil Zemi...“

„Tak, tedy...“

„Ti lidé už pravděpodobně dávno zapomněli na to, že kdysi byla ze Země vypuštěna kosmická loď, která měla zkoumat

mezihvězdný prostor a hledat neobydlené planety. Mohou nás pokládat za d'ábly nebo nějaké příšery, zvláště proto, že jsme představitelé vědy - Duchové Zla, kterou jim bylo přikázáno nenávidět. Neříkám to jen tak, jako něco, co jsem si právě vymyslel. Kresby na stěnách svatyň a obřady svědčí zcela jednoznačně o nenávisti k minulosti. A my přilétáme právě z minulosti. Mohou nás odmítnout, což by pro nás mělo katastrofální následky.“

Stagg začal rychle přecházet po kabině.

„Opustili jsme Zemi před osmi sty léty,“ mručel. „Bylo to nutné a mělo to vůbec nějaký smysl? Naše generace, naši přátelé, nepřátelé, naše ženy, milenky, děti jejich dětí a děti jejich dětí... už celé věky leží v hrobech zarostlých trávou zapomnění... Dokonce i ta tráva se proměnila v prach. Prach vznášející se nad Zemí představující všechno to, co zbylo z těch deseti miliard tehdejších obyvatel a Bůh ví kolika desítek miliard našich nástupců. Měl jsem dívku... neoženil jsem se s ní, protože jsem dal přednost tomuto dobrodružství...“

„A žiješ,“ řekl Calthorp. „Máš osm set třicet dva pozemská léta.“

„Ale pouze třicet dva fyziologická léta. Jak vysvětlíme těm prostým lidem, že jsme spali, jako ryby v ledu, zatímco naše loď letěla ke hvězdám? Cožpak mají vůbec ponětí o hibernaci? Velice silně o tom pochybuji. Jak jim vysvětlíme, že jsme se probouzeli pouze pro to, abychom zkoumali planety pozemského typu? A že jsme jich objevili celkem deset, z čehož jednu je možné téměř okamžitě kolonizovat?“

„Během tvého žvanění jsme dvakrát obletěli Zemi,“ rozčílil se Calthorp. „Slez z kazatelny a vezmi nás na Zemi, abychom se dozvěděli, co nás čeká a co nás nemine. Najdeš si nějakou ženskou, i když to nebude ta, kterou jsi opustil.“

„Chci ženu!“ zařval náhle Stagg, jako kdyby se právě probral z nějakého snu.

„Cože?“ Calthorp byl navýsost překvapen kapitánovým náhlým výbuchem.

„Prachobyčejnou ženskou! Osm set let bez jakékoliv, byť jedné, jediné ženské! Spolykal jsem tisíc devadesát pět

antilibidových pilulek, dostatečné množství na to, aby se i ze slona stal kapoun a stal jsem se vůči nim imunní. Pilulky, nepilulky, chci ženský! Ošoustal bych dokonce i svou slepou a bezzubou babičku! Cítím se jako Walt Whitman, když se vyznal, že tryská duchem budoucích států Unie. Cítím, že mám v sobě tisíc států a republik.“

„Je velice příjemné být svědkem toho, že sis přestal hrát na nostalgického básníka a opět ses stal sám sebou. Ale neprorážej zeď hlavou! Brzy budeš mít k dispozici tolik ženských, až ti z toho půjde hlava kolem! Ale z toho všeho, co vím, usuzuji, že právě ony zde hrají prim a ty přece nesnášíš panovačné typy žen.“

Stagg se udeřil do prsou jako dospělý gorilí samec.

„Jestliže mi budou oponovat, nebudou se příliš dlouho těšit ze života,“ vykřikl, načež se rozesmál a pak se svěřil:

„Ale ve skutečnosti mám strach. Tak dlouho jsem už nemluvil se žádnou ženou! Nevím, jak bych se k nim měl chovat.“

„Měj na paměti, že ženy se nemění. Ať jde o dobu kamennou nebo o atomový věk, všechny ženy vždy byly, jsou a zůstanou stejné.“

Stagg se znovu zasmál, přátelsky poklepal antropologovi po rameni a vydal povel k přistání. Během přistávacího manévru se ještě zeptal:

„Myslíte si, že budeme přátelsky přivítáni?“

„Mohou nás oběsit a nebo korunovat.“

A tak se stalo, že dva týdny po jejich triumfálním přijetí ve Washingtonu, byl Stagg slavnostně korunován.

Kapitola 2

„Petře, vypadáš jako opravdový král! Ať žije král Petr Stagg!“

Bylo v tom trochu ironie, ale Calthorp říkal vždy to, co si myslel. Stagg měl přes dva metry a vážil sto patnáct kilogramů. V pase měl přes devadesát centimetrů, v bedrech několik málo čísel pod sto centimetrů. Dlouhé, rovné, rudé vlasy měl přirozeně zvlněné. Měl výraznou, orlí tvář. Nyní ovšem vypadal jako orel v kleci, protože chodil tam a zpátky s rukama za zády jako se složenými křídly, vztekle se díval svýma tmavě modrýma očima a čas od času se zašklebil na Calthorpa.

Antropolog se schoulil do velkého, zlatem vykládaného křesla. V ústech měl dlouhou, drahokamy vykládanou špičku s hořící cigaretou. Stejně jako Stagg přišel jednou provždy o svůj plnovous. Hned druhého dne po jejich přistání byli vykoupáni a podstoupili velkolepou masáž. Sloužící je oholila a pak jim natřela tváře speciálním krémem. Byli přímo nadšeni tím, jak snadno a jednoduše byl tento úkon proveden. Ovšem jen do okamžiku, než zjistili, že přišli jednou provždy o možnost nechat si narůst vousy pokaždé, kdykoliv by to chtěli udělat. Ačkoliv Calthorp nedal na své vousy dopustit, nijak neprotestoval proti tomu, aby se oholil, zvláště, když mu domorodci dali zcela jednoznačně najevo, že vousy jsou ztělesněním hnusu a smradu bijícího do nosu Velké Bílé Matky. Nyní ho tiše oplakával. Nejenom že ztratil svůj patriarchální vzhled, ale taktéž musel vystavovat na odiv svou štíhlou šíjí.

Stagg se náhle zastavil u zrcadla vyplňujícího celou stěnu obrovského sálu. Zhnuseně se v něm začal prohlížet. Díval se na zlatou korunu ověncenou čtrnácti pinakly, z nichž každý byl ozdoben velkým diamantem, na obrovský aksamitový řetěz visící mu kolem krku, na svou obnaženou hrud', na které měl namalované hořící slunce, na tmavě rudé, šarlatové kalhoty s vyšitým obrovským, černým falem a na sněhobílé, až do kolen mu sahající holínky. Toto je král DeCe v celé své kráse a lesku. Vzbuzovalo to v něm silný pocit hnusu.

Strhl si korunu z hlavy a mrštil s ní přes celý sál. Koruna udeřila do stěny a přikutálela se zpátky k jeho nohám.

„Nyní jsem tedy korunovaným vládcem, králem DeCe!“ zařval vztekle. „Král columbijských dcer, či jak to říkají v té jejich zdegenerované američtině: Kena dot uh K'tumpaha. Jakýpak král! Nemohu využít žádného ze svých privilegií kterými je poctěn každý vladař. Vládnu už v tomto ženském státě celé dva týdny. Na mou počest se uskutečnilo velké množství různých šíleností. Doslova mě opěvují, zpívají o mé nesmrtelné slávě pokaždé, když se objevím v doprovodu těch bezprsých Strážkyň. Se všemi možnými poctami mě přijali do Řádu Wapiti. Ještě jednou opakuji, že to byla nejneobvyklejší slavnost, jaké jsem se kdy zúčastnil. A zvolili mě Velkým Wapitim Roku.“

„Samozřejmě! Se svým jménem musíš být Wapiti! Ještě dobře, že nezjistili, že se jmenuješ Leo. Měli by ohromné problémy s tím, zda nejsi náhodou Lev. Pouze...“

Calthorp pokrčil obočí. Stagg se stále vztekal.

„Říkají, že jsem otcem své vlasti. Jestliže tomu tak opravdu je, tak proč mi to nedovolí? Proč nemohu mít ženy jen pro sebe? Pokaždé, když si na to stěžuji, tak ta krásná fena Velká Kněžka, mi říká, že nemohu favorizovat a ani diskriminovat žádnou ženu. Jsem otcem, synem i milencem každého ženského zadku v DeCe!“

Calthorpova tvář nabývala stále vážnějšího výrazu. Vstal z křesla a přistoupil k velkým, francouzským oknům v prvním patře Bílého Domu. Místní obyvatelé soudili, že tento palác byl pojmenován na počest Velké Bílé Matky. Antropolog, který o tom věděl nesporně mnohem více, však byl natolik inteligentní a prozíravý, aby o tom nezačal vést spory. Kývl na Stagga a požádal ho, aby přistoupil blíž a podíval se ven.

Stagg přistoupil k oknu, hlasitě kýchl, přičemž se prudce předklonil. Calthorp ukázal prstem ven na ulici. Několik mužů právě zvedalo na povoz velký sud.

„Sakra práce,“ řekl Calthorp. „Každý den přijíždějí a vyvážejí hnůj a odpadky na pole. V tomto státě je snad každý prd využíván ke cti národa a k uhašení žízně vyprahlé země.“

„Snad bychom si už měli na to zvyknout,“ řekl Stagg. „Zdá se mi však, že ten zápach je den ode dne silnější.“

„Inu, ve Washingtonu to není nic neobvyklého. Kdysi jsme byli nuceni čichat smrad dobytky, nyní lidí.“

Stagg se usmál.

„Kdo by si jen pomyslel, že Amerika, země domů nejméně dvěma záchody a koupelnami, se vrátí dřevěným domečkům se srdíčkem na dveřích? Ovšem, až na to, že ty jejich domečky nemají ani ty dveře! Je to divné, vždyť přece vědí, co to je kanalizace a k čemu slouží. Cožpak nevědí, co to je tekoucí voda?“

„Všechno, co pochází ze země, se musí do ní vrátit. Ti lidé se neprohřešují proti přírodě tím, že vypouštějí do oceánů miliardy tun fosfátů a jiných, pro zemědělství tolik potřebných, chemických substancí. V ničem se nepodobají nám, slepým bláznům, zabíjejícím Zemi ve jménu civilizace!“

„Ale kvůli tomu jsi mě snad nezavolal k oknu, abys mi právě tady dal své kázání?“

„Právě kvůli tomu. Chtěl jsem ti vysvětlit kořeny této kultury. No, alespoň se o to pokusit. Sám o ní toho příliš nevím. Většinu času jsem strávil studiem jejich řeči.“

„To je angličtina. Ale liší se od té naší tak výrazně, jako se naše americká angličtina lišila od britské angličtiny, ale ještě mnohem více.“

„Z lingvistického hlediska podlehla degeneraci mnohem rychleji, než by se dalo předpokládat, pravděpodobně v důsledku izolace malých skupin lidí po Zpustošení. A také proto, že téměř všichni jsou tady analfabeti. Schopnost číst a psát je téměř výlučně doménou kaplanů a jejunů.“

„Jejunů?“

„Zdejší aristokracie. Domnívám se, že to slovo dříve sloužilo k označení těch, kteří jezdí na jelenech. Stejně jako španělský výraz caballero a francouzské slovo cavalier. Oba dva výrazy znamenaly 'jezdci'. Chtěl bych ti ukázat několik věcí, ale nejdříve se podívej na ty fresky.“

Přešli na druhý konec sálu a stanuli před velikým, velice barevným obrazem.

„Ten obraz,“ vysvětloval Calthorp, „vysvětluje původ a kořeny kultury DeCe. Vidiš,“ ukázal prstem na postavu Velké Bílé Matky,

„zcela jednoznačně dominuje nad mnohem menšími polemi a horami a ještě menšími lidmi. Je zlá. Pomáhá svému Synovi, Slunci, spálit veškerý život na Zemi. Odstraňuje modrý štít, kterým zaštitila kdysi naši planetu, aby zadržela smrtonosné střely svého syna. Člověk ve své slepotě, chamtivosti a aroganci pustošil Zemi danou mu od Boha. Jako mraveniště rozsáhlá města vyvrhovala své odpady do řek a oceánů, přeměňující je v obří stoky. Smrtonosné dýmy otrávily ovzduší. Domnívám se, že to nebyly jen průmyslové jedy, ale taktéž i radioaktivní odpady. V DeCe však samozřejmě nic nevědí o atomových bombách. A Columbie, nemohoucí už déle snášet rozmary nevěrného, samolibého člověka zabíjejícího Zemi, strhla jeho ochranný štít a dovolila Slunci, aby zamířilo své střely na každou živou bytost.“

„Vidím, jak na celé zeměkouli umírají lidé a zvířata,“ řekl Stag. „Na ulicích, na polích, v mořích i ve vzduchu. Uvádá tráva, hoří stromy. Zachránilo se pouze to, co mělo štěstí a čemu se povedlo uchránit se před pálivými slunečními paprsky.“

„Ty tomu říkáš štěstí? Ti lidé a zvířata nezemřeli v důsledku toho, že utrpěli popáleniny, ale hladem. Museli přece něco jíst a žrát. Zvířata tedy vycházela jen v noci ze svých nor, požírala mreiny a sebe navzájem. Lidé, kterým došla konzervovaná strava, jedli zvířata. A když i ta došla, byli přece k maní jiní lidé. Naštěstí smrtonosné záření bombardovalo Zemi relativně krátkou dobu, snad méně, než jeden týden. Později bohyně zmírnila svůj hněv a znovu zaštitila zemi svým štítem. A co to vlastně bylo ono Zpustošení?“

„Mohu se to pouze domnívat. Pamatuješ si, jak krátce před naším odletem si vláda najala skupinu vědců, kteří měli prozkoumat a zdokonalit systém přenosu elektrické energie v globálním měřítku? V dostatečné hloubce pod zemským povrchem, aby bylo možné využít tepelnou energii jejího žhavého jádra, měl být umístěn reaktor, jehož teplo mělo být přeměňováno na elektrickou energii a ta měla být odváděna do ionosféry. Teoreticky každý systém potřebující elektrickou energii mohl využívat takto nakumulovanou elektrickou energii. V praxi to znamenalo, že například celý Washington mohl krýt celé své energetické potřeby odběrem elektrického proudu z ionosféry, a to nejenom pro osvětlování a vytápění budov, ale také

pro napájení všech televizorů a akumulátorů automobilů a elektromobilů. Domnívám se, že tento nápad byl realizován asi pětadvacet let po našem odletu. Dále se domnívám, že obavy některých vědců, především doktora Cardana, byly naprosto oprávněné. Cardan tvrdil, že první pokus o přenos elektrické energie v globálním měřítku zcela zničí téměř padesát procent ozónové ochranné vrstvy naší planety.“

„Ó, Bože,“ vzdychl Stagg. „Jestliže byla zničena ozónová vrstva...“

„...tak světelné paprsky s nejkratší vlnovou délkou, tedy UV záření, dopadalo přímo na živé bytosti, aniž by předtím bylo pohlceno ozónem. Zvířata spolu s lidmi umírala na popáleniny. Myslím si, že rostliny vzdorovaly tomuto smrtonosnému záření poněkud déle.“

„Ať tak, či onak, účinky záření byly natolik ničující, že mohu s klidným svědomím konstatovat, že byly příčinou vzniku velkých pouští, které jsme viděli z oběžné dráhy. Ale to není zdaleka všechno. Bohyně srazila lidstvo, pomalu se zvedající na vlastní nohy, ještě jednou na kolena. Ozónová díra se díky přirozené regeneraci atmosféry velice rychle zacelila. Ale asi po dalších pětadvaceti letech, kdy začala znovu vznikat ojedinělá společenství lidí po předcházejícím poklesu lidské populace z téměř deseti miliard na pouhý jediný milión během jednoho jediného roku, začaly náhle vybuchovat dávno vyhaslé sopky. Nevím proč. Snad i tuto katastrofu způsobil člověk, který začal devastovat vnitřek naší planety. Zpoždění o čtvrt století svědčí o tom, že Příroda sice pracuje pomalu, ale o to důkladněji a pečlivěji.“

Celé Japonsko zmizelo pod vodou. Zmizel ostrov Krakatoa. Havajské ostrovy vyletěly celé do vzduchu. Sicílie se rozpadla na dvě poloviny. Manhattan zmizel úplně celý v několik metrů hlubokém moři, aby se později znovu vynořil. Celé pobřeží Pacifiku se změnilo v hřímající řetěz vulkánů. Pobřeží Středozemního moře se proměnilo v miniaturní peklo. Přílivové vlny zaplavovaly pevninu a teprve podhůří hor jim zabránila v další cestě na kontinent. Hory se třáslly jak osiky ve větru a ti, kdož do nich utekli před vztekajícím se oceánem, hynuli pod lavinami. Důsledkem toho všeho byla

skutečnost, že celé lidstvo se vrátilo do doby kamenné. Atmosféra byla přesycena oxidem uhličitým a prachem, což bylo příčinou toho, že v subtropickém klimatu New Yorku bylo možné pozorovat nádherné západy slunce. K tomu ke všemu ještě začaly tát arktické ledovce...”

„Nelze se divit, že historie lidstva byla přerušena,“ doplnil ho Stagg. „Ale mohli by například už začít vyrábět střelný prach.“

„Proč?“

„Proč? Jeho výroba je přece tak jednoduchá a snadná.“

„Jistě. Je tak jednoduchá a snadná, že lidstvo potřebovalo téměř pět set tisíc let k tomu, aby se naučilo míchat dřevěné uhlí s dusičnanem draselným v odpovídajícím poměru tak, aby vznikla výbušná směs. To je všechno. A nyní si představ dvojí podobnou katastrofu, jakou bylo Zpustošení. Zmizely téměř všechny knihy. Během jednoho sta let se jedinci, kteří přežili, tak soustředili na samotný fakt holého přežití, že neměli například prakticky vůbec čas na nejprimitivnější výuku svých dětí. A to nejlepší nakonec: úplný zánik vědy jako takové a úplná ztráta historie. Pro tyto lidi byl svět stvořen v roce 2100 A.D. nebo v roce 1 A.D. jejich času. A.D. pro ně znamená After the Desolation: Po Zpustošení. Zcela jasně to dokládají jejich mýty a pověsti.

Dám ti příklad. Pěstování bavlny. Když jsme odlétali ze Země, téměř nikdo ji už nepěstoval, protože veškeré přírodní tkaniny byly nahrazeny umělou stříží. Víš, že bavlna byla znovu „objevena“ asi před dvěma sty léty? Obiloviny a tabák nikdy zcela nevymizely. Ještě před třemi sty léty se lidé oblékali do zvířecích kůží nebo pobíhali nahatí. Nejčastěji však neměli nic na sobě.“

Calthorp doprovodil Stagg od obrazu zpátky k oknu.

„Moc kecám, ale stejně nemám nic jiného na práci. Podívej se, Petře. Vidiš Washington, či lépe řečeno Washton, jak je nyní nazýván, je zcela jiný, než ten, který jsme znali. Od doby našeho odletu byl celkem dvakrát srovnán se zemí a ten dnešní byl vybudován před dvěma sty léty na troskách těch dvou předešlých. Byly podniknuty všechny nezbytné kroky pro to, aby byl co možná nejvíce podoben prvotní metropoli, ale jeho budovatelé byli nadšeni

zcela jiným Zeitgeistem.³ Stavěli tedy tak, jak jim to přikazovala jejich víra a jejich mýty.“

Calthorp ukázal prstem na Kapitol. Některými svými rysy připomínal ten Kapitol, který si pamatovali a který tak dobře znali. Měl však dvě kopule místo jedné. Na každé z nich byla umístěna malá, červená lucerna.

„Jeho tvar byl vybudován přesně podle nader Velké Bílé Matky,“ pokračoval Calthorp a ukázal na Washingtonův Pomník stojící asi sto metrů nalevo od Kapitolu. „Asi stometrová, železobetonová věž byla natřena červenými, bílými a modrými pruhy a zakončena kruhovitou, červenou kopulí - nemusím ti snad vysvětlovat, co symbolizuje. Mýtus hovoří o tom, že patřil Otci této Zemi; pod ním má být pohřben sám velký Washington. Včera večer jsem slyšel tuto pověst z úst Jana Ječného Zrna, který k ní měl velkou úctu.“

Stagg vyšel přes otevřené francouzské okno na galerii jejich pokoje, která obklopovala celé první patro Bílého Domu. Calthorp ho celé obešel a zmizel za rohem. Stagg, který se za okamžik za ním vydal, našel antropologa opírajícího se o zábradlí s kariatidami ženských postav držících na hlavách velké tácy. Calthorp ukázal prstem na něco, co čnělo nad vrcholky stromů pěkného sadu rostoucího před Bílým Domem.

„Vidíš tu bílou budovu s tou velkou sochou na střeše? To je Columbie, Velká Bílá Matka, pozorující a chránící svůj lid. Pro nás je to pouze socha, předmět kultovní pohanské víry. Pro její lid, pro naše potomky, je však ztělesněním ohromné vitální síly, která je nekompromisně ovládá a vede za jejich osudem. Každý, kdo by se proti ní postavil, bude tak či onak rozdrcen a zničen.“

„Viděl jsem tu svatyni, když jsme vjížděli do Washingtonu,“ řekl Stagg. „Projížděli jsme kolem ní, když jsme jeli do Bílého Domu. Pamatuješ se na to? Sarvant se hanbou málem propadl, když uviděl ty kresby na zdech.“

„A co ty na ně říkáš?“

Stagg se začervenal a zavrčel:

³ Německy „duch času“ (pozn. překladatele)

„Myslel jsem si, že jsem lhostejný k podobným věcem. Ale ty kresby! Hnusné, obscenní, pornografie nejhrubšího zrna... a přitom zdobí posvátné místo!“

Calthorp zavrtěl hlavou.

„Nemáš pravdu. Zúčastnil ses už dvou slavností. Byly přece tak pěkné a důstojné. Státní doktrínou je zde kult Plodnosti a ty postavy reprezentují různé mýty. Vyprávějí neoddiskutovatelné pravdy o člověku, který kdysi díky své strašné domýšlivosti a pýše málem zničil Zemi. On sám, jeho věda a arogance, zcela rozvrátily přírodní rovnováhu. Nyní, kdy už byla znovu obnovena, je hlavním úkolem člověka povstat z tohoto ponížení prostřednictvím usilovné práce „ruku v ruce“ s přírodou, kterou pro tyto lidi představuje živá bohyně. Její dcery se pak pojímají s hrdiny. Zajisté jsi upozoroval, že bohyně a hrdinové zobrazení na těchto kresbách v různých pozicích výrazně vyjadřují důležitost a nezastupitelnost kultu přírody a plodnosti.“

„Opravdu? V pozicích, které jsem viděl, zcela určitě nikdo nikoho neoplodní.“

Calthorp se usmál.

„Columbie je také bohyní erotické lásky.“

„Mám dojem, že mi chceš něco říct. A to dost komplikovaným způsobem. A také mám takové tušení, že nebudu příliš akceptovat to, co mi řekneš.“

V tom okamžiku však z pokoje, ze kterého před chvílí vyšli, k nim dolehl zvuk zvonu. Vyběhli z pokoje, aby se podívali co se venku děje.

Přivítal je ryk trub a dunění bubnů. Do sálu vešel orchestr kněží - hudebníků z Georgetownské Univerzity. Hudebníci byli dobře urostlí a neměli pohlavní orgány. Sami se vykastovali na počest Velké Bílé Matky... a také proto, aby si pro celý zbytek života vydobyli pozici zajišťující jim prestiž a bezpečnost. Byli oblečení jako ženy. Měli na sobě blůzky s vysokými límečky a dlouhými rukávy a sukně sahající jim až po kotníky.

Za nimi vpochoďoval do sálu Jan Ječné Zrno. Stagg nevěděl, jak se jmenuje. Jméno Jan Ječné Zrno bylo zcela jistě titulem. Neměl vůbec tušení o tom, jaké je vlastně postavení tohoto člověka ve vládě

DeCe. Bydlel ve druhém patře Bílého Domu a pravděpodobně měl na starosti administrativu země. Byl něčím podobným, jako premiér starodávné Velké Británie. Sluneční Hrdinové, stejně jako její někdejší vládci, byli pouhými loutkami, figuranty a prostředníky těšícími se sice velké úctě, ale nemajícími prakticky žádnou moc. Tak se Stagg alespoň domníval; byl k tomu víceméně přinucen událostmi, které následovaly v rychlém sledu, zatímco on sám byl uvězněn v luxusním vězení.

Jan Ječné Zrno byl velmi vysoký a hubený muž kolem pětatřicítky. Jeho dlouhé vlasy byly zbarveny do jasného odstínu zelené barvy. Stejně zelené byly i jeho brýle. Jeho dlouhý, zahnutý nos a celá tvář byly zbrázděny popraskanými červenými žilkami. Na hlavě měl vysoký zelený cylindr, kolem krku měl korále z obilných klasů. U pasu měl zavěšený vak ve tvaru listu. Na nohou měl žluté sandály.

V pravé ruce držel insignii svého úřadu: láhev lihu.

„Vítej člověče - legendo,“ přivítal Stagga. „Vítej Sluneční Hrdino! Vítej troubící Paroháči z rodu Wapiti! Vítej Otče Svě Země, Synu a Milenče Velké Bílé Matky!“ Přihnul si z láhve lihu, otřel si rukou ústa a podal láhev Staggově.

„Tohleto mi chybělo,“ zamručel kapitán a přihnul si z podané láhve. Hned vzápětí, plačící, kašlající a dávící se, ji vrátil jejímu majiteli.

Jan Ječné Zrno byl nadšen.

„Jaké nádherné představení, ó Šlechtný Wapiti. Samotná Columbie tě musela naplnit svou mocí, abys takovým způsobem vychutnal působení bílého blesku. Zcela určitě jsi Bůh. Já, bídný smrtelník, když jsem ho poprvé ochutnal, jsem také pocítil jeho moc. Musím se ti svěřit, že když jsem ještě jako mladík poprvé získal místo a postavení, pocíťoval jsem přítomnost bohyně v láhvi stejně silně jako ty. Léta služby mě však posílila téměř až k božství, nechť mi Columbie promine tu troufalost! Nevypřávil jsem ti ještě, jak Bohyně poprvé uvěznila blesk v tekutině v láhvi a jak ji darovala prvnímu člověkově, kterým nebyl nikdo jiný než sám Washington? A jak poníženě se zachoval, když přivolal na nás hněv Bohyně? Ach, jistě jsem ti o tom vyprávěl. Dejme se tedy do díla. Ve jménu Velké

Kněžky ti předávám zprávu... oooch! Jaká radost! Zítra nadejde den zrození Syna Velké Bílé Matky. A ty, ó dítě Columbie, se zítra narodíš. A pak bude to, co vždy bylo.“

Znovu se napil a poklonil se Staggovi. Málem přitom spadl na tvář. V posledním okamžiku však získal už téměř ztracenou rovnováhu a vypoťácel se ze sálu.

Stagg se ho snažil zadržet.

„Hej, počkej na chvíli! Chci vědět, co se stalo s mou posádkou!“

Jan Ječné Zrno překvapeně zamručel.

„Říkal jsem ti přece, že bydlí v budově v areálu Georgetownské Univerzity.“

„Chci vědět, co se s nimi děje právě teď, v této chvíli.“

„Je s nimi velmi dobře zacházeno. Mohou mít vše, nač si vzpomenou... samozřejmě s výjimkou volnosti. Ta jim bude vrácena pozítří.“

„Proč právě pozítří?“

„Protože pozítří i ty budeš volný. Samozřejmě, už je nikdy neuvidíš. Ocitneš se na Velké Cestě.“

„A to je co?“

„Včas se to dozvíš.“

Ječné Zrno se otočil k východu ze sálu, ale Stagg ho nepustil.

„Řekni mi, proč držíte v kleci tu dívku? Tu 'Fanyнку' zajatou během útoku na Caseyland.“

„To ti také bude vysvětleno, Sluneční Hrdino. Nyní ti však radím, abys omezil své otázky. Nesluší se, aby člověk ve tvém postavení se takto ptal. Velká Bílá Matka ti všechno včas vysvětlí.“

Po odchodu Jana Ječného Zrna se Stagg obrátil ke Calthorpovi.

„Jaké voloviny se to ten chlap pokouší skrývat?“

Malý antropolog pokrčil rameny.

„Také bych to chtěl vědět. Měl jsem omezené možnosti studia společenských mechanismů této kultury. Pouze...“

„Pouze co?“ zeptal se zneklidněný Stagg. Malý antropolog vypadal velice ponuře.

„Zítra je nejdelší zimní den. Na severní polokouli Slunce svítí nejsilněji a je nejvíce na jihu. Podle našeho kalendáře by to bylo

dvacátého nebo jednadvacátého prosince. Pokud si vzpomínám, v prehistorických dobách to byl velmi významný den. Byly s ním spojeny různé obřady a ceremonie, takové, jako... och!“

Byl to spíše výkřik než připomnění si nějaké důležité skutečnosti.

Stagg se ještě více znepokojil. Chtěl se právě zeptat, o co jde, ale byl překřičen dalším příchodem troubícího a bubnujícího orchestru. Hudebníci se svým doprovodem vešli do sálu, padli na kolena, křičíce přitom jednohlasně:

„Velká Kněžka, živé Panenské tělo dcery Columbie! Svátá panna! Krásná panna! Panna, která uvolní vzteklého paroháče, divokého šíleného samce, ze svých svatých, sladkých objetí! Požehnaná a prokletá Panna!“

Do sálu hrdě vešla vysoká osmnáctiletá dívka. Navzdory malému hrbolku na nose a velmi bledé pleti byla úžasně krásná. Měla plné, jako krev červeně rty. Její modré oči se dívaly stejně nehybně a pronikavě jako oči kočky. Dlouhé, vlnité, hnědé vlasy ji spadaly v dlouhých pramenech až na bedra. Byla to Panna, absolventka Školy Prorokyň ve Vassaru a vtělená dcera Columbie.

„Buďte vítáni, smrtelníci,“ řekla vysokým, čistým hlasem.

Podívala se na Stagg. „Vítej, nesmrtelný.“

„Vítej, Panno,“ odpověděl Stagg. Cítil, jak mu začíná rychleji proudit krev v žilách a v prsou a jak v tom, co má mezi nohama, vzrůstá tupá bolest. Pokaždé, když se setkal s kněžkou, přepadla ho téměř šílená touha po jejím nádherném těle. Věděl, že kdyby byl s ní sám, vzal by si ji, pranic se neohlížeje na nějaké zásady.

Panna vůbec nedala na sobě znát, že ví, co se s ním děje. Pozorovala ho chladným, soustředěným pohledem lvice. Jako všechny jiné fanyanky byla i ona oblečena do dlouhých, až po kotníky sahajících šatů s vysokým límcem. Od ostatních se lišily pouze tím, že byly celé ozdobeny perlami. Trojúhelníkovitě vystřižená horní část šatů obnažovala velká, dopředu čnějící ňadra. Měla velké růžové bradavky - nádherné drahokamy zasazené ve stejně nádherných, růžových rámech prsních dvorců. „Zítř, ó nesmrtelný, se staneš Dítětem i Milencem Matky. Musíš se tedy na to připravit.“

„Jak se mám na to připravit? A proč vlastně?“ Díval se na kaplanku a cítil stále vzrůstající bolest svého těla.

Děvče pokynulo rukou. Okamžitě se objevil Jan ječné Zrno, zcela určitě čekající za dveřmi. Měl nyní s sebou dvě láhve, jednu s lihem, a druhou s nějakou černou tekutinou. Kněz - eunuch podal Staggovi pohár. Jan ho naplnil tmavou tekutinou a podal ho kněžce.

„Vypít ho můžeš pouze ty, Otče Svě Země,“ řekla Panna, podávajíc Staggovi pohár s černou tekutinou. „Toto je nejlepší božská voda styku...“

Stagg vzal pohár do ruky. Znepokojeně se díval na jeho černý obsah, i když předstíral nezájem.

„Jak nejlepší? A s kým mám vlastně podstoupit styk? No, napijme se. Nikdo nesmí říct že Petr Stagg nemůže přetrumfnout ty nejlepší z vás! Do...!“

Trouby zaječely a bubny zaduněly. Všichni přítomní v sále bouřlivě zatleskali a radostně vykřikli. Z vřavy se prodral Calthorpův hlas.

„Kapitáne, vy jste to nepochopil! Ona řekla Styx, ne styk. Vody STYXU... Nechápeš...?“

Stagg náhle všechno pochopil, ale bylo už příliš pozdě. Sál mu náhle zatančil před očima. Tma přiletěla zcela tiše jako velký, černý netopýr.

Stagg uprostřed dunění bubnů, ryku trub a radostných výkřiků upadl jak široký, tak dlouhý na podlahu sálu.

Kapitola 3

„Co za opice!“

„Obávám se, že bude opravdu neskutečně silná,“ potvrdil hlas, po kterém Stagg jen s obtížemi poznal Calthorpa.

Pomalů se zvedl na posteli, opatrně se posadil, zcela zmámený bolestí a prodělaným šokem. Pokoušel se vstát. Slabý jako dítě však klesl na kolena. Nakonec se mu však přece jen podařilo vstát a připotácet se ke třem velkým zrcadlům.

Byl úplně nahý. Jeho varlata byla natřena tmavě modrou barvou, jeho úd zase červenou a hýždě bílou. Na to však příliš nemyslel. Nemohl totiž přemýšlet o ničem jiném, než o tom, co mu čnělo z čela do výšky třiceti centimetrů a co se na koncích rozvětvovalo ve vzdálenosti nejméně pětadvaceti centimetrů od sebe.

„Rohy! Co, ksakru, dělají na mé hlavě? Kdo je sem dal? Jestliže dostanu do rukou toho vtipálka, který...“ zařval Stagg a pokusil se vytrhnout jednu z ozdob své hlavy. Vzápětí zavyl bolestí a pomalu nechal klesnout ruce volně podél těla. Podíval se do zrcadla. Na svém čele zpozoroval drobný pramínek krve.

„To nejsou rohy,“ řekl Calthorp. „To jsou parohy. Mám rád důkladnost. Parohy, ale ne tvrdé, smrtonosné. Jsou měkké, teplé, jemné na dotek. Přilož palec právě tady a ucítíš tep krve v tepně umístěné těsně pod povrchem kůže. Jestli ti to někdy ztvdne do opravdového paroží skutečného paroháče, to - promiň mi ten vtip - opravdu nevím.“

Kapitán byl šokován a hledal někoho, na kom by si mohl vylít svůj vztek.

„V pořádku, Calthorpe!“ zařval. „Byl jsi svědkem mé nesmyslné metamorfózy, co? Jestliže ano, tak tě roztrhám na kusy!“

„Vypadáš jako netvor a začínáš se chovat jako netvor,“ zabručel antropolog.

Stagg se chystal udeřit Calthorpa za tuto nechutnou manifestaci černého humoru, ale náhle zpozoroval, že Calthorp je bledý a třesou se mu ruce. Jeho žoviální humor měl skrýt až příliš reálný strach.

„Dobře, dobře,“ uklidnil se poněkud Stagg. „Co se vlastně stalo?“

Calthorp mu třesoucím se hlasem vyprávěl, jak kněží zvedli bezvládné kapitánovo tělo a odnesli ho do ložnice, jak je napadl dav kněží, jak málem zešílel z toho, že kapitánovo tělo bude roztrháno na kusy. Ukázalo se však, že boj je součástí rituálu, který měly vyhrát kněžky.

Stagg byl zanesen do ložnice. Calthorp se pokusil jít za ním, ale byl odtamtud doslova vykopán.

„Velice rychle jsem pochopil, o co jde. Nechtěly mít v pokoji muže... s výjimkou tebe. Dokonce i chirurgové byly ženy. Věř mi, málem jsem zešílel, když jsem viděl, jak vcházejí do pokoje s pilami, vrtáky a obvazy. Zvláště, když jsem zjistil, že jsou úplně opilé. Všechny ženy byly totálně státé. Nakonec se Janu Ječnému Zrnu podařilo mě přesvědčit, abych odešel. Řekl mi, že dnes jsou ty ženské schopné roztrhat na kusy každého chlapa, který by se jim dostal do rukou. Přitom poznamenal, že ne všichni hudebníci dobrovolně souhlasili se svým kněžstvím. Někteří z nich nebyli prostě dostatečně pozorní, aby ženám a dívkám přiměřeně rychle sešli z cesty v době oslav Zimního slunovratu. Zeptal se mě, zda nejsem Wapiti. Pouze Bratři Velkého Paroháče se mohou cítit relativně bezpečně během dne, jakým je tento. Řekl jsem mu, že nejsem Wapiti a že jsem byl členem Klubu Lvů, i když jsem neplatil členskou příspěvky. Řekl mi, že v takovém případě bych byl v bezpečí v minulém roce, kdy Sluneční Bratr byl Lev. Nyní jsem ve velkém nebezpečí. Naléhal na mě, abych opustil Bílý Dům do doby, než se narodí Syn, čili ty. Udělal jsem, co mi poradil. Vrátil jsem se až nad ránem, kdy zde už nikdo s výjimkou tebe nebyl. Seděl jsem u tvé postele až do okamžiku, než jsi přišel k sobě.“ Potřásl hlavou a zúčastněně si povzdechl.

„Viš, na něco si přece jen vzpomínám,“ řekl Stagg. „Sice matně, ale přece jen. Vzpomínám si, jak jsem se probral po vypití toho Styxu. Byl jsem slabý a bezradný jako dítě. Pamatuji si na velký hluk. Ženy, ženy křičící, jako kdyby rodily...“

„To ty jsi byl tím narozeným dítětem,“ přerušil ho Calthorp.

„Opravdu? Jak to víš?“

„Události se vyvíjejí podle ne až tak příliš neznámého scénáře.“

„Jestliže něco víš, tak mi to řekni,“ prosil ho Stagg. „V každém případě celou tu dobu jsem byl napůl v bezvědomí. Snažil jsem se bránit, když mě položily na stůl a položily na mě bílé jehně. Nevěděl jsem, co chtějí udělat, až do okamžiku, kdy mu podřízly hrdlo. Celého mě polily jehněčí krví. Pak mě sundaly ze stolu a začaly mě protlačovat přes úzký, trojúhelníkovitý otvor, který byl vyroben z kovu, ale byl obalen velice měkkou, jakoby houbovitou hmotou. Dvě kněžky mě uchopily za ramena a pokoušely se mě protáhnout na druhou stranu. Zbývající kněžky vyly jak upíři. Navzdory tomu, že jsem byl připraven na všechno, doslova mi tuhla krev v žilách. V životě jsem neslyšel nic tak otřesného.“

„Ale samozřejmě, že slyšel,“ řekl Calthorp. „Celý Washington to slyšel. Všichni dospělí obyvatelé Washingtonu se shromáždili před vchodem do Bílého Domu.“

„Uvázl jsem v tomto otvoru a kněžky mě tahaly jako divé. Trčel jsem v něm svými rameny. Náhle jsem ucítil, jak mi do zad udeřil proud vody. Někdo na mě musel stříkat vodu z hadice. Pamatuji se, jak jsem se uvědomil, že musejí mít k dispozici něco jako pumpu, protože proud vody bijící mi do zad byl hrozně silný. Konečně jsem se protáhl přes ten otvor, ale nespádl jsem na podlahu. Dvě kněžky mě uchopily za nohy, zvedly do vzduchu, hlavu mi přidržely dole a bily mě po zadní části těla. Byl jsem tím vším tak překvapen, že jsem křičel, co mi sily stačily.“

„Proto to vlastně všechno dělaly.“

„Pak mě položily na jiný stůl. Vyčistily mi nos, ústa i oči. Je to směsné, ale nikdy předtím jsem necítil, že něco podobného jako huspenina mi ucpává hrdlo i nos.“

„Asi jsem měl nějaké problémy s dýcháním, ale nevěnoval jsem tomu nějakou pozornost., a potom... a potom...“

„A co potom?“

Stagg se začervenal.

„A potom mě zavedly k příšerně tlusté kněžce ležící na mé posteli, podepřené několika poduškami. Nikdy předtím jsem ji neviděl.“

„Možná, že přijela z Manhattanu. Ječné Zrno mi říkal, že tam prý knězka je příšerně tlustá.“

„Označení příšerně tlustá není vůbec výstižné,“ vyprávěl dále Stagg. „Tak otřesně tlustou ženskou jsem ještě neviděl. Přisahám, že kdyby se postavila, byla by tak vysoká jako já. Vážila přinejmenším dvě stě kilo. Byla celá napudrovaná. K tomu úkonu bylo zapotřebí přinejmenším celé bečky pudru. Vypadala jako včelí královna připravená snášet milióny vajíček...“

„A co bylo pak?“

„Položily mě na ni tak, že má hlava spočívala na jejich prsou. Na největších ceculích na světě, přísahám. Vypadaly jako samotná Země, končily někde daleko za horizontem. Knězky mě chytily za hlavu a obrátily na záda. Snažil jsem se bránit, ale byl jsem tak zesláblý, že jsem nemohl nic udělat. Nic, absolutně nic. Náhle jsem se cítil jako malé dítě. Nebyl jsem už dospělým mužem, byl jsem nemluvně Petr Stagg. Musel to zapříčinit ten nápoj. Určitě měl hypnotický účinek, přísahám. V každém případě jsem ucítil, že mám... že mám...“

„Že máš hlad?“

Stagg kývl hlavou na znamení souhlasu. Hned vzápětí, snaže se změnit téma hovoru, si sáhl na čelo a řekl:

„Hmm, solidně mi usadili ty rohy.“

„Parohy,“ opravil ho Calthorp. „Ale můžeš jim klidně říkat rohy. Zjistil jsem, že i v DeCe používají nesprávný název. Nu což, i když nerozlišují rohy od parohů, jsou vynikajícími biology. Nevědí toho sice příliš o fyzice nebo elektronice, ale operace provádějí opravdu mistrovsky. Když už jsme u těch parohů, jsou něčím mnohem víc, než jen symbolem nebo okrasou. Ony žijí. Sázím tisíc ku jedné, že obsahují žlázy vylučující do tvé krve velké množství různých hormonů.“

Stagg se zachvěl.

„A proč?“

„Za prvé: Ječné Zrno mi o něčem takovém cosi říkal. Za druhé: svědčí o tom skutečnost, že ses okamžitě probral po tak náročné operaci. Konec konců, museli ti vyvrtat do hlavy dvě díry, vsadit do

nich parohy, podvázat tepny a žíly, pak je znovu napojit na krevní oběh a Bůh ví, co všechno ještě.“

„Někdo to odskáče, někdo mi za to všechno setsakramentsky zaplatí,“ zavrčel Stagg. „To je práce té Panny. Roztrhnu ji jak hada. Už mě nudí být neustále strkán z kouta do kouta.“

Calthorp ho starostlivě pozoroval.

„Cítíš se už lépe?“ zeptal se.

Stagg roztáhl své chřípí a udeřil se do prsou.

„Ano, cítím se báječně. Chybí mi pouze jedno. Mám hlad jako medvěd, který se právě probral ze zimního spánku. Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„Asi třicet hodin. Venku je už tma.“

Calthorp přiložil dlaň na kapitánovo čelo.

„Máš horečku. Nic divného, tvé tělo hoří jako vích, vytvářejíc přitom velké množství nových buněk, které jako šílené vylučují do tvé krve hormony. Musíš doslova hořet.“

Stagg udeřil pěstí do stolu.

„A proto se musím napít. Hořím!“

Začal bušit do gongu, až se jeho zvuk rozléhal po celém paláci. Za chvíli se prudce otevřely dveře a do sálu vběhli sloužící s plnými tácy a poháry, jako kdyby čekali právě na tento signál.

Stagg, jako kdyby zapomněl na jakákoliv pravidla slušného chování, vyrval tác z rukou nejbližší stojícího sloužícího a ihned si začal cpát do úst maso, brambory, omáčku, kukuřici, rajčata, chléb a máslo, přerušuje jejich drčení prudkými pohyby svých čelistí jen proto, aby to všechno spláchl velkými doušky piva. Drobky mu padaly na pivem zalitou hrud' a ačkoliv vždy jedl velice distinguovaně, tentokrát tomu nevěnoval sebemenší pozornost.

Pouze jednou, po silném říhnutí, které málem povalilo na zem nejbližšího sloužícího, vykřikl:

„Mohu se přezrat a zchlstat se...“ Další slova mu přerušilo opětovné říhnutí, po kterém se vrhl na jídlo.

Dívaje se na něho, Calthorp ucítil, že na něho jdou mdloby. Ne proto, že vidí to, co vidí, ale především proto, že to chápe. Hormony obsažené v paroží zcela určitě smývaly veškeré civilizované zvyky, redukuje člověka pouze do zvířecí podoby jeho povahy.

Stagg konečně vstal od stolu. Jeho břicho před ním čnělo jako břicho gorilího samce. Zabušil pěstmi do své hrudi a vykřikl:

„Cítím se báječně! Hej, Calthorpe, ty si také musíš opatřit pár parohů. Ach, promiň, zapomněl jsem, že ty také máš parohy! Kvůli tomu jsi přece opustil Zemi! Ha, ha, ha!“

Malý antropolog s červenou tváří zkřivenou vzteklou grimasou zaječel, načež se vrhl na Stagga. Kapitán, stále se usmívaje, ho chytil za košili a držel ho od sebe na vzdálenost natažené ruky, byť Calthorp vztekle a bezmocně mával svými krátkými rukama. Náhle ucítil, že podlaha mu začíná mizet pod nohama. Velkou silou do něčeho udeřil svými zády. Rozlehl se hluchý, tupý zvuk. Napůl v bezvědomí se antropolog pokoušel vstát. Jen matně si uvědomoval, že byl patrně hosen na gong.

Ucítil, jak nějaká velká ruka ho chytila za zápěstí a tahá ho nahoru. Zcela paralyzován představou, že Stagg ho nyní vyřídí, zaťal ruku v pěst a rozmáchl se ke slabému úderu pěstí. Ale hned vzápětí nechal klesnout svou ruku zpět.

Stagg plakal.

„Můj Bože, co se to se mnou stalo? Musel jsem zešilet, úplně zešilet, abych provedl něco takového tobě, můj nejlepší příteli. Co se to stalo? Jak jsem to jen mohl učinit?“

Vzlykaje, objal Calthorpa a přitulil ho ke své mohutné hrudi. Cítil, jak mu přitom praskají žebra. Calthorp hlasitě vykřikl.

Stagg ho pustil, hraje přitom uraženého.

„V pořádku, už se nezlobím.“ řekl Calthorp a odtáhl se neznatelně od kapitána. Pochopil, že kapitán už neodpovídá za své činy. Byl svým způsobem dítětem a děti nikdy nejsou výhradně egoistické, často také bývají velmi citlivé. Stagg byl opravdu velice ustaraný a velice se styděl.

Calthorp přistoupil k oknu a podíval se ven.

„Venku je velké množství lidí,“ řekl. „Všude je plno pochodní. Urcitě dnes budeme mít zase jednu velkou párty.“ Dokonce i v jeho uších zazněla tato slova falešně. Velice dobře věděl, že lid DeCe se shromáždil ke slavnosti, na které bude kapitán vystupovat jako čestný host.

„Máš jistě na mysli veřejnou slavnost,“ poopravil ho Stagg. „Na zdejších party je možné zažít cokoliv. Veškeré zábrany jsou zapomenuty a odvrženy jako hadí kůže... a vůbec nikdo si s tím nedělá žádné starosti.“

Za chvíli řekl něco, co Calthorpa velice překvapilo a udivilo.

„Doufám, že brzo začnou. Čím dříve, tím lépe.“

„Proboha, co to říkáš? Viděl jsi přece toho dost na to, abys ze strachu vlezl pod postel!“

„Nevím. Ale cítím něco, co jsem nikdy předtím ve svém životě nepocítil. Cítím silnou vůli a sílu. Opravdovou sílu, jakou jsem nikdy předtím necítil. Cítím se... cítím se... jako Bůh! Cítím, jako kdyby ve mně byly všechny síly světa! Chtěl bych vybuchnout! Ty to nepochopíš. Žádný člověk to nepochopí.“

Venku křičely kněžky běžící ulicí. Oba muži zmlkli a poslouchali, co se venku děje. Nehybní jako sochy poslouchali ohlasy boje mezi kněžkami a Strážkyněmi. Za chvíli se k němu přidali Wapiti, kteří zvítězili nad kněžkami.

A pak se na chodbě rozlehl dusot a Wapiti vyrazili dveře sálu s takovou silou, že je vytrhli ze závěsů.

Chytili Stagga, vysadili si ho na ramena a vynesli ho ze sálu. V okamžiku, kdy jim už seděl na zádech, se mu za chvíli vrátilo jeho člověčenství. Otočil se a vykřikl:

„Pomoz mi, doktůrku. Pomoc!“ Calthorp však nemohl učinit nic jiného než jen plakat.

Kapitola 4

Bylo jich celkem osm: Churchill, Sarvant, Lin, Yastzhembski, Al-Masyuni, Steinborg, Gbwehun a Chandra. Spolu s nepřítomnými Staggem a Calthorpem se pouze těchto deset kosmonautů zachránilo z třicetičlenné posádky Terry, která opustila Zemi před osmi sty léty. Osm kosmonautů shromážděných v klubovně budovy, ve které byli vězněni, poslouchalo Tomáše Tabáka. Nevěděli, jak mu říkali hned po narození, v každém případě jinak, než nyní. Zeptali se ho na jeho skutečné jméno, ale dostali odpověď, že se nesmí vyslovovat. V okamžiku, kdy se stal Tomášem Tabákem, přestal být člověkem a stal se „pálkou“. Označení „pálka“ pravděpodobně znamenalo polobůh.

„Kdyby všechno bylo, tak jak by mělo být,“ říkal právě Tomáš Tabák, „nerozmlouval bych s vámi já, ale Jan Ječné Zrno. Velké Bílé Matce se však zalíbila možnost ukončit jeho život před Svátkem Vysévání. Konaly se volby a já, vůdce velkého Řádu Tabáku, jsem zaujal jeho místo jako vládce DeCe. Budu jím do té doby, než zestárnu a zeslábnu. Tehdy se stane to, co se má stát.“

Během krátké doby, kterou posádka kosmické lodi strávila ve Washingtonu, zvládli kosmonauté fonetiku, morfologii, složení a základní slovní zásobu standardní deceánštiny. Přístroje z palubní laboratoře Terry jim umožnily plynulé používání deceánštiny, i když nedokázali správně používat přízvuku jako obyvatelé DeCe, a zcela určitě se to nikdy nenaučí. Velice se také změnila samotná angličtina. Objevily se nové souhlásky i samohlásky, které nikdy dříve nebyly používány a nikdy nebyly ani v základech slov jiných anglosaských nebo germánských jazyků. Bylo používáno velké množství nových slov neznámého původu; spojení přízvuku s modulací hlasu rozhodovalo o jejich významu. A co více, neznalost kultury DeCe zcela omezovala možnost dorozumívání. K tomu ke všemu ještě Tomáš Tabák téměř vůbec neovládal standardní deceánštinu. Narodil se a byl vychován v Norfolku ve Virginii, v nejjihnější městi DeCe. Norfolština, čili mafek, se lišila od washingu, čili od washingtonštiny asi stejně jako španělština od francouzštiny nebo švédština od islandštiny.

Tomáš Tabák, stejně jako jeho předchůdce Jan Ječné Zrno, byl vysoký a štíhlý. Nosil hnědý cylindr, náprsník z naškrobeného plátna vystřižený ve tvaru listu tabáku, hnědou pelerínu, nazelenalý plášť s půlmetrovým cigárem zavěšeným u pasu a hnědé boty do půli lýtek. Jeho dlouhé vlasy byly rovněž hnědé. Jeho brýle, sloužící výhradně k ozdobě, měly kouřové sklo. Ve svých nikotinem zhnědlých zubech držel nezbytné cigáro.

Nepřestáváje hovořit, vytáhl Tomáš Tabák z kapsy svého pláště několik cigár a nabídl je přítomným kosmonautům. Všichni, s výjimkou Sarvanta, si zapálili. Cigára byla vynikající.

Tomáš Tabák vypustil z úst proužek nazelenalého dýmu a řekl: „Budete propuštěni, jakmile odtud odejdu, čili za chvíli, protože jsem velice zaneprázdněným člověkem. Musím přijmout mnoho rozhodnutí, podepsat velké množství dokumentů a plnit mnoho funkcí. Můj čas nepatří mně, ale Velké Bílé Matce.“

Churchill popotahoval dým z cigára a přemýšlel. Jeho přátelé hovořili jeden přes druhého, ale okamžitě utichli, když sám začal hovořit. Ne kvůli tomu, že jako poručík byl vzhledem k nepřítomnosti kapitána Stagga jejich velitelem, ale proto, že síla jeho osobností ho sama činila jejich přirozeným velitelem.

Churchill byl nevysoký muž s krátkou šíjí a se silnými svaly na nohou a na rukou. Jeho tvář, navzdory tomu, že budila zdání dětské tváře, prozrazovala silný charakter. Měl rezavé vlasy a na tváři pár pih. Modré, dětinské oči, spolu s krátkým nosem propůjčovaly jeho tváři výraz bezradného dítěte. Vyznačoval se také téměř dětinským talentem vydávání příkazů všem svým podřízeným. Jeho portrét dokonale dokresloval zvučný, nízký hlas.

„Jste zcela nepochybně velice zaneprázdněn, pane Tabáku,“ promluvil konečně, „ale jistě ne natolik, abyste nás nemohl informovat, o co tu vlastně jde. Jsme vězni. Nebylo nám umožněno zkontaktovat se s naším velitelem a s doktorem Calthorpem. Máme obavy z toho, že se stali oběťmi nečisté hry. Pokaždé, když se na ně ptáme, říkáte: Stane se to, co se má stát. Je to velice hezké! A velice potěšitelné! Pane Tabáku, dožaduji se odpovědi na naše otázky. Jen si nemyslete, že strážci, které jste postavil před dveře, by vás

ochránili, kdybychom se rozhodli roztrhat vás na kusy. Žádáme vás, abyste nám ihned odpověděl na naše otázky.“

„Prosím, vezměte si cigáro a uklidněte se. Jste zcela nepochybně ve velmi obtížné situaci, mnoho toho nevíte a to vás zneklidňuje a hněvá. Ale vyprošuji si, abyste mi říkali o vašich právech. Nejste občany DeCe a to vás staví do velice překerní situace. Odpovím vám však na několik otázek. Proto jsem tu vlastně přišel. Za prvé: budete propuštěni. Za druhé: máte měsíc na to, abyste přivykli našemu způsobu života. Za třetí: jestliže se do konce tohoto měsíce zpronevěříte všemu, co pro vás učinil lid DeCe, budete zabiti. Kdybychom vás pod dohledem dopravili na hranici naší země, jen bychom se přičinili o zvětšení počtu našich nepřátel. To v žádném případě neučiním!“

„Nu což, aspoň víme, na čem jsme, i když mnoho věcí nám stále není jasných. Budeme mít přístup k naší lodi? Jsou na ní výsledky deseti let unikátních výzkumů.“

„Ne. Ale budou vám vráceny vaše osobní věci.“

„Díky, ale copak nevíte, že kromě několika knih nemáme vlastně žádné osobní věci? Jak si budeme vydělávat na živobytí, když nemáme žádnou práci? Práci, kterou v této primitivní společnosti asi sotva získáme?“

„To opravdu nevím. V každém případě jsme vám nevzali život. Jsou i takoví, kteří to pokládali za příliš velký milodar.“

Tomáš Tabák vložil do úst dva prsty a hvízdal. Ve dveřích se objevil muž držící v rukou malou tašku.

„Musím už jít Panové. Protože nechceme, abyste se provinili proti zákonům této pozhnané země z důvodu vlastní nevědomosti a aby vás třeba nenapadlo krást, vysvětlí vám tento člověk naše zákony a půjčí vám dostatečné množství peněz k tomu, abyste mohli přežít do konce týdne. Vráťte nám je, až si najdete práci. Jestli vůbec si najdete práci. Ať vám Columbie žehná.“

Hodinu nato stálo osm mužů před budovou, ze které byli právě vyvedeni. Konec jejich nedobrovolného vězení jim nepřinesl očekávanou úlevu. Cítili se spíše omámeni a bezradní. Churchill se na ně podíval a i když cítil to, co oni, řekl:

„Proboha, uklidněte se a uvolněte se! Co se to s vámi děje? Vždyť nám bylo přece mnohem hůř! Pamatujete se, jak jsme na planetě Wolf 69 DI pluli na voru přes ta jurová moře? Jak nás napadl ten balónovitý netvor, převrátil nám vor, jak jsem ztratili všechny naše zbraně a vraceli se k lodi pěšky, doslova s holýma rukama? Bylo nám tehdy mnohem hůř než nyní, a přece jsme nevypadali jako sedm nešťestí. Co se to s vámi stalo? Cožpak jste se až tak změnili?“

„Obávám se, že ano,“ odpověděl Steinborg. „Příčina spočívá v tom, že jsme ztratili odvahu, prostě očekávali jsme mnohem více. Když jsme přistávali na jiných planetách, očekávali jsme podvědomě různá překvapení a případná nešťestí. Byli jsme na ně připraveni. Ale Země... prostě čekali jsme mnohem víc. Jsme z toho všeho celí bez sebe, jsme bezbranní a bezradní. Přišli jsem o veškeré naše zbraně a jestli se dostaneme do nějakých problémů, nemůžeme si probít cestu k naší lodi.“

„A proto hodláte tady stát a čekat, že všechno šťastně skončí? Proboha! Jste elita, byli jste vybráni z deseti tisíc kandidátů s ohledem na vaši inteligenci, vzdělání, důvtip a fyzickou zdatnost. Jste ztroskotanci mezi krajany, kteří nemají ani ponětí o věcech, které vy máte v malíčku. Sakra, lidi, vy se přece musíte cítit jako bozi, ale vy se místo toho třesete jako myši.“

„Přestaň blbě žvanit,“ zavrčel Lin. „Jsme prostě v šoku. Nevíme, co máme dělat a máme z toho obavy.“

„Nu což, já nemám v úmyslu čekat, až mě někdo vezme za ručičku a povede mě. Chci něco dělat, a to hned.“

„A co vlastně chceš dělat, smím-li se ptát?“ zajímal se Yastzhembski.

„Projdu se Washingtonem. Budu se procházet tak dlouho, dokud na něco nenarazím. Jestli chcete jít se mnou, nebudu proti tomu. Jestliže nechcete, také dobře. Mohu být vaším velitelem, ale nemíním být vaší chůvou.“

„Nic nechápeš,“ vysvětloval mu Yastzhembski. „Šest z nás nepochází z tohoto kontinentu. Já bych se chtěl například vrátit na svatou sibiřskou zemi, Gbwehun se chce vrátit do Dahomé, Chandra do Indie, Al-Masyuni do Mekky a Lin do Šanghaje. Ale to je vyloučeno, stejně jako se Steinborg nemůže vrátit do Brazílie,

protože by tam našel jen poušť, zbytky džungle a pár divokých domorodců. Proto tedy...“

„Proto tedy musíte tady zůstat a pokusit se udělat to, co nám doporučil Tabák - přizpůsobit se. Přinejmenším já sám tak hodlám učinit. Hodlá mě někdo následovat?“

Nečekaje na odpověď, vydal se ulicí, aniž by se otáčel. Na rohu se však přece jen zastavil, dívaje se na skupinu nahých chlapců a dívek hrajících si s míčem. Asi po pěti minutách si vzdychl. Zůstal zcela sám.

Mýlil se však. Už se chystal, že půjde dál, když uslyšel, jak někdo za ním volá:

„Počkej na mě!“ Byl to Servant.

„A kde jsou ostatní?“

„Asiaté se rozhodli, že se vrátí domů. Ještě se určitě hádají, zda mají ukrást loďku a plavat přes Atlantik, nebo ukrást jeleny a dorazit na nich k Beringově úžině, přes kterou by se mohli dostat na Sibiř.“

„Musím připustit, že ti chlapi mají buď největší koule na světě... nebo nejmenší mozky. Opravdu si myslí, že se jim to povede? A že tam jim bude líp než tady?“

„To nevědí. Jsou prostě zoufalí.“

„Chtěl bych se vrátit a popřát jim hodně štěstí. Ale zcela jistě by to dopadlo tak, že bych se pokusil vytlouct jim ten nesmyslný nápad z hlavy. Jsou to odvážní chlapíci. To o těch myších jsem řekl jen proto, abych je vyprovokoval. Povedlo se mi to přímo báječně, ksakru!“

„Tlumočil jsem jim tvé požehnání, a to i navzdory tomu, že všichni jsou ateisty. Obávám se však, že jejich kosti stejně zůstanou na tomto kontinentě.“

„A co ty? Nemáš chuť pokusit se dorazit do Arizony?“

„Z toho, co jsem viděl z oběžné dráhy, usuzuji, že v Arizoně nejenom není oficiální vláda, ale dokonce ani obyvatelé. Pokusil bych se dojít do Utahu, ale i tam to nevypadá příliš lákavě. Vyschlo dokonce i Velké Solné Jezero. Kašlu na to. Práce tady mi vystačí na celý zbytek života.“

„Práce? Snad se nechceš stát kazatelem?“ Churchill se nedůvěřivě podíval na Sarvanta, jako kdyby ho viděl poprvé v životě.

Nephi Sarvant byl malý, štíhlý, černovlasý chlapík. Měl tak výraznou spodní čelist, že se zdálo, jako by čněla vzhůru. Jeho úzké rty budily zdání, že místo úst má pouze malou, úzkou skulinu. Nos mu z jeho tváře čněl stejně nápadně jako čelist. Byl tak mohutně zahnutý, že se jí málem dotýkal. Jeho přátelé mu žertem říkali, že z profilu vypadá jako louskáček na ořechy.

Jeho velké, hnědozelené oči vypadaly, jako by svítily nějakým silným vnitřním žářem. Třpytily se tak i během jejich cesty, kdy vynášel do nebes zásluhy své víry, jediné pravé víry na celé zeměkouli. Patřil k radikální odnoži sekty Posledních Věrných, ortodoxní větve církve, která podlehla „zesvětštění“ jako celá řada dalších. Byli pokládáni za velice zvláštní skupinu věřících. Od jiných křesťanů se lišili pouze tím, že stále ještě navštěvovali své kostely. Ale duchovní plamen už v nich zcela vyhasl. Zůstala jich pouze hrstka, ke které patřil i Sarvant. Nedopouštěli se, podle jeho slov „přátelských hříchů“. Usadili se ve městě s názvem Čtvrtý Červenec, ležícím v Arizoně a odtamtud vysílali misionáře do lhostejného a hříšného světa.

Sarvant se stal členem posádky Terry jako největší pozemský odborník v oboru geologie. Podmínkou pro jeho přijetí za člena posádky Terry byl jeho slib, že nebude nikoho přemlouvat k návratu. Což také dodržel. Nikoho sice nepřemlouval, ale všem členům posádky rozdál Bibli své Církve s prosbou, aby si ji pouze přečetli. A také přesvědčoval členy posádky o její pravdivosti.

„Samozřejmě, že se chci stát kazatelem! Tato země čeká na Evangelium stejně jako na ně čekala před Příchodem Kolumba. Něco ti řeknu. Když jsem zjistil, jak je totálně zničený Jihozápad, byl jsem rozčarován. Myslel jsem si, že má Církev byla smetena z povrchu Země a že všechno bylo jen pouhý klam, protože měla trvat věčně. Ale modlil jsem se a došel jsem k novému poznání. Já přece žiji! Prostřednictvím mé osoby může být Církev znovu vzkříšena, mnohem silnější, než kdykoliv byla v minulosti! Tito pohané, obrácení na novou víru, se stanou jejími prvními Učedníky. Slova Knihy zapálí oheň. Vidíš, my, Poslední Věrní, jsem nemohli mezi křesťany téměř ničeho dosáhnout, protože oni se domnívali, že mají svou jedinou, pravou víru a Církev. Ale pro ně ta opravdová, jediná

církev byla pouze něčím podobným, jako nějaký klub. Nekráčeli cestou Pravdy a Života, tou jedinou správnou cestou. Ne...”

„Jistě, rozumím...” přerušil ho Churchill. „Chci ti pouze říct, abys mě do toho netahal. Již tak stojí všechno za psí štěk. No, musíme už jít.”

„Kam?”

„Někde, kde budeme moci vyměnit naše hloupé oblečení za místní oděv.”

Šli Konečnou ulicí. Vedla ze severu na jih a Churchill měl dojem, že jestliže půjdou směrem na jih, dojdou nakonec do přístavu. A v přístavu, pokud se všechno přece jen úplně nezměnilo, naleznou nejeden obchod, ve kterém si budou moci koupit nové oblečení, a snad také tam najdou práci. Na obou stranách této ulice stály rezidence bohatců a velké vládní budovy. Dobře udržované zahrady oddělovaly od ulice soukromé, převážně jednopatrové, široké, barevné, bohatě zdobené domy s přistavěnými křídly. Před každým z nich stál obrovský totem, nejčastěji z kamene, protože dřevo bylo určeno výhradně na stavbu lodí, vozů, zbraní a na otop v domácnostech. Cihlové a kamenné vládní budovy stály těsně u cesty. Měly polokruhovitě stěny a otevřené portály, které podpíraly malé sloupy. Byly zakončeny malými kopulemi ozdobenými vyřezávanými reliéfy.

Churchill šel se Sarvantem asfaltovou ulicí. Minuli více než deset příčných ulic. Každou chvíli museli uskakovat až ke stěnám před jezdci na osedlaných jelenech a před jeleny táhnoucími povozy. Jezdci byli dobře oblečení a předpokládali, že pěší jim sejdou z cesty, protože v opačném případě budou povaleni na zem a rozdupáni. Muži vezoucí se v povozech vypadali na poslance nebo na kurýry.

Okolí se náhle výrazně změnilo k horšímu. Budovy doslova vtrhly na ulici, od které byly jen sporadicky odděleny alejemi stromů. Zcela určitě to byly vládní budovy prodané drobným podnikatelům, kteří je přeměnili na drobné obchůdky a na byty k pronajmutí. Na ulici si hrály nahé děti. Bylo zde mnohem více špíny.

Churchill našel obchod. Vešel dovnitř. Sarvant mu šlapal na paty. Malý obchůdek byl celý zavalený všemi nemožnými věcmi. Jeho okna a vybetonovaná podlaha doslova přetékaly špínou. Ve

vzduchu byl cítit intenzivní zápach psí moče. Dva psi ihned začali skákat po obou příchozích.

Majitelem krámků byl malý, břichatý muž se dvěma podbradky. Z uší mu visely dvě velké, mosazné náušnice. Vypadal jako každý podobný majitel takového krámků, bez ohledu na dobu, ve které žil, pouze s tím rozdílem, že jeho tvář měla charakteristický tvar jelení tlamy.

„Chtěli bychom prodat oblečení,“ řekl Churchill.

„A má vůbec nějakou cenu?“

„Jako oděv asi nevelkou. Ale jako určitá zajímavost zcela určitě. Jsme totiž z kosmické lodi.“

Majiteli krámků se údivem viditelně rozšířily oči.

„Ach, vy jste bratři Slunečního Hrdiny?“

Churchill nechápal, co tím myslí. Věděl pouze to, co jim řekl během jejich rozhovoru Tomáš Tabák, že totiž Stagg je jakýmsi Slunečním Hrdinou.

„Jsem přesvědčen o tom, že každou součást tohoto oděvu bys mohl prodat za celkem okrouhlou sumičku. Byly spolu s námi mezi hvězdami. Byly tak daleko odtud, že kdyby ses tam chtěl vydat pěšky a cestou bys ani nespál a ani nejedl, trvalo by ti to téměř celou polovinu věčnosti. V jejich tkanině je zakleto záření cizích sluncí a ovzduší jiných planet. Na botách nám ulpěl prach země, po které dunivým krokem lavin kráčely příšery mnohem větší než tvůj dům...“

Na obchodníka to však neudělalo vůbec žádný dojem.

„Dotýkal se Slunečního Hrdina někdy těchto věcí?“

„Mnohokrát! Tuhle tu bundu dokonce nosil...“

„Áááá!“

Obchodník si náhle uvědomil, že prozrazuje to, co nemá. Zavřel oči a jeho tvář okamžitě zvažněla a téměř zkameněla.

„To je sice velice hezké, ale já jsem jen ubohý človíček. Námořníci, kteří u mě nakupují, nejsou žádní boháči. Když vycházejí z poslední hospody, nabízejí mi svůj oděv na prodej a ne aby si něco koupili.“

„Jistě, máte pravdu, ale jsem přesvědčen o tom, že máš své kontakty, a že jsi schopen prodat všechny tyto věci zámožnějším zákazníkům.“

Obchodník vytáhl několik mincí z kapsy svého pláště.

„Za všechny ty věci dám čtyři kolumbie.“

Churchill kývl na Sarvanta a vydal se směrem ke dveřím. Obchodník jim ale zastoupil cestu.

„Mohl bych vám dát pět kolumbií.“

Churchill ukázal prstem na plášť a sandály.

„Kolik to stojí?“

„Tři ryby.“

Churchill se zamyslel. Jedna kolumbie byla tolik, jako pět dolarovka. Jedna ryba měla hodnotu pětadvaceti centů.

„Víš stejně dobře jako já, že na mě vyděláš tisíc procent. Chci dvacet kolumbií.“

Obchodník vyhodil své ruce do vzduchu na znamení nesouhlasu.

„Přestaň s tím divadlem. Mohu jít dům od domu ve čtvrti boháčů a vydělat si majetek. Ale nemám na to čas. Dáš dvacet kolumbií nebo nedáš? Naposledy se tě ptám.“

„Berete chleba od úst mým hladovějícím dětem... ale dám vám je.“

O deset minut později opustila dvojice kosmonautů obchod oděna do sandálů, pláště a širokých klobouků. Za širokými, koženými pásy měli pochvy a v nich ocelové nože. V kapse měli po osmi kolumbiích a v rukou drželi tašky s ponchy do deště.

„Náš další cíl: doky,“ řekl Churchill. „Vydělával jsem si kdysi na studia pronajímáním jachet zazobaným zákazníkům.“

„Vím, že dovedeš jachtařit. Nepamatuješ si, jak jsme řídili plachetnici, kterou jsme ukradli, když jsme prchali z vězení na Vixu?“

„Ne, už si na to nevzpomínám. Teď chci nalézt co možná nejrychleji práci. Pak si můžeme na chvíli odpočinout a zjistit, co se zjistit dá. Snad se nám podaří zjistit, co se stalo se Staggem a s Calthorpem...“

„Rude, chceš něco víc, než jen nalézt práci. Proč právě na lodi? Znáš tě dostatečně dobře na to, abych nevěděl, že myslíš na několik věcí najednou.“

„V pořádku. Jestli se nám podaří najít odpovídající loď, zkontaktujeme se s Yastzhembskim a s jeho lidmi a poplujeme do Asie přes Evropu.“

„Krásně se to poslouchá. Už jsem si myslel, žeš je opustil a že sis umyl ruce. Ale jak je najdeme?“

„To snad nemyslíš vážně!“ Churchill se rozesmál. „Stačí se podívat do jakékoliv svatyně.“

„Do svatyně?“

„Jistě. Vláda nás bude mít stále na očích. A už nás dokonce má. Nějaký chlapík nás sleduje od okamžiku, kdy jsme opustili naše vězení.“

„Kde?“

„Neotáčej se. Později ti ho ukážu. Pojd', jdeme!“

Churchill se náhle zastavil. Cestu jim zastavila skupina mužů klečících na ulici. Mohli je sice klidně obejít, ale Churchill stál a díval se na ně.

„Co to dělají?“ zeptal se Sarvant

„Hrají v kostky tak, jak se hrály ve dvacátém století.“

„Má víra mi nedovoluje být se jen dívat na tuto hru! Doufám, že se k nim nechceš přidat?“

„Právě, že chci!“

„Rude, ne!“ Sarvant se pokoušel Churchilla odvrátit od jeho úmyslu. Položil mu ruku na rameno.

„To špatně dopadne.“

„Jsem z jiné farnosti, ctihodný otče. Snad nešvindlují.“

Vytáhl z kapsy pláště tři kolumbie a nahlas řekl:

„Mohu se k vám přidat?“

„Jistě,“ odpověděl svalnatý, snědý muž s páskou přes oko.

„Můžeš hrát, pokud ti stačí peníze. Není to dlouho, co jste přistáli?“

„Není,“ řekl Churchill. Klekl si k mužům na zem a položil na zem jednu kolumbii. „Jsem na řadě, co? Do práce, děti, do práce. Tatínek má hlad.“ Za půl hodiny přišel k Sarvantovi s úsměvem od ucha k uchu. V dlani měl několik desítek stříbrných mincí.

„Trest za moje hříchy,“ řekl.

Okamžitě však zvažněl, když uslyšel za svými zády hlasitý křik. Otočil se a uviděl své bývalé spoluhráče, jak jdou k němu. Křičel onen vysoký, jednooký muž.

„Ksaku,“ řekl Churchill a hned vzápětí poznamenal, téměř neotvíraje ústa:

„Připrav se na útěk, příteli. Ti maníci neumějí prohrávat.“

„Nepodváděl jsi, že ne?“ chtěl se ubezpečit Sarvant.

„Ale kdeže! Přece mě znáš! A kromě toho, nesnažil bych se podvádět takové zjevy.“

„Poslyš, příteli, odkud jsi?“ promluvil k Churchillovi jednooký chlapík. „Mluvíš nějak divně. Nejsi z Albany?“

„Manitowoc, Wisconsin,“ odpověděl Churchill.

„Nikdy v životě jsem to neslyšel. Co to je? Nějaká ves na severu?“

„Na Severozápadě. A o co jde?“

„Nevídíme tady rádi cizince, kteří dokonce neumějí pořádně mluvit. Cizinci obvykle hrají podivným způsobem v kostky. Asi před týdnem jsme tady načapali jakéhosi hejska z Norfolku, který se pokoušel vyhrávat pomocí černé magie. Vybili jsme mu zuby, přivázali mu kámen kolem krku a spustili ho z paluby do vody. Více se už tady neukázal.“

„Jestli si myslíš, že podvádím, měl jsi to říct během hry.“

Námořník přeslechl jeho poznámku.

„Nemáš žádný symbol nějakého řádu. Kdo jsi?“

„Lambda Chi Alfa,“ řekl Churchill a položil ruku na rukojeť svého nože.

„A to je co? Snad ne Leopard?“

Churchillovi bylo jasné, že mohou být zaříznuti jako berani, jestliže nedokáží, že jsou pod ochranou mocného totemu. V normální situaci by nic nenamítal proti tomu, aby se zachránili pomocí lži, ale jejich situace měla daleko k označení normální. Během uplynulých šesti týdnů jen přijímal rány, aniž by cokoliv chápal. Měl toho všeho až po krk.

„Jsem člověk!“ zařval. „To je mnohem víc, než můžete říct vy o sobě!“

Jednooký námořník zmodral vzteky a zavrčel:

„U Columbiina ňadra, vytrhnu ti srdce z hrudi! Žádný zpropadený cizinec nebude se mnou takhle mluvit!“

„Tak pojd'te, zloději,“ zasípal Churchill. Vytáhl nůž z pochvy a zakřičel na Sarvanta:

„Utíkej!“

Jednooký námořník také vytáhl nůž a skočil na Churchilla. Kosmonaut mu hodil do očí drobné mince a udělal krok dopředu. Hranou levé ruky udeřil do námořnickovy ruky držící nůž, který vzápětí vysokým obloukem vyletěl z jeho dlaně. Zároveň ho prudce bodl do břicha.

Vytáhl nůž z rány a odskočil, čekaje na další útok. Ale jeho protivníci, jak se sluší na opravdové námořníky, se příliš nedrželi zásad fair play. Jeden z nich zvedl cihlu z hromady a hodil ji Churchillovi na hlavu. Churchillovi se zatmělo před očima. Krev z rány na čele mu stékala do očí. Než znovu přišel k sobě, byl zbaven nože a dva námořníci ho uchopili za ruce.

Třetí z nich, malý, vychrtlý námořník, se usmál, předváděje v celé kráse pár svých zbývajících zubů, udělal krok kupředu, rozmáchl se a zasadil úder Churchillovi přímo do břicha.

Kapitola 5

Petr Stagg se probudil. Ležel na zádech, na něčem velice měkkém. Před očima měl větve velkého dubu, přes které mohl pohodlně pozorovat modrou oblohu. Mezi větvemi zpozoroval ptáky. Vrabce, drozdy... a také sojku, sedící na bobku a komíhající ve vzduchu holými, lidskými končetinami. Měla krásně opálené, dlouhé, štíhlé nohy.

Zpozorovavši, že Stagg otevírá oči, sojka si sundala masku, odkrývající před užaslým Staggem nádhernou, snědou, dívčí tvář s velkýma očima. Dívka sáhla za svá záda, nahmatala trubku visící na šňůře, kterou měla kolem krku, a dlouze na ni zatroubila.

V témže okamžiku se někde za ním rozlehl šum.

Stagg se posadil a hned vzápětí se otočil, aby zjistil zdroj tohoto hluku. Spatřil dav lidí stojící na druhé straně cesty, dlouhé, betonové autostrády vedoucí napříč nekonečnými lány. Sám seděl u ní na hromadě pokrývek, na které ho někdo starostlivě posadil. Nevěděl, jak a proč se sem dostal a kde vlastně je. Dobře si pamatoval na všechno, co se stalo před úsvitem. Naproti tomu o tom, co se stalo pak, nemá vůbec žádné ponětí. Slunce už bylo hodně vysoko, blížila se jedenáctá hodina.

Pěkná sojka přiletěla na větev, držíc se jí rukama, načež slétla z výšky dvou metrů na zem. Trochu se zachvěla, získala zpátky ztracenou rovnováhu a řekla:

„Vítej, Šlechetný Paroháči. Jak se cítíš?“

Stagg vyjekl.

„Bolí mě všechny svaly. Jsem celý ztuhlý. A příšerně mě bolí hlava.“

„Až se nasnídáš, jistě se ti uleví. Mohu se ti svěřit, že během předcházející noci jsi byl vynikající. Ještě jsem neviděla Slunečního Hrdinu, který by se ti vyrovnal. Musím už jít. Tvůj přítel Calthorp řekl, že když se vzbudíš, budeš si chtít s ním promluvit mezi čtyřma očima.“

„Calthorp,“ Stagg zvedl hlavu a vyjekl. „To je poslední člověk, kterého bych chtěl právě nyní vidět.“ Ale dívka už přeběhla cestu a přidala se ke skupině lidí stojící na druhé straně dálnice.

Zpoza stromu vykoukla šedá Calthorpova hlava. Pomalu se ke Staggovi blížil s velkým, plátnem přikrytým tácem. Smál se, ale bylo zřejmé, že se neuměle pokouší skrýt své starosti.

„Jak se cítíš?“ zavolal na něho.

Stagg místo toho, aby mu odpověděl, se ho zeptal:

„Kde jsme?“

„Řekl bych, že na bývalé dálnici číslo jedna, která se nyní nazývá Mariinou závorou. Od Washingtonu nás dělí nějakých patnáct kilometrů. Dva kilometry odtud leží malé městečko, které se jmenuje Hodně Lásky. Má asi dva tisíce obyvatel. Nyní však počet jeho obyvatel vzrostl na patnáct tisíc. Farmáři a jejich dcery se v něm sešli z celého okolí a netrpělivě tě očekávají. Ale ty přece nejsi pejsek, který přiběhne na každé zapísknutí. Jsi Sluneční Hrdina a můžeš klidně odpočívat do západu slunce. V noci musíš hrát roli, kterou sis už vyzkoušel.“

Stagg se podíval dolů a zjistil, že je úplně nahý.

„Viděls mě dnes v noci?“ zeptal se, dívaje se omluvně na svého přítele.

Nyní byla zase řada na něm, aby se ostýchavě zadíval dolů.

„Zaujal jsem čestné místo, aspoň na začátku. Později jsem se vymotal z davu a vešel do této budovy. Pozoroval jsem ty orgie z balkónu.“

„Nemáš v sobě špetku studu?“ nechal se unést Stagg. „Nejenom že nemohu proti tomu nic dělat, ale ještě i ty jsi byl svědkem mého ponížení!“

„Opravdu, ponížení! Ano, pozoroval jsem tě. Jsem antropolog. Poprvé jsem měl příležitost zúčastnit se obřadu kultu plodnosti, vidět to všechno na vlastní oči. Kromě toho jsem tvým přítelem a měl jsem o tebe strach. Nakonec se však ukázalo, že zbytečně. Dokonale sis se vším poradil. Jiní také.“

Staggovy oči se zlobně zaleskly.

„Nepřestaneš si ze mne utahovat?“

„Nechť mě chrání ruka Páně! Ne! To nesvědčí o mém smyslu pro humor, ale spíše o mém údivu. A závidi. Samozřejmě, paroží ti dodává chuť a nabízí ti různé možnosti. Zajímalo by mě, zda by mi také nevstříkli byt' jen část toho, co produkují.“

Antropolog postavil táč před Stagga a sundal z něho plátno, kterým byl přikryt.

„Zde je snídaně, jakou jsi ještě v životě nejedl.“

„Odnes to!“ Stagg odvrátil hlavu. „Nebo se poblíží pokaždé, když si vzpomenu na to, co jsem vyváděl v noci, rozbolí mě břicho a duše.“

„Budil jsi zdání, jako by ses velice dobře bavil.“

Stagg vztekle zachrčel. Calthorp zvedl dlaň na znamení, aby se zbytečně nerozčiloval.

„Ne, nechtěl jsem tě urazit. Prostě jsem všechno viděl a pamatuji si to. Nu, chlapče, jez. Podívej se, co tady všechno pro tebe mám. Svěží máslo. Čerstvě upečený chléb. Džem. Med. Vajíčka, šunka, pstruhy, divočina... a džbán vychlazeného piva. Pokud budeš mít málo, můžeš si kdykoliv říct o přídavek!“

Stagg dlouho seděl zcela nehybně, mlčky se dívaje na drahé, barevné stany stojící na druhé straně dálnice a na dav tísnící se před nimi. Calthorp se posadil vedle něho a zapálil si dlouhé, zelené cigáro.

Kapitán náhle prudce uchopil džbán s pivem a dlouze se napil vychlazeného piva. Když skončil, postavil na zem téměř prázdný džbán. Hřbetem pravé ruky si otřel pěnu z úst, řhl si a uchopil do rukou vidličku a nůž. Jedl, jako kdyby... jako kdyby to bylo jeho poslední jídlo v životě.

„Musím jíst,“ ospravedlňoval se mezi polykáním jednotlivých soust. Jsem slabý jako kotě. Podívej se, jak se mi třesou ruce.“

„Musíš jíst za sto chlapů,“ utěšoval ho Calthorp, „když tak tvrdě pracuješ. Co říkám! Raději za tisíc!“

Stagg zvedl ruce a sáhl si na rohy.

„Stále je mám. Nejsou už tak tvrdé, jak včera v noci. Změkly! Možná, že se smrští, vyschnou a nakonec mi odpadnou.“

Calthorp zavrtěl nesouhlasně hlavou.

„Ne. Opět ztvrdnou, jen co se najíš, získáš nové síly a zvýší se ti krevní tlak. To není opravdové paroží. Jelen má kostní výrůstky, které jsou pokryty keratinem. Tvé rohy sice vyrůstají z kosti, ale jejich základním stavebním kamenem je chrupavka pokrytá kůží a protkána cévami a žilami. Není nic divného na tom, že ti rohy

změkly. Je však téměř s podivem, že ti nepraskla žádná céva nebo něco jiného.“

„Všechno to, co bylo vyloučeno do mé krve, zmizelo. Cítím se slabý, všechno mě bolí, úplně všechno. Nevidím v tom nic neobvyklého. Jen kdybych se mohl nějak zbavit toho paroží! Doktore, nemohl bys mi je nějak uřezat?“

Calthorp smutně zakroutil hlavou. Stagg prudce zbledl.

„Budu tedy muset to všechno podstoupit ještě jednou.“

„Obávám se, že ano, můj chlapče.“

„Dnes večer? Ve Velké Lásce? A zítra také v dalším městečku... ó, Bože, jak dlouho to bude trvat?“

„Petře, je mi to opravdu líto. Nevím, opravdu nevím, jak dlouho to bude všechno trvat.“

Calthorp vykřikl bolestí. Silná ruka mu téměř rozdrtila zápěstí, ale hned vzápětí povolila hrozný stisk.

„Omlouvám se, doktore. Jsem příliš nervózní.“

„No, ale,“ pokračoval dále Calthorp, masíruje si přitom bolavé zápěstí, „nabízí se jedno řešení. Domnívám se, že celá ta záležitost se začala v den zimního slunovratu. Měla by tedy skončit zase v den letního slunovratu, to znamená jednadvacátého nebo dvaadvacátého června. Jsi symbolem slunce. Ve skutečností ti lidé v tobě vidí opravdové slunce, zvláště, když jsi sestoupil z nebe na železném oři plivajícím oheň.“

Stagg sklonil hlavu a dal si ji do dlaní. Mezi jeho prsty se objevily slzy. Jeho ramena se zachvěla. Calthorp, rovněž plačící, ho pohládl po zlaté hlavě. Znal dobře kapitána a věděl, jak velké muselo být jeho utrpení, když tento silný muž navzdory své silné vůli plakal jako malé dítě.

Kapitán nakonec vstal a odešel k nedalekému potůčku.

„Musím se okoupat,“ zamručel. „Když už musím být tím - jak mu to říkají? - Slunečním Hrdinou, mohu být přinejmenším čistým hrdinou.“

„A zde máš doprovod.“ Calthorp ukázal prstem na skupinu lidí čekající asi padesát metrů od místa, kde stáli. „Tví věrní ctitelé a strážci.“

Stagg se ušklíbl.

„Nyní sice nenávidím sám sebe, ale v noci se mi velice zamlouvala moje role. Nic mě nebylo schopno zadržet. Prožíval jsem tužby každého muže: nevyčerpatelná zdatnost, nevyčerpatelné sexuální schopnosti. Byl jsem Bůh.“ Znovu se zastavil a chytil Calthorpa za ruku. „Vrat’ se k lodi. Získej nějaké zbraně, a jestliže to budeš muset udělat, tak je propašuj přes strážce. Vrat’ se a vpal mi kulku do hlavy. Alespoň to všechno nebudu muset znovu absolvovat.“

„Promiň mi to, ale pust’ to z hlavy. Za prvé: Nevím, kde bych mohl vzít jakoukoliv zbraň. Tomáš Tabák řekl, že zbraně byly z lodi odneseny a byly dobře ukryty. Za druhé: nebyl bych schopen tě zastřelit. Dokud žijeme, vždy zbývá určitá naděje. Z toho bahna se nakonec nějak dostaneme.“

„Zajímalo by mě jak.“

Ukázalo se, že jejich další rozhovor nebude možný. Dav lidí přešel přes dálnici a obklopil je. Je zcela nemožné se dorozumívat za ryku trubek troubících přímo do uší, uprostřed randálu vyvolaného syringy a bubny a mezi z celé síly křičícími lidmi, zatímco hezká děvčata tě téměř násilím myjí, utírají a parfémují. Jásající dav lidí nakonec rozdělil oba kosmonauty od sebe.

Stagg se už cítil mnohem lépe. Zručné dívčí dlaně dokonale rozmasírovaly jeho napjaté, bolavé svaly. Než zapadlo slunce, byl už zase plný síly. Ve dvě hodiny odpoledne už přímo hýřil vitalitou a chtěl, aby se už konečně začalo to, na co všichni netrpělivě čekali. Bohužel, byla právě doba poledního odpočinku. Dav lidí se rozešel, aby si našli chladivý stín. Poblíž zůstali jen nejvěrnější ctitelé. Vida je, jak jsou strašně nevyspalí, pomyslel si, zcela určitě by se chtěli položit někde do stínu, ale nemohou. Byli to jeho strážci, silní svalnatí bojovníci, ozbrojeni oštěpy a šípy. Několik metrů od nich stáli také lučištníci. Měli podivné šípy. Místo širokých, ocelových hrotů měly dlouhé jehly, které byly zcela určitě napuštěny paralytickými látkami, které by zneškodnily každého Slunečního Hrdinu, který by chtěl utéct.

Blesklo mu hlavou, že hlídat ho je nesmysl. Pokaždé, když se už cítil mnohem lépe, zcela přestal přemýšlet o útěku. V duchu se dokonce pozastavil nad tím, jak jen vůbec mohl vymyslet něco tak

stupidního. Proč by měl utíkat a rizkovat svou smrt, když ho tady nečeká nic jiného, než tak nádherný, intenzivní život?

Vydal se směrem ke stanům. Jeho osobní stráž se v uctivé vzdálenosti vydala za ním. Na louce stálo asi kolem čtyřiceti stanů. V jejich stínu spalo trojnásobné množství lidí. Lidé ho více méně nezajímali. Chtěl si promluvit s dívkou uzavřenou v kleci. Zajímal se o ní od okamžiku, kdy začal bydlet v Bílém Domě. Kdo to je? Proč je vězněna? Na všechny podobné otázky dostával pouze jedinou odpověď, která v něm vyvolávala záchvaty vzteku: „Stane se to, co se má stát.“ Pamatoval si na to, jak se na ni podíval, než se setkal s pannou, Velkou Kněžkou. Tato vzpomínka v něm vyvolala pocit studu, který už cítil dříve. Tento nepříjemný pocit však brzy zmizel.

Klec na kolech stála ve stínu velkého platanu. Hned vedle ní se pásł jelen, který ji táhl. Poblíž nebyl žádný strážný.

Dívka seděla na kbelíku v koutě klece. Vedle klece stál vesničan kouřící dlouhé cigáro. Klidně čekal, až dívka dokončí svou toaletu. Až dívka vstane z kbelíku, směl si ho odnést spolu s cennými exkrementy k pohnojení svého pole.

Dívka měla na hlavě džokejskou čepičku s kšiltem, šedou košili a jako všechny fanyanky kalhoty, které jí sahaly do poloviny lýtek, které nyní měla stáhnuté u svých kotníků. Svěsila hlavu, ale Stagg se nedomníval, že by se styděla proto, že musí na veřejnosti konat svou osobní potřebu. Velice dobře totiž znal onen až neskutečně primitivní způsob života těchto lidí. Měli celou řadu podivných návyků. Cítili sice stud, ale zcela rozhodně nikoliv z důvodu veřejného konání své potřeby.

Pod provizorní střechou klece visel svinutý spacák. V jednom rohu stálo koště, ve druhém zase k podlaze klece přišroubovaná skříňka obsahující pravděpodobně hygienické potřeby, o čemž svědčilo poblíž ní stojící umývadlo, nad kterým viselo několik ručníků.

Stagg se ještě jednou podíval na ceduli, dominující celé kleci jak žraločí ploutev:

FANYNKA, ZAJATÁ BĚHEM ÚTOKU NA CASEYLAND.

Co to znamená? Slyšel už o tom, že DeCeané nazývají fanyanky lidské panny. Slovo 'Panna' bylo vyhrazeno pro kněžky - panny. Ale jinak o tom zholá nic nevěděl.

„Ahoj,“ řekl.

Děvče sebou trhlo, jako kdyby ji vyrušil z dřimoty. Měla velice hezké, tmavé oči a krásnou tvář s jemnými, ušlechtilými rysy. Byla přirozeně bledá a vidouc, že se na ni dívá, zbledla ještě více a rychle otočila hlavu na druhou stranu.

„Řekl jsem ti ahoj. Jsi němá? Neboj se, neublížím ti.“

„Nechci s tebou mluvit, ty netvore,“ ozvalo se děvče třesoucím se hlasem. „Vypadni!“

Stagg se pomalu přibližoval ke kleci, ale její slova ho okamžitě zastavila. Samozřejmě, viděla všechno, co se událo během minulé noci. Dokonce i kdyby odvrátila hlavu a zavřela oči, stejně by všechno slyšela. A zvědavost jí určitě nedala, aby se občas nepodívala na slavnost.

„Nemohl jsem proti tomu nic dělat. To nejsem přece já, za všechno mohou ty mé parohy.“ Dotkl se jich prsty.

„Ty parohy mě mění ve zvíře.“

„Vypadni! Nechci s tebou mluvit. Jsi pohanský d'ábel!“

„Proč, prosím tě? Snad ne proto, že chodím nahý?“

„Vypadni.“

Jeden ze strážců přistoupil ke kleci.

„Velký paroháči! Chceš tu dívku? Budeš ji mít, ne však nyní, před koncem cesty. Ale Velká Bílá Matka ti ji nakonec stejně věnuje.“

„Chtěl jsem si s ní jen promluvit.“

Strážce se smyslně pousmál.

„Oheň probuzený v její nádherné mušliče by ji jistě přinutil k tomu, aby promluvila. Bohužel, nesmíme ji ještě mučit. Ještě ne.“

Stagg se obrátil zády ke kleci.

„Já si už vymyslím nějaký způsob, jak ji přinutit aby mluvila. Ale později. Teď bych si dal ještě trochu studeného piva.“

Neohlížeje se na to, že vzbudí celý tábor, strážce z celé síly zahvízdal na píšťalku. Zpoza jednoho stanu vyběhla dívka.

„Studené pivo,“ zařval strážce.

Dívka vběhla do stanu a za chvíli se objevila s tákem, na kterém stál mosazný džbán, který byl celý orosený kapičkami vody. Stagg uchopil džbán do ruky, přiložil ho ke rtům a celý ho naráz vypil.

„Bylo vynikající,“ řekl nahlas. „Ale pivo člověka nadýmá. Nemáte trochu blesku ve vodě?“

„Samozřejmě, pane.“

Dívka se vrátila do stanu, aby vzápětí z něho přinesla dva stříbrné džbány. Jeden z nich byl plný kostek ledu, druhý zase plný whisky. Dívka nalyla whisky do džbánu s ledem a podala džbán Staggovi. Když pak postavil džbán zpátky na ták, byl zpoloviny prázdný.

Strážce zneklidněl.

„Velký paroháči, jak tak budeš dále pokračovat, budeme tě muset do města přinést.“

„Sluneční Hrdina toho může vypít kolik chce,“ řekla dívka, „a stále bude schopen přeříznout nejméně sto fanynek.“

Stagg se hlasitě zasmál, jako kdyby zaduly trouby.

„Samozřejmě, smrtelníku. Copak jsi to nevěděl? A pak, jaký bych to byl Velký Paroháč, kdybych nedostal to, co chci?“

„Odpusť mi, pane,“ ospravedlňoval se strážce. „Řekl jsem ti to proto, že obyvatelé Velké Lásky tě srdečně a vřele přivítají, pane. V minulém roce, kdy Slunečním Hrdinou byl Lev, jsme přijížděli do Washingtonu jinou cestou, proto se tito lidé nemohli zúčastnit ceremonií. Budou se cítit ukřivdění, jestliže se i tentokrát u nich neobjevíš.“

„Drž hubu, pitomče,“ řekla dívka. „Jak si vůbec dovoluješ takhle mluvit se Slunečním Hrdinou? Můžeš ho rozhněvat a on tě pak zabije. Několikrát se to už stalo, víš?“

Strážce zbledl.

„Dovolte mi, pane, abych se mohl vrátit ke svým přátelům.“

„Můžeš se vrátit!“ poručil mu Stagg s úsměvem na rtech. Strážce se poklusem rozběhl ke skupince svých přátel, stojících asi padesát metrů od místa, kde stál Stagg.

„Mám zase hlad! Dejte mi jíst! Chci maso!“

„Ano, pane.“

Stagg se začal procházet mezi stany. Míjeje tlustého, šedivého muže, spícího mezi dvěma stromy v natažené síti, rozhoupal ho, obrátil a shodil na zem. Hlasitě se rozesmál a vesele pokračoval dále v prohlídce provizorního stanového tábora. Každému spáči, na kterého na své cestě narazil, hlasitě zakřičel do ucha. Celí překvapení se takto postižení jedinci posadili se široce otevřenýma očima a silně tlukoucím srdci. Stále se smějící Stagg chytil za nohu jednu ze spících dívek a začal ji lechtat na patě. Dívka plakala smíchy, prosíc ho, aby přestal. Její chlapec stál nehybně vedle ní. Bezmocně zatínal ruce v pěst, ale postavit se Slunečnímu Hrdinovi by bylo neodčinitelnou svatokrádeží.

Stagg se podíval nahoru a uviděl ho. Svraštil čelo, pustil dívku a pomalu se vztyčil. Právě v tom okamžiku se vrátila dívka, kterou poslal pro jídlo. Přinesla táč, na kterém stály také dva džbány s pivem. Stagg vzal jeden z nich a pomalu vylil jeho obsah na chlapcovu hlavu. Mezi přítomnými děvčaty to vyvolalo hlasitý smích, který byl signálem pro celý zbytek tábora. Tábořem se začalo rozléhat hlasité vytí.

Dívka, která přinesla táč, zvedla druhý džbán a vylila ho na tlustý ůcha vyhozeného Staggem z jeho sítě. Plivaje kolem sebe pivem na všechny strany, zvedl se rychle ze země a zmizel ve stanu. Za chvíli z něho vylezl s velkým sudem, jehož obsah vylil na dívku, která předtím na něho vylila pivo. Hra s poléváním piva za chvíli zachvátila celý tábor. Během několika minut nebyl v táboře jediný člověk, který by nebyl opilý pivem nebo whisky.

I sám Sluneční Hrdina byl celý mokrý od piva. Smál se na celé kolo, zatímco chladivá tekutina mu stékala po kůži. Začal hledat ještě nevylité soudky s pivem. Cestou však změnil svůj úmysl. Dostal přímo dábelický nápad. Začal bourat stany tak, aby z nich nikdo nemohl vyběhnout. Z pobořených stanů se ozývaly nadávky a protesty. Nemusel dlouho čekat na své následovníky. Za chvíli nebyl v táboře jediný stojící stan.

Stagg chytil obě dívky, tu která ho obsluhovala a tu, kterou lechtal na patě.

„Musíte být fanyanky,“ řekl, „jinak byste byly oblečené. Jakým zázrakem jsem vás včera propásl?“

„Nejsme dostatečně krásné pro první noc.“

„Soudci byli určitě slepí,“ vykřikl Stagg. „Jste přece nejkrásnější a nejpřitažlivější dívky, jaké jsem kdy viděl.“

„Děkujeme ti, ale nejenom krása rozhoduje o výběru snoubenky Slunečního Hrdiny. Neměla bych to vlastně vůbec říkat, protože kněžky mají oči a uši všude. Je však pravda, že jestliže dívka má movitého a vlivného otce, má větší šance, že bude vybrána.“

„Jak se vám tedy povedlo dostat se do mé blízkosti?“

„Obě dvě jsme bývalé vícemiss Ameriky, pane. Naše přítomnost tady v táboře sice není totéž, co náš debut ve Washingtonu, ale je to pro nás rovněž velká pocta. Doufáme, že tady, ve Velké Lásce...“

Dívaly se na něho se široce otevřenýma očima. Ústa a prsa se jim znatelně zvětšila. Obě dívky zrychleně dýchaly.

„Proč bychom měli čekat až do večera?“ vykřikl Stagg.

„Není obvyklé dělat cokoli před vlastním obřadem. Kromě toho většina Slunečních Hrdinů přichází k sobě teprve k večeru.“

Stagg vypil do dna džbán s pivem, načež ho hodil za hlavu tak vysoko, jak jen dovedl.

„Ještě jste se nesetkali s takovým Slunečním Hrdinou, jako jsem já. Jsem opravdovým, Velkým Paroháčem.“

Vzal obě dívky kolem pasu a odvedl je do nejbližšího stanu.

Kapitola 6

Churchill naposledy provedl úskok ve snaze vyrazit prudkým kopnutím zuby téměř bezzubému námořníkovi, ale úder do hlavy byl mnohem silnější, než se původně domníval. Jen s velkými obtížemi se mu povedlo zvednout nohu ze země.

„Jen to zkus, dětino,“ zavrčel Bezzubý, který uskočil, jakmile zpozoroval náhlý Churchillův pohyb. Jistý sám sebou udělal krok dopředu a zadal svému protivníkovi bodnou ránu přímo do prsou.

Právě v této chvíli se ozval pronikavý hvizd. Malý človíček skočil s nataženou rukou mezi oba protivníky. Nůž zasáhl jeho rozevřenou dlaň, vnikl do ní a jeho čepel se objevila na druhé straně človíčkovy pravice. Z rány vytryskl silný proud krve.

Tímto sice nešťastným, ale navýsost účinným způsobem zachránil Sarvant svému příteli život. Nebezpečí však bylo zažehnáno jen na okamžik. Jiný námořník strčil z celé síly do Sarvanta, který upadl na zem (nůž stále tkvěl v ráně). Přiskočil k Churchillovi, aby ho dorazil. Nad jeho hlavou náhle zazněl pronikavý hvizd, který okamžitě přerušil jeho útok.

Muž, který tak silně zahvízdal na píšťalku, byl ozbrojen holí ve tvaru čakanu, jehož ostří už spočívalo na štíhlé šíji Bezzubého. Měl na sobě modrou tuniku, která ladila s jeho modrýma, jako led studenýma očima.

„Tito lidé,“ řekl, jsou pod ochranou samotné Columbie. Okamžitě odsud zmizte, pokud nechcete za deset minut viset. A ne aby vás napadlo se chtít někdy tady těmito lidem pomstít.“

Navzdory tomu, že byli opálení, námořníci viditelně zbledli. Pokývali hlavami a rychle se dali na útěk.

„Vděčíme ti za naše životy,“ řekl Churchill třesoucím se hlasem.

„Za své životy vděčíte Velké Bílé Matce. Já ji jen sloužím. Čtyři týdny budete pod naší ochranou a doufám, že jí budete hodni.“

Muž se podíval na Sarvantovu zakrvácenou ruku. Jemu taky vděčíš za to, že ještě žiješ. Byl sice jen nástrojem v ruce Velké Bílé Matky, ale zato nesmírně účinným nástrojem. Pojd'te se mnou. Musíme ošetřit tu ránu.“

Vydali se za svým zachráncem. Churchill podpíral bolesti sténajícího Sarvanta.

„To byl on, kdo nás sledoval,“ vysvětloval. „A... díky za to, cos udělal.“

Bolest ve výrazu Sarvantovy tváře byla vzápětí vystřídána exaltickou radostí.

„Udělal jsem to pro tebe s radostí, Rude. A udělal bych to pokaždé, kdyby to bylo nutné, a to i navzdory tomu, že už vím, co to je bolest. Zdá se mi..., že život má přece jen smysl.“

Nevěda, co by na to odpověděl, Churchill jen stál a mlčel. Šli dále v tichém mlčení. Když se dostali z přístavu, došli ke svatyni stojící poněkud dále od ulice. Jejich průvodce je zavedl do jejího chladivého stínu. Zde se dal do řeči s jedním knězem, který je za okamžik zavedl do nevelkého sálu. Zde byl Sarvant odveden a Churchill byl požádán, aby byl tak laskav a na chvíli počkal. Neměl nic proti tomu. Byl přesvědčen o tom, že nikdo jistě nebude chtít ublížit jeho příteli, alespoň doposud ne. Přecházel tedy nervózně po sále. Písek v přesýpacích hodinách svědčil o tom, že uplynula jedna hodina. Sál, ve kterém čekal na svého přítele, byl tichý a tmavý.

Právě chtěl převrátit přesýpací hodiny, když se náhle objevil Sarvant

„Co ruka?“

Sarvant mu ji strčil pod nos. Žádný obvaz. Díra po noži vypadala jako kdyby byla zalepena. Ránu pokrývala tenká vrstva jakési průhledné substance.

„Řekli mi, že ji mohu klidně používat i při velice namáhavé práci,“ vysvětloval mu překvapený Sarvant „Rude, ti lidé jsou možná v mnoha směrech primitivní, ale v biologii jsou opravdovými mistry. Kněžka mi řekla, že ono pseudotělo se rozroste a zacelí ránu tak, jako by vůbec nebyla. Provedli mi transfuzi a nakrmili mě něčím, co mě okamžitě naplnilo energií. Ale nic není zadarmo. Řekli mi, že pošlou účet.“

„Mám takový dojem, že jejich kultura neuznává volnomyšlenkářství,“ konstatoval Churchill. „Najděme si raději nějakou práci. Čím dříve, tím lépe.“

Vyšli ze svatyně a znovu zamířili k přístavu. Tentokrát dorazili k Potomacu bez nehod. Přístav se táhl po obou stranách řeky v délce asi dvou kilometrů. Při nábřeží kotvilo mnoho lodí, jiné kotvily přímo na řece.

„Jak na obrazech ze začátku 19. století,“ vzdychl si Churchill. „Plachetnice všech možných druhů a velikostí. Nečekal jsem, že uvidím parníky. Ti lidé je pravděpodobně dovedou stavět.“

„Zásoby uhlí a ropy byly vyčerpány dlouho před naším odletem,“ připomenul mu Sarvant. „Mohli by topit dřevem, ale mám takový dojem, že ačkoliv je dostatek stromů, kácejí je jen tehdy, je-li to opravdu nezbytně nutné. Zcela určitě nic nevědí o atomové energii nebo žárlivé střezí všechno, co se týká tohoto problému.“

„Plachetnice sice nepluje rychle, ale zato prakticky zadarmo. A konec konců, vždycky s ní dopluješ tam, kam chceš. Kriste pane, jaká krásná loď!“

Churchill ukázal prstem na bílý jednostěžník s purpurovými plachtami, připlouvající právě k nábřeží, na kterém stáli a který se zcela evidentně chystal přistát.

Churchill kývl rukou na Sarvanta. Společně sešli po schodech přímo k řece. Churchill rád hovořil o lodích a lidé z jachty, která ho tak nadchla, mu připomínali ty, pro které kdysi pracoval.

Kormidelník byl vysoký, šedivý, dobře urostlý muž kolem padesátky. Chlapec a dívka pobíhající po palubě vypadali na jeho děti. Asi dvacetiletý syn měl světlé vlasy a na svůj věk byl více než urostlý. Kormidelníkova dcerka byla v porovnání s bratrem mnohem menší, měla velké, pěkné poprsí, štíhlý trup, dlouhé nohy a neskutečně krásnou tvář orámovanou dlouhými, hnědými vlasy. Churchill ji hádal kolem šestnácti, osmnácti let. Měla na sobě dlouhou, dole se rozšiřující sukni a krátkou modrou halenku. Byla bosá. Stála na kýlu lodi a vidouc dva muže čekající na nábřeží, ukázala jim své dokonale bílé zuby.

„Chyť provaz, námořníku!“

Churchill chytil provaz a přitáhl loď ke břehu. Dívka seskočila na betonové nábřeží a znovu se na ně usmála.

„Děkuji ti, námořníku.“

Chlapec sáhl do kapsy pláště a hodil Churchillovi drobnou minci.

„Za tvou námahu, dobrý člověče.“

Churchill pomalu obracel minci ve svých prstech. Kolumbie. Zcela rozhodně stálo za to poznat blíže lidi dávající takové zpropitné za tak směšnou službu. Hodil zpátky minci chlapci, kterému, ačkoliv tím byl překvapen, nedělalo žádných potíží ji chytit jednou rukou.

„Děkuji ti,“ řekl Churchill, „ale nejsem žádným sluhou.“

Dívka překvapením široce otevřela své velké, šedomodré oči. „Nechtěli jsme tě urazit,“ řekla milým, zvuchým, hrdelním hlasem.

„Neurazili jste mě.“

„Podle tvého přízvuku soudím, že nejsi DeCean,“ pokračovala dále. „Neurazíš se, když se tě zeptám, odkud pocházíš?“

„Ale kdeže! Narodil jsem se v už neexistujícím městečku Manotowoc. Jmenuji se Rudyard Churchill a můj přítel se jmenuje Nephi Servant. Pochází z Mesy v Arizoně. Já i můj přítel máme osm set let a cítíme se překvapivě dobře na ta léta.“

Dívka na chvíli ztratila překvapením řeč.

„Ach! Bratři Slunečního Hrdiny!“

„Ano, jsme z posádky kapitána Stagga.“

Churchill byl navýsost spokojen s dojmem, který vyvolala jeho slova.

Otec vztáhl ruku, z čehož Churchill usoudil, že byli uznáni za jim rovné osoby, přinejmenším v této chvíli.

„Jmenuji se Res Whitrow. Toto je můj syn Bob a má dcera Robin.“

„Máte pěknou loď.“ Churchill věděl, jak lze nejsnadněji začít rozhovor.

Res Whitrow začal okamžitě vychvalovat všechny přednosti své lodi. Robin a Bob mu nadšeně přizvukovali. Brzy však bylo toto téma vyčerpáno a nastalo ticho, které jako první protrhla dívka.

„Och, museli jste vidět takové množství nádherných věcí! Opravdu jste byli mezi hvězdami? Tolik bych si přála, aby mi o tom někdo vyprávěl!“

„Ano,“ řekl Whitrow. „Já bych si to také rád poslechl. Prosím, staňte se dnes večer mými hosty. Samozřejmě v případě, že nemáte v plánu něco jiného.“

„Je to pro nás opravdová čest. Obávám se však, že nejsme dostatečně oblečení, abychom mohli zasednout ke tvému stolu.“

„Tím se nemusíš vůbec znepokojoval,“ řekl srdečně Whitrow. „Zařídím, abyste dostali oděv hodný bratří Slunečního Hrdiny.“

„Mohl bys nám říct co se stalo s kapitánem Staggem?“

„Vy o tom nevíte? Jak se tak na vás dívám, tak asi ne. Povykládáme si o tom večer. Zajisté toho mnoho nevíte o této Zemi, kterou jste opustili před tolika léty. Stále nás ochraňuj, Columbie!“

Robin si sundala halenku a zůstala před nimi stát do půl pasu nahá. Měla nádherné poprsí, ale zcela nepokrytě tomu nepřikládala důležitost. Stejně jako každému dalšímu detailu své nevšední krásy. Věděla, že je pěkná a šikovná, ale to ji nebránilo v tom, aby se chovala úplně normálně. V dívce nebylo nic vyzývavého. Sarvant se však navzdory tomu cítil ostýchavě a snažil se na ni nedívat. Pouze čas od času na dívku vrhal nesmělé pohledy. Je to podivné, pomyslel si Churchill. Jeho přítele pobuřovalo oblečení, lépe řečeno neoblečení deceánských panen, ale on sám se na ulici necítil nesvůj. Snad proto, že ta děvčata pro něho vůbec nic neznamenal. Byla pouze obyvatelkami cizí země. Naproti tomu s Whitrowy se už znali osobně.

Vyšli po schodech na nábřeží, na kterém na ně čekal povoz. Byli v něm zapřaženi dva narudlí jeleni. Kromě vozky patřili k obsluze povozu také dva strážci, stojící na speciálním stupátku na konci povozu. Whitrow a jeho syn nastoupili jako první, ukazující Sarvantovi na místo vedle sebe. Robin se bez váhání posadila vedle Churchilla tak blízko, že cítil její teplé ňadro na své paži. Začervenal se, v duchu se proklínaje za tak vědomé a zjevné prozrazení svých citů.

Jeli rychlým poklusem. Vozka byl skálopevně přesvědčen o tom, že pěší buď rychle uskočí na bok nebo si sami ponesou následky svého případného zaváhání. Během čtvrt hodiny minuli vládní budovy a vjeli do čtvrti těch, které Columbie obdařila mocí a

bohatstvím. Povož sjel do dlouhého, škvárou vysypaného podjezdu a zastavil se před velkým, bílým domem.

Churchill vyskočil z vozu a podal Robin ruku. Usmála se na něho a řekla „děkuji“, ale Churchill už byl zcela zaneprázdněn pozorováním velkého totemového sloupu stojícího v zahradě před domem, vyřezaného do tvaru velkého množství hlav různých zvířat. Nejčastěji se na něm objevovala hlava kočky.

Whitrow zpozoroval, o co Churchill projevil zájem.

„Jsem lev,“ řekl „Má žena a dcera patří k Bratrstvu Lesních Koček.“

„Právě jsem se nad tím pozastavoval. Vím, že totem je pro vás symbolem síly. To je pro mě něco zcela nového.“

„Neuniklo mi, že nenosíte symbol žádného řádu. Snad vám budu moci být nápomocen při získávání členství v tom mém. Ono je opravdu lepší, když člověk v něčem je. Kromě vás dvou jsem se nesetkal s nikým, kdo by nebyl v nějakém řádu nebo nebyl členem nějakého bratrstva.“

Jejich rozhovor přerušila pětice malých dětí, které vyběhly z domu a s výkřiky radostí se vrhly ke svému otci. Whitrow představil hostům nahé chlapce a dívky, a když překročili práh jeho domu, také svou manželku, korpulentní ženu středního věku, jejíž tvář si ještě zachovala stopy dřívější nevšední krásy.

Minuli malý předpokoj, pak vešli do velkého sálu táhnoucího se napříč celým domem, který byl obývacím pokojem, odpočívárnou a jídelnou současně.

Mezitím se Bob začal na otcův pokyn věnovat hostům. Zavedl je přes celý dům do velké koupelny, kde se osprchovali a převlékli do pěkných, decentních oděvů. Navzdory mnoha jejich protestům na ně Bob naléhal, aby si je ponechali.

Po koupeli se vrátili do velkého pokoje, kde jim Robin nalila víno. Churchill rychle předešel Sarvantovo odmítnutí.

„Vím, že máš své zásady,“ pošeptal mu, „ale nemůžeš přece urazit naše hostitele. Aspoň ho ochutnej!“

„Jestliže dnes podlehnu maličkostem, zítra budu hřešit v zásadních věcech.“

„Dobrá, dělej ze sebe paličatého pitomce.“ Churchill se doopravdy vztekal. „Ale jednou skleničkou se přece neopiješ, a ty to dobře víš.“

„Zvednu ji ke rtům. Ale to je všechno.“

Churchilla to neuklidnilo. Byl zlý, ale zase ne natolik, aby zapomněl vychutnat vynikající buket nabízeného vína. Než byli pozváni ke stolu, vypil celý pohár. Whitrow posadil hosty po své pravici, na čestném místě určeném pro hosty. Churchill seděl vedle pána domu, Robin seděla přímo proti němu. Byl tím nadšen. Už sám pohled na dívku byl důvodem k radosti. Whitrowova žena Angela se posadila na druhý konec stolu.

Whitrow odříkal několik modliteb, nakrájel maso a podal je hostům. Teprve potom podal jídlo vlastním členům rodiny. Jeho žena sice hodně mluvila, ale nikdy nepřerušovala svého muže. Děti se chichotaly a šeptem si vyměňovaly nějaká tajemství. Dávaly však přitom dobrý pozor, aby náhodou neznervóznily svého otce. Dokonce i domácí kočky, kterých měli doma asi dvacet, se chovaly naprosto klidně a způsobně.

Večeře byla pádným důkazem toho, že v této Americe vůbec nebyl brán ohled na racionální stravu. Kromě obvyklých druhů ovoce a zeleniny byla podávána také divočina, kozí steaky, kuřata, krocaní maso i šunka, stejně jako smažené luční kobylinky a mravenci. Služící nalévali tolik piva a vína, kolik kdo chtěl.

„Velice rád bych chtěl slyšet všechno o vaší cestě ke hvězdám,“ řekl Whitrow, „ale o tom si promluvíme později. Během jídla se nebudeme věnovat tak důležité věci. Řeknu vám raději něco o nás, abyste se zde mohli cítit jako doma.“

Whitrow rval svými zuby velké kusy masa, žvýkal je a vyprávěl.

Narodil se na malé farmě nedaleko Norfolku. Jeho otec byl vážený člověk, jak všichni jistě vědí, snad jen s výjimkou návštěvníků z hvězd. Chovatelů prasat si všichni v DeCe velice váží. On sám však neměl rád prasata. Táhlo ho to na moře, a proto když skončil školu, opustil farmu svého otce a přestěhoval se do Norfolku. Studium spočívalo pouze v tom, co v dřívější době neslo označení „základy“. Whitrow si vzpomínal, že studium nebylo povinné, bylo

však velmi drahé. Většina obyvatel DeCe byli analfabeti. Přihlásil se na rybářský kutr jako plavčík. Po několika letech se mu povedlo našetřit si dostatečnou sumu kolumbií na to, aby se mohl vrátit do Norfolku a začít tam studovat navigaci. Z anekdotických poznámek, které jim řekl, se bylo možné domyslet, že jedinými druhy navigačních přístrojů jsou stále kompas a sextant.

Navzdory tomu, že byl námořník, nevstoupil Whitrow do žádného námořního bratrstva. I když byl mlád, velice dobře věděl, co chce. Věděl, že ve Washingtonu jsou nejsilnějším bratrstvem Lvi. Schopnému, ale přece jen mladému námořníkovi by se nikdy nepodařilo stát členem Řádu Lvů. Pomohla mu však nečekaná náhoda.

„Samotná Columbie mě vzala pod svá ochranná křídla,“ řekl Whitrow a ťukl prstem do stolu. „To není nedostatek pokory, ó Paní. Chci jen, aby tito lidé poznali tvou dobrotu. Ano, byl jsem chudý námořník, i když jsem ukončil Norfolskou Matematickou Školu. Potřeboval jsem bohatého patrona, abych se mohl stát námořním důstojníkem. A našel jsem ho. Plavil jsem se tehdy na obchodní brize Petrel. Pluli jsme zrovna do Miami na Floridě. Florid'ané právě prohráli velkou námořní bitvu a museli prosit o mír. Byli jsme první deceánskou obchodní lodí, která po deseti letech zakotvila na Floridě. Očekávali jsme celkem nemalé zisky. Zamilovali by si naše zboží, aniž by se museli ohlížet na nás, DeCeany. Cestou nás však přepadli karelští piráti.“

Churchill se zprvu domníval, že Karelané jsou obyvatelé Karolíny, ale několik Whitrowových úvah změnilo jeho domněnku. Nabyl dojmu, že tímto jménem byli nazýváni lidé bydlící za mořem. Jestliže se nemýlil, Amerika nebyla kompletně odříznuta od zbytku světa.

Karelané zahákovali obchodní loď DeCeanů a vzali ji útokem. Během bitvy se podařilo Whitrowovi zaštitit bohatého kupce před širokým mečem jednoho z pirátů. Piráti byli nakonec odraženi, i když ztráty DeCeanů byly značné. Důstojníci zahynuli v boji, takže Whitrow byl pověřen velením lodi. Místo toho, aby se vrátil, plul dále do Miami. Tam prodal s velkým ziskem veškeré zboží, které měli na palubě.

Od té doby ho štěstí už neopustilo. Brzy se stal námořním důstojníkem prvního stupně. Jako kapitán ve velice krátké době rozšířil svůj soukromý majetek. A co víc, ve finančních záležitostech Manhattanu a Washingtonu se velice dobře orientující kupec, kterému tehdy na moři zachránil život, se mu štědře odměnil tím, že ho upozorňoval na příležitosti, na kterých bylo možno vydělat majetek.

„Byl jsem častým hostem v jeho domě. Právě tam jsem poznal Angelu. Po svatbě jsem se stal společníkem jejího otce. Tak jsem vlastně dosáhl všeho, co nyní mám: patnácti obřích obchodních lodí a několika farem. Jsem pyšným otcem zdravých, pěkných dětí. Aby i nadále Columbie žehnala mým skutkům.“

„Připíjím na to,“ řekl Churchill a vypil do dna už celkově desátý pohár vína. Předtím si řekl, že nebude pít, aby si uchoval jasnou mysl, která se mu může hodit. Ale Whitrow na ně naléhal, aby pili spolu s ním. Sarvant odmítl pít, takže Whitrow se na něho obracel jen tehdy, chtěl-li se něco dozvědět jen od něho samotného.

Mezitím se u stolu rozproudila čilá zábava. Děti pily pivo i víno, pil dokonce i nejmladší chlapec, kterému bylo sotva šest let. Nesmály se už tak, že to nikoho nerušilo, ale smály se na celé kolo, zvláště vtipným poznámkám pána domu, které by přivedly do rozpaků samotného Rabelaise. Sloužící stojící za křesly řvali smíchy, až jim slzy tekly po tváři.

Tito lidé se nestranili jakýchkoliv prostých radostí života. Při jídle nahlas mlaskali a srkali, mluvili s plnými ústy a když jejich otec hlasitě říhl, některé z dětí se mu muselo samozřejmě vyrovnat a dokonce ho předstihnout.

Churchill byl nejdříve otřesen takovým doslova primitivním zvířecím chováním krásné Robin. Uvědomil si, že je od sebe dělí propast která je mnohem větší než ona propast osmi set let. Avšak po pátém poháru už jeho překvapení natolik zesláblo, že si ho téměř vůbec neuvědomoval. Konstatoval prostě, že tito lidé mají mnohem zdravější přístup k jídlu a stolování vůbec, než tomu bylo v jejich době. Není zcela jednoznačně dobré nebo špatné chování. To pouze zvyky ohraničují pravidla správného chování.

Sarvant však byl viditelně zcela opačného názoru. Během večere postupně umlkal, až nakonec vůbec nezvedal zrak od svého talíře.

Navzdory tomu se Whitrow stával stále více žoviálnější. Když kolem něho procházela jeho žena do kuchyně, aby vydala příkazy sloužícím, silně ji plácl po jejím velkém zadku a směje se na celé kolo řekl, že mu to připomíná noc, kdy spolu s Angelou zadělávali na Robin. Hned vzápětí přešel k podrobnostem.

Během jeho vyprávění to Sarvant nevydržel, vstal od stolu a beze slova vyšel z domu. Všichni překvapeně ztichli.

Stále se prodlužující ticho přerušil Whitrow.

„Tvůj přítel je nemocen?“

„Mohli bychom to tak nazvat,“ odpověděl Churchill. „V jeho domovině byl sex tabu.“

Whitrow zvažněl.

„Ale... jak je to možné? Co to je za divný obyčej?“

„Vy asi také máte nějaká tabu, které by jemu připadala směsná. Jestliže nebudete mít nic proti tomu, zajdu za ním a zeptám se ho, co hodlá udělat. Za chvíli jsem zpátky.“

Churchill našel Sarvanta na neobvyklém místě: visel v polovině délky totemového sloupu a křečovitě se držel za jednu z vyřezávaných zvířecích hlav. Churchillovi stačil jeden jediný pohled na trávník zalitý měsíčním světlem, aby okamžitě skočil zpátky do domu.

„Tam venku je lvice! Zahнала Sarvanta na totem!“

„Ach, to je určitě Alice. Vypouštíte ji v noci, aby zaháněla případné zloděje. Řeknu Robin, aby ji odehnala. Spolu se svou matkou rozumějí velkým kočkám mnohem lépe než já. Robin, mohla bys odvést Alici?“

„Raději bych si ji vzala s sebou. Tatí, měl bys něco proti tomu, kdyby mě pan Churchill vzal s sebou na koncert? Můžete si přece spolu promluvit později. Jsem přesvědčena o tom, že přijme naši nabídku a bude u nás bydlet.“

Mezi otcem a dcerou došlo k jakémusi tajuplnému souznění. Whitrow se zasmál.

„Samozřejmě. Pane Churchille, nechtěl byste se stát hostem v mém domě? Zůstaňte s námi tak dlouho, jak jen budete chtít.“

„Cítím se být vaší nabídkou nesmírně poctěn. Týká se toto pozvání i mého přítele?“

„Jestliže je bude chtít přijmout, pak ano. Mám však vážné obavy, zda se bude mezi námi dobře cítit.“

Churchill otevřel dveře, aby Robin mohla vyjít ven. Dívka bez jakéhokoliv strachu vzala lvici za obojek.

„Sarvante, slez dolů!“ křikl na něho Churchill. „Křesťané zde ještě nejsou házeni lvům za potravu.“

Nepřesvědčený Sarvant opatrně slezl na zem.

„Nemusel jsem se až tak bát. Překvapila mě. Něco takového jsem vůbec nečekal.“

„Nikdo ti nevyčítá, že ses polekal. Udělal bych totéž. Podceňovat horského lva se obvykle nevyplácí.“

„Počkejte,“ řekla Robin. „Vezmu si vodítko.“

Poškrábala lvici po hlavě a na krku. Velká kočka zamručela, což vypadalo jako vzdálené zahřmění hromu, a na povel své paní klidně odešla do domu.

„V pořádku, Sarvante. A nyní mi laskavě vysvětlí, proč ses tak parádně zdekoval? Copak sis neuvědomil, že tím můžeš smrtelně urazit pána domu? Máme štěstí, že Whitrow se nevztekal. Vstoupil jsi na cestu osudu, který nám pro změnu připravil příjemné překvapení.“

Sarvant byl zlý.

„Snad sis nemyslel, že budu jen tak sedět a klidně tolerovat takové primitivní chování? Ty jeho obscénní popisy obcování s jeho ženou!“

„Pochop to už konečně. Tady a teď to není nic neobvyklého. Není v tom všem ani za mák vulgárnosti. Alespoň se domnívám. Tito lidé... oni prostě stojí pevně na zemi. Mají rádi dobrou zábavu v posteli a s radostí se k ní vracejí ve svých rozmluvách.“

„Pane Bože, snad je neomlouváš?“

„Sarvante, přestávám tě chápat. Na Vixie jsi byl svědkem mnohem horších věcí než tady. Proti nim jsi nic neměl?“

„Je v tom určitý rozdíl. Vixané nejsou lidé.“

„Ale humanoidi. Tyto lidi také nesmíme hodnotit podle našich měřítek.“

„To tedy znamená, že se mám smát těm jejich postelovým vtipům a řečem?“

„Sám jsem se cítil trochu nespůj, když vykládal o tom, jak se svou ženou zadělávali na Robin... Snad proto, že ona to také slyšela. Ale zcela určitě jí to nebylo nepříjemné. Smála se tomu přece se všemi ostatními. A jak upřímně a srdečně!“

„Tihle lidé jsou zdegenerovaní! Bůh je ztrestá.“

„Já jsem si myslel, že jsi knězem Boha Míru.“

„Cože?“ Sarvant na chvíli ztratil dech. Po delší době řekl tiše:

„Máš pravdu. Nenáviděl jsem, místo toho abych miloval. Ale jsem přece jen člověk. Dokonce i takový pohan jako jsi ty, má právo mě povolát k odpovědnosti, když začínám mluvit o odsouzení.“

„Whitrow nás zve do svého domu. Chce, abychom u něho bydleli.“

Sarvant zakýval nesouhlasně hlavou.

„Ne, nesnesl bych to. Bůh ví, co všechno by se mohlo stát v noci. Nebyl bych příliš překvapen, kdyby mi dal do postele svou ženu.“

„Pokud se toho týká, tak zcela určitě ne,“ rozesmál se Churchill. „Whitrow přece není Eskymák. Nesmíš ho posuzovat podle jeho slov. Jejich sexuální chování může být v porovnání s tím naším mnohem volnější. Co tedy budeš dělat?“

„Najdu si na noc něco ve stylu motelu. A ty?“

„Robin mě chce vzít s sebou do města. Přenocuji tady. Nechci promarnit tuto příležitost. Díky Whitrowovi můžeme tady ve Washingtonu získat velice dobré postavení. V určitém smyslu se to město vůbec nezměnilo. Stále se vyplatí mít vlivné přátele.“

Sarvant vztáhl ruku směrem k Churchillovi. Jeho směšná tvář ve tvaru louskáčku na ořechy byla smrtelně vážná. „Nechť tě Bůh provází,“ řekl a odešel do tmy ulice.

Robin vyšla z domu. V jedné ruce držela vodítko a ve druhé koženou kabelu. V bledém svitu měsíce bylo vidět, že se převlékla a změnila svůj make up. Místo sandálů měla na nohou pantofle s vysokými podpatky.

„Kde je tvůj přítel?“

„Odešel si najít nocleh.“

„To je dobře. Nelíbil se mi. A bála jsem se, že budu muset být neupřímná, protože jsem nechtěla, aby šel s námi.“

„Za prvé: Neumím si představit, že bys byla neupřímná, a za druhé: neztrácej čas starostmi o Sarvanta. On asi rád trpí. Kam jdeme?“

„Měla jsem na mysli koncert v parku, ale tam bychom museli příliš dlouho sedět na jednom místě. Můžeme jít do veselého městečka. Víš, co to je?“

„Vím. Jsem zvědav, zda se změnilo. Ale je mi úplně jedno, kam půjdeme. Chci být pouze s tebou.“

„Zjistila jsem, že se ti asi líbím.“ Robin se zasmála.

„Samozřejmě. Jsem přece muž. Divím se, že já se líbím tobě. Vždyť vůbec nejsem hezký, takový zápasník s dětskou tváří.“

„Mám ráda děti,“ odpověděla mu se smíchem. „A nedělej ze sebe nevinátka! Jsem si jista, že jsi už oklátil nejméně sto dívek!“

Churchill se ušklíbl. Určitě nebyl až tak necitlivý na deceánské zvyky, jak se domníval Servant. Byl však natolik rozumný, aby se zbytečně nechvástal.

„Na kolenou ti mohu přísahat, že jsem se nedotkl žádné ženy... už osm set let.“

„Och, Columbie!“ vykřikla Robin s hraným překvapením. „To je opravdový zázrak, že jsi nepraskl od toho tlaku!“ Vesele se zachichotala, zatímco Churchill se začervenal. Byl rád, že na ně svítí jen měsíc.

„Mám nápad!“ vykřikla Robin radostně. „Co kdybychom si vyjeli na plachetnici? Měsíc je v úplňku a na Potomacu bude určitě nádherně. Utečeme před tím horkem. U vody je příjemný chládek.“

„Výborně. Ale bude to dlouhá procházka.“

„Ochraňuj nás, Svatá Panno! Snad si nemyslíš, že tam půjdeme pěšky? Vůz už čeká.“

Sáhla do kapsy široké sukně a vytáhla malou píšťalku. Vysokému, pronikavému hvizdu vzápětí odpověděl dusot kopyt na škváře podjezdu. Churchill vysadil děvče nahoru, za nimi naskočila do vozu Alice a položila se jim u nohou, hřejíc je svým tělem. Vozka

zvolal „Hijé!“ a povoz se vydal na cestu ulicí zalitou měsíčním světlem. Churchill se na okamžik pozastavil nad tím, proč Robin vzala s sebou lvici, když vzadu stáli na stupínku dva strážci. Asi byla něčím ve smyslu dodatečné ochrany. V případě potřeby by jistě vydala za deset ochránců.

Všichni tři vystoupili z povozu. Robin poručila službě, aby čekala, až se vrátí. Když přicházeli k nábreží, Churchill se zeptal:

„Nebudou se nudit, když budou na nás čekat?“

„Ne. Mají s sebou láhev a kostky.“

Alice skočila na jachtu jako první a lehla si pod střechu malé kabinky, majíc jistotu, že tam nezmokne. Churchill odpoutal loď, odstrčil ji od mola a skočil na palubu. Nějakou dobu byli oba dva zaměstnání vytahováním plachet a nastavováním stěžně.

Projížďka po Potomacu byla nádherná. Měsíc nesvítíl příliš silně, větru bylo dostatek na to, aby nabrali patřičnou rychlost. Město vypadalo jako černý netvor s tisíci má neklidnýma očima - pochodněmi nesených po ulicích procházejícími se lidmi. Churchill se posadil na zádi, v jedné ruce držel ráhno stěžně a druhou rukou objímal dívku. Vyprávěl jí o Washnigtonu před osmi sty lety.

„Všude stály jen samé obří věže. Nad zemí je spojovaly mosty, pod zemí pak tunely. Věže čnuly do výše dvou kilometrů a stejně hluboko byly zapuštěny v zemi. Světla města svítila tak silně, že město prakticky neznalo noc.“

„A toto všechno nenávratně zmizelo, bylo zbořeno a pokryto prachem zapomnění,“ řekla dívka a zachvěla se, jako kdyby jí ze samotné vzpomínky na úžasné množství betonu a ocele a milióny zemřelých lidí naskočila husí kůže.

Churchill ji silněji přivinul k sobě a když zjistil, že se tomu nebrání, pomalu ji políbil na ústa. Pomyslel si, že nadešel okamžik, kdy by měli svinout plachty a vyhodit kotvu. Bude tím Alice zneklidněna? Ale pak si řekl, že Robin zcela jistě ví, co v takovém případě udělat. Snad budou muset zajít do podpalubí, i když by raději zůstal nahoře. Možná, že lvice bude protestovat proti tomu, když bude zavřena v kabině?

Ale nebylo mu dáno, aby se o tom přesvědčil. Když otevřeně řekl Robin proč svinuje plachty, řekla mu, že je to zbytečné. V

každém případě aspoň nyní. Mluvila tiše a tajuplně se přitom usmívala. Řekla mu dokonce, že neví, co se to s ní děje.

„Nemáš vůbec ponětí o tom, co jsi se mnou udělal, Rude,“ říkala. „Asi jsem se do tebe zamilovala. Ale nejsem si jista, zdali miluji právě tebe nebo bratra Slunečního Hrdiny. Jsi pro mě něčím víc, než jen mužem. V mnoha směrech jsi pro mě polobůh. Narodil ses před osmi sty léty a byl jsi tak daleko, že se mi pokaždé zatočí hlava, když na to pomyslím. Vidím kolem tebe záři, která svítí i ve dne. Ale jsem slušná dívka. Nemohu, opravdu nemohu, i když Columbie ví, jak hodně toužím po tom, abych se s tebou nyní pomilovala. Musím mít jistotu... Ale vím, co cítíš. Proč si zítra raději nezajdeš do Svatyně Gotew?“

Churchill nevěděl, o čem to Robin mluví. Obával se, že ji tak hluboko urazil, že ho už nikdy nebude chtít vidět. Nebyl to přece jen sex, co ho přitáhl k této dívce, byl si tím naprosto jist. Miloval by ji a toužil by po ní mezi tisíci jinými dívkami!

„Vraťme se,“ řekla Robin. „Bohužel, asi jsem tí zkazila náladu. Je to moje vina. Neměla jsem se s tebou líbat. Ale tak moc jsem se chtěla k tobě přivinout a políbit tě!“

„Ty se na mě nezlobíš?“

„A proč?“

„Ne, nic. Jsem znovu šťastný.“

Zakotvili loď u mola a začali stoupat po schodech k vozu, který na ně čekal. Churchill se náhle zastavil.

„Robin, kdy a čím si vlastně musíš být jista?“

„Zítra jdu do svatyně. Řeknu ti to, až se vrátím.“

„Budeš se modlit a prosit o vnuknutí nebo o něco podobného?“

„Budu se modlit, ale nejde jen o to. Chci, aby mě kněžky prohlédly a vyšetřily.“

„A pak budeš přesvědčena o tom, že se chceš stát mou ženou?“

„Ó Bohyně, ne! Musím tě přece lépe poznat, než vůbec začneme přemýšlet o manželství. Kdeže! Kněžky mi řeknou, zda se mohu s tebou vyspat.“

„Co to je vlastně za vyšetření?“

„Jestli to nevíš, tak si s tím nedělej starostí. Zítra už si budu jista.“

„Čím si budeš jista?“ rozhněval se Churchill.

„Že mohu už přestat předstírat, že jsem panna.“ Robin měla ve tváři nefalšovaný výraz nadšení. „Dozvíím se, zda v sobě nenosím dítě Slunečního Hrdiny.“

Kapitola 7

Toho dne ráno, kdy Sluneční Hrdina měl vést procesí do Baltimore, lilo jako z konve. Stagg s Calthorpem seděli ve stanu, který neměl boční stěny a pro zahřátí popíjeli černou whisky. Stagg, nehybný jako socha, právě podstupoval každodenní rituál malování svých hýždí a genitálií. Bylo to nutné, protože barva se během noci smazávala. Trojice dívek, jejichž jediným úkolem bylo malování těchto orgánů, se chichotala a říkala mu komplimenty, kterým však nevěnoval sebemenší pozornost. Stále mlčel, stejně jako Calthorp, který obvykle mluvil jak zjednaný, snaže se tím rozveselit kapitána.

První přerušil ticho Stagg.

„Doktůrku, zdalipak víš, že je tomu už deset dní, co jsme opustili Velkou Lásku? Deset dní, deset měst. Měli bychom už mít vymyšlený nějaký plán našeho útěku. Kdybychom byli stále taková, jací jsme byli kdysi, byli bychom dnes už za sedmerými horami a sedmerými řekami. Pouze s tím rozdílem, že o útěku mohu přemýšlet pouze ráno, kdy jsem celý unavený a zničený na to, abych mohl cokoli dělat. V poledne mě přestává cokoli zajímat a svět znovu vypadá nádherně a všechno to, co dělám, se mi čím dále tím více začíná líbit.“

„A já ti nejsem vůbec k ničemu, vid’?“ poznamenal smutně Calthorp. „Jen se s tebou opíjím a ráno mám pokaždé takovou opici, že bych nebyl schopen odkopnout od své nohy kousajícího psa.“

„Co se to tu, ksakru, děje?“ zeptal se vztekle Stagg. „Nedochází ti, že já vůbec nevím, co se to se mnou vlastně děje, že nevím, co se se mnou stane, až skončí celý ten cirkus? Vždyť já ani nevím, kdo je to ten Sluneční Hrdina!“

„To všechno je moje vina. Nemohu se nějak dát dohromady.“

Stagg se podíval na jednoho ze strážců stojících u vchodu do sousedního stanu.

„Co si myslíš? Řekl by mi všechno, kdybych se ho na to zeptal?“

„Vždy stojí za to, se o to pokusit.“

Stagg vstal z křesla.

„Podej mi plášť, prosím tě. Doufám, že mi dovolíš si ho vzít. Vždyť přece prší.“

Tato malá poznámka se týkala malého incidentu, který se stal minulého dne. Kapitán si oblékl sukni, aby nepolekal děvče zamčené v kleci, se kterým si chtěl promluvit. Sloužící dostali z toho šok a zavolali strážce. Strážci obklopili Stagga. Než pochopil, o co jim jde, jeden z nich z něho strhl sukni a utekl do lesa. Zmizel na celý den, vyděšený tím, čeho se dopustil. Rozhněval svého hrdinu. Ale obyčej neutekl spolu s ním do lesa. Po Slunečním Hrdinovi bylo požadováno, aby se producoval v celé své nahé kráse před očima jeho nadšených obdivovatelů.

Stagg vyšel ze stanu celý zahalený v plášti, a čvachtaje bosýma nohama v mokré trávě, vydal se směrem k sousednímu stanu. Jeho stráž se vydala v uctivé vzdálenosti za ním.

Zastavil se před klecí. V ní sedící děvče se na něho podívalo a rychle otočilo svou hlavu na druhou stranu. Nastalo zlověstné ticho.

„Pro boha živého, řekni mi něco! Jsem stejným vězněm jako ty. Já mám také svoji klec!“

Devče se křečovitě chytilo kovových prutů a přitisklo k nim svou krásnou tvář.

„Řekls 'pro boha živého'. Co to znamená? Jsi snad také Caseyan? To není možné. Nemluvíš jako mí krajané. Ale také nemluvíš jako rodilý DeCean. Řekni mi, věříš v Columbiu?“

„Všechno ti vysvětlím, jen co mi dáš k tomu příležitost. Ale díky bohu, že ses vůbec ozvala.“

„Zase 'Bůh'. Ne, ty nemůžeš být vyznavačem té feny Columbie. Proč jsi tedy Parohatý Král?“

„Doufal jsem, že právě ty mi to vysvětlíš. A jestliže ne, tak se dozvím aspoň něco jiného...“ Vytáhl láhev. „Nechceš se napít?“

„Ano, chtěla bych se napít. Ale nemohu přijmout tento dar od svého nepřítele. Můžeš být mým přítelem.“

Stagg jen s velkými obtížemi děvčeti rozuměl. Díky částečné podobě některých slov se domýšlel jejich obsah. Jejich výslovnost byla však zcela jiná, stejně jako intonace hlasu.

„Umíš deceánsky. Neznám caseyánštinu.“

„Jistě, celkem obstojně. Jaký je tvůj rodný jazyk?“

„Americká angličtina z jednadvacátého století.“

Děvče překvapením vydechlo. Její velké modré oči se ještě více rozšířily.

„Jakto?“

„Narodil jsem se v jednadvacátém století. Třicátého ledna roku 2030... tedy před...“

„Nemusíš mi to říkat,“ řekla jeho rodnou řečí. „Před... no...! A.D. je 2100 B.D. Tedy... podle deceánského kalendáře ses narodil v roce 70 B.D. Ale copak to je tak důležité? My, Caseyané počítáme roky starým způsobem.“

Stagg se konečně přestal vytřeštěně dívat na děvče sedící v kleci.

„Ty mluvíš americkou angličtinou z jednadvacátého století? Nebo jazykem, který je mu značně podobný?“

„Ano. Obvykle jím mluví kněží, ale můj otec je boháč. Studovala jsem na Bostonské Univerzitě. Tam jsem se naučila církevní američtinu.“

„Je snad nyní americká angličtina liturgickým jazykem?“

„Ano. Latina nepřežila Zpustošení.“

„Musím se napít,“ řekl Stagg. „Ty si nedáš? No, tak tedy vzhůru do náruče dívek!“

Děvče se usmálo a řeklo:

„Ne všechno, cos mi řekl, jsem pochopila, ale navzdory tomu se napiji.“

Stagg jí podal přes mříže klece láhev.

„Alespoň znám tvé jméno. Jmenuješ se Mary-Jdu-Do-Ráje-Malá Caseyanka. Strážci mi nechtěli víc říct.“

Mary mu podala zpátky láhev.

„Báječné. Dávno jsem už nepila. Říkal jsi něco o strážcích. Myslela jsem si, že všichni Sluneční Hrdinové jsou dobrovolníci.“

Stagg jí krátce řekl něco o sobě. Neměl čas na detaily. Dívaje se na Mary, bylo mu zřejmé, že chápe sotva polovinu toho, co jí říká. Každou chvíli musel mluvit deceánsky. Děvče sice mohlo studovat liturgickou američtinu, ale zcela určitě ji nemělo v malíčku.

„Tak tedy vidíš, že jsem stejnou obětí, jako ty,“ končil Stagg své vyprávění. „Vůbec nejsem zodpovědný za to, co dělám.“

Mary se začervenala.

„Nechci už o tom mluvit. Má duše pláče.“

„Má také. Lépe řečeno, ráno pláče. Později..“

„A nemůžeš utéct?“

„Jistě, že mohu. Ale jen proto, abych se pak tryskem vrátil zpátky.“

„Och, ti odporní DeCeané! Museli tě očarovat. Museli ti uvěznit d'ábla mezi nohama a v podbřišku! Kdybychom mohli spolu utéct do Caseylandu, naši kněží by z tebe toho d'ábla vymýtili.“

Stagg se kolem sebe rozhlédl.

„Začínají rušit tábor. Za chvíli se vydáme na cestu. Poslouchej, řekl jsem ti o sobě téměř všechno, ale já o tobě stále nic nevím. Odkud jsi? Jak tě chytili? Určitě mi můžeš vysvětlit, co se to se mnou děje a co všechno znamená ta hra na Slunečního Hrdinu?“

„Ty to nevíš? Vždyť Calthorp...“ Mary si přikryla dlaní ústa.

„Cal... Calthorp? Co on s tím má společného?“ zalapal Stagg samým překvapením po dechu. „Jen se mi nesnaž tvrdit že s tebou mluvil. Říkal mi že nic neví...“

„Ano, mluvil se mnou. Domnívala jsem se, že ti všechno řekl.“

„Nic mi neřekl! Tvrdil mi, že stejně jako já nic neví...! Co...“

Nedostávalo se mu slov. Prudce se otočil a rozběhl se pryč od klece. Když běžel přes pole zpátky ke svému stanu, utíkal, co mu síly stačily, proklínaje nahlas malého antropologa. Překvapení lidé mu uhýbali z cesty přesvědčení o tom, že Sluneční Hrdina zešílel. Calthorp vyšel před stan a když uviděl utíkajícího Stagga, rozběhl se polekán k cestě. Nezadržela ho ani poměrně vysoká kamenná zídka, která mu stála v cestě. Přeskočil ji jako nějaký akrobat. Po dopadu se na okamžik zapotácel, ale hned vzápětí utíkal, co mu to jen jeho křivé, tenké nohy dovolovaly, aby nakonec zmizel mezi keři na druhé straně cesty.

„Až tě chytím, Calthorpe, zpřelámu ti všechny kosti v těle!“

Stagg se zastavil, těžce přitom oddechuje. Za chvíli se otočil a vrátil se zpátky, mruče si přitom:

„Ale proč, proboha, proč?“

Déšť náhle ustal. Obloha se protrhala a během několika následujících minut se přes mraky prodraly sluneční paprsky.

Stagg strhl ze sebe plášť a mrštil s ním vztekle o zem.

„Čert tě vem, Calthorpe!“ zařval. „Nepotřebuji tě a nikdy jsem tě nepotřeboval. Zrádče! Jdi kčertu!“

Zavolal Sylvii, svou sloužící, a přikázal jí, aby mu přinesla jídlo a pití. Jedl a pil tak, jak to vždy byl zvyklý dělat každého dne odpoledne. Když skončil, rozhlédl se divoce kolem sebe. Jeho parohy, ráno vždy měkké, třesoucí se při každém pohybu, se zvedly a patřičně ztvrdly.

„Jak daleko to je do Baltimore?“ zakřičel.

„Dva a půl kilometru, pane. Mám nechat přistavit vůz?“

„Kčertu s vozem! Jede příliš pomalu! Poběžím do Baltimore, překvapím město, skočím jim na krky, než se vzpamatují a zjistí, co se stalo. Budou si myslet, že je napadl sám velký předek všech Paroháčů! A já si zatím pořádně zařadím. Ošoustám všechny jejich ženy! Nejenom jejich fanyanky, které mi přichystali! Žádné Miss Amerika! Celé město!“

Sylvie byla otřesená.

„Pane... tak se to přece nedělá. Od nepaměti...“

„Jsem Sluneční Hrdina, nebo ne? Jsem Parohatý Král, nebo ne? Mohu si dělat co chci, nebo ne?“

Strhl z tácu láhev a rozběhl se po cestě pryč z tábora.

Nejdříve běžel po betonové cestě, ale beton citelně zraňoval jeho nohy. Seběhl tedy na trávu, aniž by přitom ztratil rychlost a směr.

„Tak je to lepší,“ řekl sám sobě. „Čím blíže jsem Matičce Zemi, tím je mi lépe. Předpoklad, že se muž cítí tím lépe, čím blíže je zemi, může být mylný, může být jen hloupou pověrou, ale v tomhle věrte těm DeCeánům. Cítím, jak mě celého naplňuje síla plynoucí ze srdce Matky Země, jak mnou proplouvá jako proud a nabíjí mě. A já cítím, jak jsem spolu s tím proudem naplňován silou a mocí. Obrovskou silou, tak velkou, že moje tělo jí nestačí. Tato síla mnou probíhá a uniká mými parohy do nebe... Cítím to!“

Na chvíli se zastavil, aby otevřel láhev. Pořádně si z ní přihrnul. Zpozoroval za ním běžící strážce. Byli od něho vzdáleni nejméně dvě stě metrů. Neměli ani jeho sílu, ani jeho rychlost. Neměli jeho paroží, poskytující onu životadárnou sílu a svěžest.

Staggovi blesklo hlavou, že je zcela určité nejsilnějším a nejrychlejším mužem, který kdy žil na Zemi. Znovu se napil. Strážci se poněkud přiblížili ležce oddechovali a evidentně jim docházel dech. Právě přikládali šipy k tětívám svých luků. Stagg dobře věděl, že nebudou střílet, pokud neodbočí z cesty vedoucí do Baltimore. A on neměl v úmyslu z ní odbočit. Toužil běžet s větrem o závod po vypjaté hrudi Země, cítit v sobě proudící a do nebe tryskající sílu, cítit a vychutnávat extázi mysli ukryté pod kostmi jeho lebky.

Běžel stále rychleji. Každou chvíli vyskakoval do vzduchu a vykřikoval jakási podivná slova zrozená nefalšovanou radostí z všeobjímajícího pocitu síly, plodnosti a uspokojení nevyslovených a ještě nepoznaných tužeb. Křičel z celé síly v jazyku pravěkých lidí, v jazyce teprve směřujícím k artikulované řeči, formujícím se v tlamách dvounohých opic toužících po pojmenování světa, který je obklopuje. Stagg znal ten svět ale nijak netoužil po tom, aby ho pojmenoval. Chtěl pojmenovat pocity, ale stejně jako jeho předkům před mnoha milióny let se mu to nepodařilo. Ale už jen samotná snaha toho dosáhnout pouhá chuť pojmenování ho naplňovala radostí. A z těchto pokusů se rodilo vědomí přítomnosti něčeho zcela nového, něčeho, co člověk dosud nepoznal, co dosud nepoznala žádná jiná živá bytost na Zemi.

Náhle zpozoroval proti němu krácejícího muže, ženu a dítě. Všichni tři ho pozorovali a když v něm poznali Slunečního Hrdinu, doslova ztuhli na místě. Vzápětí padli na kolena. Stagg proběhl kolem nich, křiče:

„Myslíte si, že jsem sám? Ne! Je se mnou Země, moje i vaše matka. Země je mou milenkou a tam, kam jdu já, jde i ona. Byla se mnou i tehdy, když jsem letěl vesmírem ke hvězdám vzdáleným tisíce světelných let od Země. Jsem toho živým důkazem, protože jsem se vrátil a jsem tady. Po osmisetletém zasnoubení si ji budu brát za ženu!“

Minul je, pramálo se staraje o to, zda mu rozuměli. Chtěl mluvit mluvit mluvit., křičet křičet., strhat si plíce vykřičením celé té pravdy.

Náhle se zastavil. Na oplocené louce zpozoroval obrovského, rudosrstého paroháče, jediného jeleního samce uprostřed stáda

pasoucích se laní, jako vůl těžkého, plemenného býka s krátkýma nohama, velkým tělem a hloupýma, ale velice živýma očima. Bylo to zvíře chované pravděpodobně pouze pro maso.

Stagg jedním skokem přeskočil oplocení, i když bylo téměř půldruhého metru vysoké a bylo postaveno z kamenů, spojených jakousi hmotou. Přistál bezpečně na druhé straně zídky a vydal se směrem k funicímu jelenímu býkovi, který stál na místě a v žádném případě nevypadal na to, že by chtěl ustoupit. Laně se rozutekly, aby se vzápětí celé vyplašené shromáždily v nejvzdálenějším koutu ohrady, odkud je zvědavě pozorovaly: vzrušeně pošťkávaly jako smečka psů tak hlasitě, že z blízké stodoly vyskočil jejich překvapený majitel.

Stagg se rozběhl přímo na statného samce. Ten zatím stále klidně stál. Když se Stagg k němu přiblížil na vzdálenost dveceti metrů, prudce sklonil hlavu a vystrčil dopředu své parohy a výstražně zafuněl. Stagg se hlasitě rozesmál, aniž by přerušil svůj běh. S úžasnou přesností si vybral odpovídající zlomek sekundy a vyskočil vysoko do vzduchu. Široké, rozvětvené parohy jeleního samce prolétly místem, kde ještě před chvílí stál. Stagg nejdříve skrčil nohy pod sebe a pak je znovu narovnal tak, že se dotkly hlavy statného jeleního býka. Jedna v místě, kde vyrůstaly parohy, druhá na jeho napjaté šíji. V témže okamžiku jelen zvedl hlavu, aby zadal svému soku další úder. Tento pohyb Stagg využil jako výskok z trampoliny. Vyskočil na samcův široký hřbet, odrazil se od něho a udělal salto, aby vzápětí znovu přistál na jeho hřbetě. Neudržel se však na něm a spadl na zem.

Zvíře ještě jednou výstražně zafunělo, obrátilo se a znovu zaútočilo. Stagg však už vstal ze země, uskočil stranou, chytil do ruky velké ucho jeleního býka a jedním skokem se ocitl na jeho hřbetě.

Během následujících pěti minut se údivem znehybnělý a překvapený farmář díval, jak nahý člověk zajíždí jeho skácíciho, funicího, ryčícího a na místě vztekle se točícího jelena. Díval se na to, jak každým okamžikem jeho úsilí zbavit se nežádoucího pasažéra slábne. Jelení býk konečně vzdal marný boj se svým jezdce a zůstal

klidně stát. Sípavě dýchal, oči mu vylézaly z důlků, z rozevřené tlamy mu kapala pěna a tekly sliny.

„Otevři bránu,“ vykřikl Stagg. „Jedu do Baltimore! Jedu tak, jak se sluší a patří na Parohatého Krále!“

Farmář mlčky otevřel vrata. Nechtěl riskovat tím, že odmítne dát Slunečnímu Hrdinovi svého bezcenného, jeleního býka. Stejně by nemohl odmítnout, kdyby ho požádal o jeho ženu, dceru, dům, nebo život...

Stagg zamířil se svým ořem k městu. Daleko před sebou zahlédl jedoucí povoz. Dokonce i z takové dálky upozoroval, že to je Sylvie jedoucí upozornit obyvatele Baltimore na jeho dřívější příchod a oznámit jim, že bude splněn předem daný slib - slib o podrobení města.

Měl chuť ji dohonit a předběhnout tak, jak původně chtěl - vběhnout do města neohlášen. Jeho jelen však byl už unaven, těžce oddychoval. Stagg mu dovolil, aby trochu zvolnil tempo. Asi půl kilometru před Baltimore ho však kopl svými patami do boku a současně mu zakřičel do ucha. Jelen přešel do klusu a pak, stále hlasitěji pobízený Staggem, přešel do cvalu. Minuli jakési pahorky a najednou se ocitli na hlavní ulici města, kterou protínalo dvanáct příčných ulic a která byla zakončena velkým náměstím, na které byl právě ve velkém spěchu naháněn dav lidí. V okamžiku, kdy vjížděl do města, orchestr začal hrát „Columbie, klenote oceánu“ a skupina kněžek mu vyšla v ústrety.

Za kněžkami stály fanyanky. Byly št'asné, protože byly vybrány, aby se toho dne staly snoubenkami Slunečního Hrdiny. Vypadaly velice pěkně v bílých sukničkách ve tvaru zvonu a v bílých krajkových závojích. Jejich obnažená ňadra byla rovněž ozdobena kousky krajkoví. Každá fanyanka držela v ruce kytici bílých růží.

Stagg dovolil svému oři poněkud zvolnit tempo, aby nabral síly před posledním vzepjetím. Pomalu jel hlavní ulicí, ukláněl se a oběma rukama zdravil lidi po obou stranách cesty, kteří divoce křičeli na jeho počest. K dívkám stojícím při svých rodičích, nešťastnicím, které byly vyloučeny ze slavnosti, protože neuspěly v soutěži Miss Amerika, volal:

„Neplačte! Já na vás nezapomenu! Dnes určitě ne!“

Ulici náhle vyplnil jekot trub, dunění bubnů a vřískot syringů. Kněžky už byli velmi blízko. Pochodovaly ulicí oblečené do bleděmodrých šatů. Jejich barva byla vybrána s ohledem na bohyni Marii, patronku Marylandu. Legendy opěvovaly a oslavovaly Marii, vnučku Columbie, dceru Panny, protože milovala tuto zemi a vzala jejich obyvatele pod svou ochranu.

Kněžek bylo celkem padesát. Přicházely stále blíž. Stagg nehybně stál a čekal. Když se kněžky k němu přiblížily na vzdálenost asi padesáti metrů, kopl náhle svého jelena patami do slabin a udeřil ho pěstí do hlavy. Zvíře se vzepjalo a tryskem vyrazilo směrem k překvapeným ženám. Kněžky přestaly zpívat nevědouce, co se to děje. Náhle s překvapením zjistily, že jezdec nijak nezadržuje svého oře, ba právě naopak, pobízí ho k ještě rychlejšímu cvalu. Kněžky se daly na panický útěk, snažíce se mu sejít z cesty. Avšak v jednolitou stěnu proměněný dav lidí vůbec nebral na vědomí jejich snahu sejít z cesty divokému oři a jeho ještě divočejšímu jezdcí. Padajíce přes sebe a překážejíce si navzájem rozběhly se tedy na všechny strany, aby unikly z dosahu divokého zvířete.

Pouze jedna z nich zůstala stát na místě. Byla to Velká Kněžka, asi padesátiletá žena, stará panna, která pokorně uctívala svou bohyni. Nehybně stála na místě, jako kdyby byla k němu přikována svou odvahou. Stála jako socha, s rukou vztaženou před sebe, jako kdyby žehnala a zároveň vítala Slunečního Hrdinu. Přesně podle tradice mu hodila pod nohy kytici růží, kreslíc zároveň ve vzduchu zlatým srpem náboženské symboly.

Růže přistály pod kopyty jelena, nesoucího na svém hřbetě Slunečního Hrdinu, a byly jím okamžitě rozšlapány. Jeleními parohy zasažená kněžka spadla na zem. Její lebka byla vzápětí rozdrcena kopyty vzpouzejícího se zvířete.

Tato nečekaná překážka však nezadržela téměř jednu tunu vážícího, pádícího jelena. V plném trysku narazil do davu překvapených žen a dívek.

A zůstal stát na místě, jako kdyby hlavou narazil do zdi.

Stagg vysokým obloukem vyletěl z jeho hřbetu. Na okamžik se zdálo, že zůstal viset ve vzduchu nad skupinou kněžek, kterou jelení úder rozdělil na dvě části. Těla postižených žen se rozlétla na

všechny strany. Jedny letěly vzduchem s tváří k zemi, druhé zase s tváří k obloze, jiné stočené do klubíčka, metajíce během letu podivné kozelce. Na setkání se Staggem letěla vzduchem jakási ženská hlava ut'atá nějakou tvrdou kostí.

Stagg přeletěl nad modrým peklem a našel se nad rájem bílých, krajkových závojů, ukrytých za záclonami rudých rtů, vlajících sukniček a obnažených dívčích ňader.

Přistál v pasti z bílých krajek a těl a hned vzápětí mezi nimi zmizel.

Kapitola 8

Petr Stagg spal až do pozdního odpoledne druhého dne. Navzdory tomu se však probudil teprve jako druhý. Prvním byl Calthorp, trpělivě sedící při posteli svého kapitána.

„Kdy jsi přijel?“

„Do Baltimore? Byl jsem ti v patách. Viděl jsem, jak jsi jel na jelenu, jak jsi zmasakroval kněžky... všechno jsem viděl.“

Stagg se posadil na své posteli a vyjekl.

„Cítím se, jako kdyby mi někdo vytrhl všechny svaly z těla.“

„Sám sis je vytrhl. Šel jsi spát kolem desáté hodiny ráno. Ale měl bys cítit ještě něco víc než jen obvyklou bolest. Co tvůj krk?“

„Ano, máš pravdu, mám takový divný pocit.. Jako kdyby mě někdo spálil cigaretou.“

„A to je všechno?“ Calthorp s údivem pokrčil obočí. „Nu což, mohu ti pouze říct že to paroží ti musí pumpovat do krve ještě něco jiného než jen mužské pohlavní hormony. Něco, co značně urychluje hojení ran.“

„Nerozumím. O co vlastně jde?“

„Jak to? Včera v noci jsi byl bodnut nožem. Kéž by tě to alespoň trochu zadrželo! Konec konců rána se ti velice brzo zahojila. Nůž vešel do těla nejméně jeden centimetr hluboko. Máš děsně tvrdé svaly.“

„Jako kdybych si na něco vzpomínal.“ Stagg se otrásl. „A co se stalo s útočníkem?“

„Ženy ho roztrhaly na kusy.“

„Proč mě bodl tím nožem?“

„Pravděpodobně to neměl v hlavě v pořádku. Nelíbilo se mu, že jsi až příliš zjevně projevoval zájem o jeho ženu, a proto na tebe vytáhl nůž. Samozřejmě, dopustil se tím hrozného kacířství. Ženy ho potrestaly svými nehty a zuby.“

„A proč říkáš, že to neměl v hlavě v pořádku?“

„Protože jím z pohledu této kultury skutečně byl. Nikdo, kdo je při zdravých smyslech, by nic nenamítal proti stykům své ženy se Slunečním Hrdinou. Právě naopak, měl by se cítit navýsost poctěn, protože Parohatý Král věnuje obvykle veškerý svůj čas pouze

dívám. Ty jsi učinil včera výjimku... pro celé město. Nebo ses o to alespoň pokoušel.“

Stagg těžce vzdychl. „Ta noc byla nejhorší nocí v mém životě. Dokonce i obětí bylo mnohem více než obvykle, vid?“

„Nemůžeš se přece hněvat na ty lidi. Byl jsi to přece ty, kdo jako první začal masakrovat kněžky. Když už jsme u toho, jak jsi na to přišel?“

„Nemám zdání. Prostě jsem zblblnul. Snad jsem se podvědomě snažil pomstít za všechna příkoří, která mi způsobili.“ Stagg si sáhl na parohy a podíval se na Calthorpa. „Ty Jidáši! Proč jsi mi to neřekl?“

„Děvče si pustilo hubu na špacír?“

„Ano, ale to není důležité. Nuže, doktůrku, zpívej! I kdybys měl zranit můj sluch, musíš kápnout božskou! Nic ti neudělám. Mé rohy jsou dobrým indikátorem mé inteligence. Vidiš, jak ochably?“

„Začal jsem tušit, jak se věci mají, když jsem se naučil jejich jazyk,“ začal Calthorp svou zpověď, „ale nebyl jsem si tím docela jist, až do okamžiku, kdy tě vybavili parohy. Chtěl jsem ti všechno říct teprve tehdy, až vymyslím nějaký způsob útěku. Báł jsem se, že jestliže se pouze ty sám pokusíš o něco hloupého, skončíš se šípem v zádech. Ale velice rychle jsem pochopil, že kdyby se ti podařilo uprchnout, večer budeš zase zpátky, jestli ne mnohem dříve. Ten z čela ti čnějící biologický stroj tě vybavil nejenom téměř neohraničenou schopností produkce spermatu, ale také neuvěřitelnou chutí dělat pouze jen to a nic jiného! Jsi očarovaný, jedná se o nejhorší možný případ satyriasis v dějinách lidstva.“

„To všechno už vím.“ Stagg byl velice netrpělivý. „Chci se pouze dozvědět, jakou roli v tom všem mám já? K čemu všemu, ksakru, je celá ta hra na Slunečního Hrdinu?“

„Nechtěl by ses nejdříve napít?“

„Ne. Nechci svůj smutek utápět v alkoholu. Dnes bych chtěl něco udělat. Chtěl bych se vykoupat, smýt ze sebe pot a špínu, ale to počká. Chci znát pravdu. No, tak dělej! Rychle!“

„Není čas na vyprávění všech podrobností historie DeCe. To může klidně počkat do rána. Mohu ti však vysvětlit, kdo jsi a v čem vlastně spočívá dvojitá čest, kterou jsi byl poctěn. Tedy v krátkosti: jsi

ztělesněním několika církevních symbolů prostřednictvím postav jak Slunečního Hrdiny, tak i Parohatého Krále. Sluneční Hrdina je člověk, který je každoročně vybírán jako živý symbol Slunce obíhajícího kolem Země. Ano, samozřejmě, Země obíhá kolem Slunce. Vím to já, vědí to kněžky a téměř všichni analfabetičtí obyvatelé DeCe. Z praktického hlediska však Slunce obíhá kolem Země. Všichni si to myslí, dokonce i vědci, když přestanou myslet vědecky. Tedy: nejdříve je vybrán Sluneční Hrdina, teprve pak je pořádána slavnost na počest jeho narození, která probíhá kolem jednadvacátého prosince, tedy v den zimního slunovratu. Slunce tehdy svítí nejslaběji a je nejdále na jihu. Proto jsi musel hrát hlavní roli během oslav jeho narození, a proto jedeš stále na jih. Kopíruješ dráhu slunce. A stejně jako ono, stáváš se postupně stále silnější. Určitě jsi už sám zjistil, že paroží na tebe působí stále silněji a účinněji. Pádným důkazem toho jsou tvé kaskadérské kousky, které jsi včera předvedl v Baltimore.“

„A co se se mnou stane, když zítra dorazím na jih?“ Staggův hlas byl pevný a sebejistý. Navzdory tomu však bylo možné vidět, jak náhle zbledl.

„Dojde k tomu v místě nám známém jako Albany ve státě New York. Tam nyní probíhá jižní hranice DeCe.

V Albany žije Alba-bohyně-prasnice. Jsou jí obětována prasata, protože smrt je stejně všežravá jako prase. Alba se také nazývá Bohyně Bílého Měsíce, což rovněž symbolizuje smrt.“

Calthorp zmlkl. Zdálo se, že nevydrží tento rozhovor.

V očích měl slzy.

„Dělej, starouši. Neboj se, nebudu plakat.“

Antropolog hluboce vzdychl a rychle se opanoval. „Jih je podle deceánské víry zemí, kde Bohyně Bílého Měsíce vězní Slunečního Hrdinu. To znamená...“

„Smrt,“ dokončil za něho Stagg.

Calthorp hlasitě polkl.

„Ano. Sluneční Hrdina má skončit svou cestu v den letního slunovratu. Jednadvacátého června.“

„A co Parohatý Král?“

„DeCeané jsou velmi šetrný národ. V jedné osobě sloučili dva aspekty božství. Parohatý Král je symbolem mužství. Rodí se jako bezmocné nemluvně, vyrůstá a stává se přitažlivým, plodným mužem, milencem i manželem. Také on se účastní Velkého Procesí a nakonec musí také zemřít. Smrt ho zastihuje slepého, sešlého, slabého, zbaveného veškeré potence. A...“

„Dej pokoj s těmi symboly, doktore. Mluv se mnou normálně, anglicky.“

„A v Albany se uskuteční poslední, největší slavnost. Budeš mít spoustu žen, nebudou to však sladké, nevinné dívky, ale staré, šedivé, odporné kněžky Bohyně prasnice. Přirozený odpor k těmto ohyzdným stařenám vítězí nad tvou touhou, jsi zamčen do klece. Šlíš touhou takovým způsobem, že bys byl schopen znásilnit svou vlastní prababičku. Pak...“

„Pak...?“

„Pak tě oslepí, vykastrují a nakonec tě oběsí. Týden bude trvat smutek vyhlášený na tvou počest. Po týdenním smutku budeš pochován v pozici plodu v matčině těle pod velkou kamennou mohylou. Nad tvým hrobem knězi odříkají modlitby a obětují ti jelena.“

„To se mi ulevilo. Řekni mi, doktore, proč jsem byl za Slunečního Hrdinu vybrán právě já? Je pravda, že Sluneční Hrdinové jsou obvykle dobrovolníci?“

„Muži se ucházejí o tuto poctu stejně jako dívky bojují o poctu stát se Paroháčovými Snoubenkami. Ten, kdo je nakonec vybrán, je nejsilnější, nejkrásnější a nejplodnější mládenec národa DeCe. Měl jsi prostě smůlu. Nejenomže splňuješ všechny tyto předpoklady, ale byl jsi také velitelem lidí, kteří sestoupili z nebes na hořícím oři, když se vrátili na Zemi. Podle jedné z legend Sluneční Hrdina učinil přesně to, co ty. Domnívám se, že vláda DeCe se rozhodla se tě zbavit. Tím by rozbila jednotu a pospolitost posádky kosmické lodi a prakticky zabránila restauraci staré, ošklivé vědy na Zemi. Vidím, že na tebe mává Mary Caseyova. Jdi za ní, pravděpodobně ti chce něco důležitého říct.“

Kapitola 9

„Proč, když se mnou hovoříš, odvracíš zrak?“ zeptal se dívky Petr Stagg.

„Protože,“ odpověděla Mray Caseyová. Jen velice obtížně rozlišuji jedno od druhého.“

„Co od čeho?“

„Petra, se kterým jsem mluvila ráno, od Petra, kterého vídám večer. Je mi líto, ale nemohu s tím nic dělat. Zavírám oči a pokouším se myslet na něco jiného, ale vřava kolem to znemožňuje. A i když vím, že za to všechno nemůžeš, nenávidím tě. Promiň, ale je to tak.“

„Proč jsi mě tedy zavolala?“

„Protože vím, že nepostupuji správně. Protože vím, že by ses chtěl dostat z klece svého těla jako já z klece ze železa. Protože doufám, že se nám spolu podaří vymyslet nějaký způsob útěku.“

„Spolu s Calthorpem už máme vymyšleno několik možných způsobů útěku. Problém je pouze v tom, jak mi zabránit v tom, abych se vrátil. Pokaždé, když začnou působit parohy, začínám okamžitě hledat nějakou ženu.“

„To máš tak slabou vůli?“

„I svatý by se neubráníl těm parohům.“

„Pak tedy nemáme vůbec žádnou naději,“ řekla Mary.

„Ne úplně. Nemám v úmyslu absolvovat pouť do Albany, víš? Mám v úmyslu zmizet někde za Manhattanem. Uteču do lesů. Je lepší zahynout při pokusu o útěk, než se nechat přivést jako tele na porážku. Změňme však téma. Řekni mi něco o sobě a o svém národu. Nejvíce je mi proti srsti ignoranství. Prostě, vím toho příliš málo, abych si mohl naplánovat další život.“

„Ráda. Chtěla bych si s někým promluvit, dokonce i s... Omlouvám se.“

Během následující hodiny stál Stagg před klecí a do země se dívající Mary vyprávěla o sobě a o Caseylandu. Občas ji Stagg musel přerušovat aby se jí zeptal na některé věci, kterým příliš nerozuměl. Mary si bláhově myslela, že základní věci jsou všem dobře známé.

Caseyland zaujímal tu část Ameriky, která se kdysi nazývala Novou Anglií. Byla poněkud zaostalejší a chudší než DeCe.

Obyvatelstvo se zabývalo především rolnictvím, ale hlavním zdrojem jejich příjmů byl chov prasat a jelenů a rybolov. Kromě válek s DeCe ležícím na jihozápadě, Karelií na severu a zemí Irokézů na severozápadě, s nimi Caseyané také obchodovali. Války byly vedeny podle zásad přijatých v neobvyklém dokumentu nazvaném Válečné smlouvy. Podle nich bylo stanoveno, kolik bojovníků té které země může během roku překročit hranice zneprátelené země a jaký druh války a bitev může být provozován. DeCeané a Irokézové se vždy odvolávali na Smlouvy a dodržovali je, Kareláné je občas porušovali.

„Jak je tedy možné vyhrát takovou válku?“ zeptal se překvapený Stag.

„Ale nikdo přece nechce nic vyhrávat! Domnívám se, že naši předkové vypracovali tyto smlouvy pouze s jedním, jediným cílem, aby se nespokojení mladí lidé mohli vydovádt, nepřekážejíce tím většině národa v jeho práci. Myslím si také, že válka ve velkém měřítku bez dodržování jakýchkoliv zásad a pravidel začíná tehdy, když v nějaké zemi dojde k přelidnění. Zatím se ještě nenašel nikdo, kdo by se cítil natolik silný, že by si mohl dovolit vést válku bez jakýchkoliv pravidel. Kareláné nedodržují pravidla jen proto, že ekonomika jejich země je převedena na válečné hospodářství.“

Dále mu Mary v krátkosti povprávěla historii svého národa. Řekla mu, odkud vlastně pocházejí. Existovaly dva mýty, které objasňovaly vznik Caseylandu a proč se tak jmenuje. Podle prvního z nich vznikla po Zpustošení organizace Kolumbových Rytířů, která založila kolem Bostonu město-stát. Díky neustálým výbojům se toto město rozrostlo stejně jako kdysi Řím. Nazývalo se KC a po určité době se tyto iniciály změnily v název Casey, pojmenované po tajemném předkovi jeho obyvatel.

Druhý mýtus hovoří o tom, že rodina Caseyů založila město, které pak bylo podle nich pojmenováno. Caseyové vytvořili kastovní a klanový systém. V souladu s ním každý obyvatel města obdržel jejich jméno.

Existovala však také třetí verze, která byla syntézou předcházejících dvou legend a u obyvatel Caseylandu nebyla příliš v oblibě. Podle ní člověk jménem Casey byl velitelem Kolumbových Rytířů.

„Je možné, že ani jeden z těchto mýtů není pravdivý.“

Mary nebyla příliš nadšena touto Staggovou domněnkou, ale přirozená úcta jí prikazovala, aby přiznala, že je to možné.

„A co je pravdy na tvrzení DeCeanů, že uctíváte boha jménem Kolumbus a že jste si prakticky přivlastnili jméno bohyně Columbie, vědomě změnivše její pohlaví?“

„To není pravda!“ rozhněvala se Mary. „DeCeané si spletli našeho boha se svatým Kolumbem. Je pravda, že se modlíme ke svatému, aby se za nás přimluvil u Jehovy, ale neuctíváme ho jako boha.“

„A kdo byl tedy svatý Kolumbus?“

„O já, všichni přece vědí, že připlul z východu, zpoza oceánu, a že přistál v Caseylandu. To on obrátil naše otce - zakladatele města, Caseye, na pravou víru. On také založil řád Kolumbových Rytířů. Kdyby ne svatý Kolumbus, ještě dnes bychom byli pohany.“

Stagg ucítil první příznaky vzrušení. Povedlo se mu však položit dívce ještě jednu otázku. „Vím, že panny jsou tady nazývány fanyanky. Nevíš, odkud se vzalo toto pojmenování?“

„Existuje už od nepaměti,“ odpověděla Mary, poprvé se mu dívajíc přímo do očí. „Fanyanka přináší štěstí, copak jsi o tom nevěděl? Snad jsi upozoroval, že při každé příležitosti se DeCeané snaží dotknout vlasů dospělé fanyanky. To proto, že štěstí se může přenést na dotýkajícího. Samozřejmě, každý vojenský oddíl jdoucí do války pokaždé s sebou bere fanyanku. V přepadení Poughkeepsie jsem jí byla já. Ten nápis na kleci je vědomá lež, to my jsme je přepadli. Ale co můžete očekávat od vyznavačů Matky Lži?“

Stagg nabyl dojmu, že Caseyané si přizpůsobovali fakta stejným způsobem jako DeCeané. Nemělo vůbec žádný smysl se s nimi hádat a snažit se oddělit mýty od skutečné historie.

Tepny u kořenů parohů začaly Stagгови silně pulzovat. Celé paroží mu ztvrdlo.

„Musím už jít,“ řekl. „Na shledanou zítra.“

Rychle odešel. Z celé síly se bránil tomu, aby se nerozběhl.

Tak mýjely dny a noci. Každého rána ospalý a zničený Stagg pokaždé plánoval svůj útek. Odpoledne jedl, pil a občas bravurně zajížděl jeleny. A každého dne večer... z každého večera mu

zůstával v paměti křik a bílá těla, tep srdce Matky Země, vzpomínka na přeměnu člověka v přírodní živel, v přírodní sílu, slepá extáze, tělo poslouchající příkazy. Vládce, který je proměnil v nástroj, nemající jinou možnost než plnění vůle tvůrce, který ho očaroval.

Procesí šlo po cestě vedoucí z Washingtonu, dálnicí Matky Columbie, kdysi dálnicí č. 1 vedoucí do Baltimore, kde protínala dálnici č. 40 známou jako Mariina Cesta. Za Wimlinem (Wilmington, Delaware) se stáčela na jinou dálnici státu New Jersey, která byla pojmenována podle jiné Columbiiny dcery, Njuhzhí. Na týden se zastavili v Kaept (Campden). Stag zjistil, že zde přebývá mnoho vojáků. Bylo mu řečeno, že je to nutné, protože Filadelfie ležící na druhé straně řeky Dway (Delaware) je hlavním městem nepřátelské země Pantelfii (východní Pensylvánie).

Vojáci doprovázeli procesí na bývalé cestě číslo třicet šest do té doby, než se Sluneční Hrdina nevzdálil dostatečně daleko od hranice. Dalším městem, které měli navštívit, byl Berlín.

Po už tradiční sérii ceremonií a orgií, dorazilo procesí bývalou dálnicí číslo třicet šest do Talantu (Atlantic City). Tady se zdrželo další dva měsíce. Talant měl kolem šestatřiceti tisíc obyvatel, ale procesí okolních farmářů a jejich dcer zvětšila počet jejich obyvatel pětinasobně. Z Atlantic City, dálnicí Garden State, dálnicemi číslo sedmdesát dva a sedmdesát a cestou číslo dvěšest šest, dorazilo procesí do Trintu (Trenton), kde na ně znovu čekali vojáci. Z Trentonu se procesí opět vydalo Columbiinou Dálnicí, kdysi dálnicí číslo sedm. Po delších zsatávkách ve velkých městech Elisabeth, Newark, Jersey City, dorazil konečně Sluneční Hrdina na prámu na ostrov Manhattan. Pobyť zde trval nejdéle, nejenom proto, že Manhattan měl padesát tisíc obyvatel, ale hlavně proto, že začalo utkání v baseballu.

Stag nejenom, že musel hodit čestný míček v prvním utkání, ale taktéž je všechna sledovat. Sedě na tribuně s překvapením zjistil, jak hodně se změnila pravidla hry. Byla změněna tak, aby každé utkání končilo s co možná největším počtem zraněných hráčů a smrtí alespoň několika spoluhráčů.

V první části vzájemných utkání se spolu střetla deceánská mužstva. Ve finále hrála proti sobě mužstva Manhattanu a

Washingtonu. Mužstvo Manhattanu sice nakonec zvítězilo, ale utrpělo takové ztráty, že muselo v následujících mezinárodních utkáních použít téměř celou polovinu hráčů Washingtonu.

V mezinárodní části vzájemných utkání se navzájem střetla nejlepší mužstva DeCe, Caseylandu, Ligy Irokézů, Pantelfie, Karelíe, Floridy a Buffala. Tato poslední země se rozkládala od města Buffalo až po břehy jezer Ontario a Erie.

Ve finále mezinárodní části soutěže se tedy střetla družstva Caseylandu a DeCe. Toto utkání se ničím nelišilo od krvavé bitvy. Když utkání skončilo, byli všichni hráči celí červení od krve. Nenáviděli se hráči, nenáviděli se diváci. Caseyané seděli v sektorech oddělených od zbývajících částí stadiónu záseky z ostnatého drátu. Poblíž tohoto sektoru byly rozmístěny silné policejní hlídky Manhattanu, připravené zasáhnout, kdyby doping diváků překročil únosnou mez.

Na neštěstí, hlavní rozhodčí, Karelán, vybraný z čistě objektivních důvodů, nenávidějící stejným způsobem oba soupeře, se dopustil několika osudných chyb.

V deváté hře, za stavu sedm ku sedmi, byli na odpalu DeCeané. Jeden z jejich hráčů byl na třetí metě a i když měl hlubokou ránu na krku, měl ještě dostatek sil na to, aby mohl při dostatečném množství štěstí úspěšně zakončit hru. Dva jiní hráči doslova vypadli ze hry. Oba leželi přikrytí prostěradlem v sektoru pro hráče, ječíce na celé kolo během zákroků lékaře, který jim sešíval rány na hlavě.

Na pálce byl jeden z nejlepších DeCeánských hráčů, nadhazoval zase nejlepší Casyeán. DeCean měl na sobě výstroj, která se prakticky nezměnila od konce devatenáctého století. Líce mu nadouvala velká porce žvýkacího tabáku. Stál a bavil se nadhazováním ohromné pálky, na které se každým jejím pootočením odrážely sluneční paprsky, protože její horní část byla vyztužena mosaznými pásy. Čekal na signál sudího, znamenající zahájení hry. Když rozhodčí nakonec dal signál ke hře, nevstročil na vyznačené místo. Počkal na fanynku, která vyběhla ze sektoru pro hráče. Fanynka byla droboučká, krásná brunetka, oblečená do tradičního baseballového oděvu, který se od něho lišil jen jednou maličkostí.

Trojúhelníkovitý výřez v přední části jejího dresu obnažoval její pěkně tvarované poprsí.

Pálkař Velký Bili Jabloňové Dřevo potřel klouby svých prstů fanyčiny vlasy, políbil ji na čelo a když odcházela, tak ji laškovně plácl po zadku. Počkal, až dívka zmizí v sektoru pro hráče, vešel do pole označeného na trávě křídou a zaujal typický postoj pálkaře připraveného odpálkovat míček.

Vysoký, vyzáblý Jan-Na-Pahorku-Za-Řekou-Jordán Velický Casey vyplivl žvýkáci tabák a znehybněl v tichém soustředění. V pravé ruce držel míček s parametry přesně podle pravidel. Držel ho tak, aby čtyřcentimetrové ostny, které z něho čněly, se mu nezapíchny do dlaně.

Teoreticky byl na tom mnohem hůře než v klasické hře, ale na druhé straně stál zase o šest metrů blíže pálkaři, což zcela vyvažovalo technické problémy hodů.

Počkal si na caseyánskou fanytku, pohlídl ji po vlasech a hodil.

Míček proletěl pár centimetrů od tváře Billa Jabloňového Dřeva, který rychle zamrkal očima, ale neuhnul hlavou ani o píď. Diváci ho za jeho odvahu odměnili bouřlivým potleskem.

„První míček!“ zakřičel sudí.

Caseyané zavyl. Z místa, kde seděli, se jim mohlo zdát, že míček mohl být odpálen.

Bili se pokusil odpálkovat následující nadhoz, ale chybil.

„První aut!“ ohlásil Karelán.

Po třetím nadhozu se Jabloňové Dřevo rozmáchl a trefil míček, ale ten se odrazil nalevo. Zcela jasně se jednalo o nečistý úder.

„Druhý aut!“

Další míček udeřil Billa přesně do žaludku. Bili vtáhl břicho a podvědomě se předklonil, aby se mu vyhnul a nevykročil přitom z vyznačeného pole, což by znamenalo další vyautování.

Při dalším nadhozu se pokusil zasáhnout míček, ale opět chybil. Caseyan naproti tomu mířil velice dobře. Jabloňové Dřevo padl jako podřátý s míčkem zabodnutým jedním z jeho ostnů hluboko v boku. Dav na tribuně sborově vykřikl a pak se nad stadiónem rozprostřelo zdánlivé ticho. Rozhodčí začal počítat. Jabloň

musel vstát během deseti vteřin. Kdyby nevstal, bylo by mu připsáno další vyautování.

Deceánská fanyнка, vysoká, velmi pěkná dívka s neskutečně dlouhýma nohama a s ještě nádhernějšími rudými vlasy sahajícími ji až na pevný, pěkně kulatý zadeček, běžela k hráči, zvedajíc vysoko svá kolena v jakémsi podivném, přitom však velice působivém tanci. Byl to typický tanec baseballových fanynek. Klekla si před Bilem a dovolila mu, aby si sáhl na její rudé vlasy. Její panenská síla, síla fanyňky zasvěcené Velké Bílé Matce, převtělené do bohyně Unfekk, měla přejít z ní na hráče, ale zcela viditelně stále nepřecházela. Jabloňové Dřevo něco fanynce pošeptal, ta vstala, odepnula si pás tkaniny zakrývající její lůno, načež si k němu znovu klekla. Dav vykřikl na srozuměnou, že Bili je tak těžce zraněn, že potřebuje dvojnásobnou dávku psychického a fyzického povzbuzení.

Sudí dopočítal do osmi a Jabloňové Dřevo vstal. Dav šílel radostí; dokonce i z tábora Caseyánů se ozval potlesk. Všichni dovedou ocenit opravdového muže.

Hráč si vytrhl do jeho boku vražený míček, vzal si od fanyňky obvaz a přiložil si jej na ránu. Nepotřeboval náplast. Pseudotělo obvazu pomocí stovek svých výrůstků se okamžitě spojilo s jeho tělem.

Pokynul směrem k sudímu, že je připraven k další hře.

„Míček!“

Bili nyní mohl nadhazovat. Měl pouze jednu, jedinou šanci na vyřízení svého protivníka. Kdyby se mu to podařilo, byl by na první metě.

Soustředil se a hodil. John Casey stál v malém, ohraničeném poli. Kdyby z něho vykročil, ztratil by okamžitě úctu svých fanoušků a byl by vyautován. Bili by tak mohl přejít na druhou metu.

John stál nehybně s mírně pokrčenými koleny, připravený k okamžitému úniku.

Bili hodil míček. Technicky nestál tento úder za nic, ale jeden z rotujících ostnů zanechal dlouhou krvavou stopu na Caseyově boku.

Nyní měl házet John.

V sektoru DeCeanů zavládlo zdánlivé ticho. Fanoušci se tiše modlili nebo s rukama v pěst přejížděli po vlasech svých fanynek.

Caseyané skandovali, seč jim to jejich hlasivky dovolovaly, Pantelfané, Irokézové, Florid'ané a Bufialané vykřikovali hanlivé nadávky na adresu toho mužstva, které více nenáviděli.

DeCean na třetí metě se vychýlil, připraven utíkat až na poslední metu. Bili sice udeřil míček naplno, ale jak se v takových případech často stává, trefil zároveň i jeden z ostnů. Míček se odrazil vysokým, ostrým obloukem od jeho pálky a začal padat k zemi mezi první a druhou metou.

Bili strčil pálkou do nadhazujícího hráče, k čemuž měl plné právo, a rozběhl se k první metě. Míček mu spadl přímo na hlavu. Baseman, který se marně snažil míček zachytit, se s ním prudce srazil. Jabloňové Dřevo sebou praštil o zem, odrazil se od ní jako gumový projektil, uběhl ještě několik kroků a na bříše dojel na první metu.

Baseman na první metě vleže zachytil míček a vykonal s ním pohyb, jako kdyby ho chtěl hodit směrem k Jabloňovému Dřevu. Hned vzápětí však vyskočil a hodil ho svému partnerovi. Míček zmizel ve velké, kožené rukavici téměř ve stejném okamžiku, kdy hráč ze třetí mety dobíhal k němu na metu.

Rozhodčí ho vyautoval. Jeho rozhodnutí bylo neoddiskutovatelné. Baseman z první mety však k němu přistoupil a nahlásil mu dotknutí Jabloně. Měl by být vyautován i on, řekl hlasitě.

Bili s tím nesouhlasil. Protivník se ho nedotkl.

Baseman řekl, že to může dokázat, protože jedním ostnem zranil svého protivníka na kotníku.

Rozhodčí přinutil Billa, aby si sundal ponožku.

„Máš tady čerstvou ránu, která stále krvácí,“ řekl. „Vyautování!“

„Žádné vyautování!“ zakřičel Jabloňové Dřevo a plivl rozhodčímu do tváře svou porci žvýkacího tabáku. „Krvácím ze dvou dalších ran na noze a byl jsem také zraněn v předcházejícím zápase! Vyznavač Boha-Otce je lhář!“

„A odkud by věděl o té ráně na kotníku, když ji sám nezpůsobil?“ vykřikl rozhodčí. Vzápětí pomalu de-eánsky zaspeloval:

„V-Y-A-U-T-O-V-Á-N-Í!“

Deceánští fanoušci pobouřeně vykřikli. Přes uši drásající řev jejich nelibosti se prodralo jejich skandování:

„SOUDCI SMRT! SOUDCI SMRT!“

Karelan zbledl, ale nezměnil své rozhodnutí. Bohužel, jeho odvaha a neústupnost mu přinesly více škody než užitku. Fanoušci se prodrali na hřiště a pověsili ho na oplocení stadiónu. Vrhli se také na deceánské hráče. Všechny by je pobili, nebýt manhatannské policie, která jim poskytla ochranu, kosíc přitom nemilosrdně nejútočnější deceánské fanoušky svými meči. Také rozhodčí byl šťastně zachráněn, než se úplně stačil udusit na oplocení hlavní tribuny.

Caseyané přispěchali na pomoc svým hráčům. Nepodařilo se jim sice probít se přímo na hrací plochu až k nim, ale bojovali více než udatně.

Stagg se zájmem pozoroval tuto bitku. Chtěl se přidat k oběma válčícím stranám a popustit tak uzdu své narůstající energii. Ucítil zápach krve!

Vstal ze svého sedadla a chystal se seskočit z tribuny, když právě v témže okamžiku ženy, rovněž vzrušené bitkou odehrávající se před jejich očima, i když poněkud jinak, se na něho vrhly jako supi na svou kořist.

Kapitola 10

Té noci spal Churchill velice špatně. Pamatoval si výraz nadšení, který se rozhostil na tváři Robin, když mu oznámila, že porodí dítě Slunečního Hrdiny.

Za prvé: Nadal si do kreténů, že nepředvídal, že právě ona, taková hezká dívka pocházející z bohaté a vlivné rodiny, určitě byla mezi stovkou panen vybraných pro slavnost ve Washingtonu. Nikdo by si nedovolil zamítnout její kandidaturu. Později se začal v duchu omlouvat; velice málo znal deceánské zvyky. Jednotlivé události vždy hodnotil očima své doby. Robin pokládal za zcela normální dívku z jednadvacátého století.

Za druhé: Proklínal svůj temperament. Zamiloval se do Robin, reagoval jako dvacetiletý mladík a ne jako dospělý, třicetiletý muž, vlastně osmsettřicetiletý muž. Člověk cestující ke hvězdám, který urazil stovky miliónů kilometrů a podmanil si celý Vesmír se zabouchnul do osmnáctileté dívky, která zná jen malý kousek Země a pouze svou dobu!

Ale Churchill byl především velice praktický člověk. Fakta jsou fakta. Chce Robin Whitrowovou, chce se s ní oženit, nebo lépe řečeno chtěl, až do okamžiku, kdy ho omráčila svým sladkým tajemstvím.

Chvíli nenáviděl Petra Stagga. Vždy zachovával určitý odstup od svého velitele, který byl stejně vysoký a hezký jako on a plnil funkce, které by on - a o tom byl přesvědčen - zvládl stejně dobře.

Vážil si Stagga, dokonce ho měl svým způsobem i rád, ale musel si zároveň poctivě přiznat, že mu přece jen trochu závidí.

A nyní byl Petr Stagg opět na koni. Vždy musel být první. Pokaždé, když si na to vzpomněl, pociťoval nesnesitelnou bolest.

Anebo přece jen snesitelnou?

Noc pomalu končila. Churchill už dávno vstal. Kouřil jednu cigaretu za druhou, bloumal po pokoji a nutil svůj mozek a srdce k absolutně objektivnímu posouzení celé situace.

Nepochyboval o tom, že nikdo z nich nenese odpovědnost za to, co se stalo. Ani Stagg, ani Robin za nic nemohli. Kapitán byl - chudák - odsouzen ke krátkému, i když intenzivnímu životu.

Churchill však musel vyřešit nejpálčivější problém: rozhodnout se, zda si vezme dívku, která porodí dítě jiného muže. To, že ani ona, ani budoucí otec dítěte za to nemohli, nic neznamenalo. Důležité bylo pouze to, zda si chce Robin vzít a vychovat její dítě jako své vlastní.

Nakonec se Churchill vrátil ke své posteli, dal si několik jógistických cviků, díky nimž zase usnul.

Probudil se asi hodinu po východu slunce. Vyšel ze své ložnice. Sloužící mu oznámili, že Whitrow odjel do své kanceláře ve středu města a Robin s matkou odešly do svatyně. Měly se vrátit asi za dvě hodiny.

Zeptal se na Sarvanta. Nikdo o něm nic nevěděl.

Posnídal v přítomnosti několika dětí. Prosily ho, aby jim vyprávěl o své cestě ke hvězdám. Krátce jim povyprávěl historku z planety Wolfen. Když utíkali před Lupiny a brodili se přes travnaté bažiny, zaútočily na ně obrovské, balónovité chobotnice, obří bytosti létající vzduchem pomocí velkých měchýřů naplněných plynem. Lapaly své oběti pomocí dlouhých tykadel, kterými je paralyzovaly a zabíjely elektrickým proudem. Trhaly je pak na kusy svými nůžkovitými čelistmi umístěnými na konci každého z nich. Děti ho celou dobu pozorně poslouchaly v němém obdivu, zcela viditelně ho pokládající za poloboha. Ke konci snídaně se Churchillovi viditelně zlepšila nálada, zvláště když si vzpomněl, jak mu Stagg zachránil život tím, že utál jedno z tykadlovitých chapadel obří chobotnice. Zvědavost dětí však nebyla ukojena, a proto aby mu už daly pro tuto chvíli pokoj, jim musel slíbit, že jim bude vyprávět další příhody, které zažili během své vesmírné cesty.

Vydal pár příkazů služebnictvu: Sarvant měl být informován, aby počkal, kdyby se náhodou objevil. Robin a její matka by měly vědět, že odešel hledat své přátele. Churchill se chtěl vydat do města. Sloužící na něho naléhali, aby si vzal vůz. Ušklíbl se nad tím návrhem, obávaje se, že bude mít další dluh u Whitrowa, ale pak si uvědomil, že by ho mohl svým odmítnutím urazit. Za chvíli už jel ulicí Škeblí k místu, kde stála Terra.

Měl určité problémy s nalezením úředníka, který byl za ni odpovědný. V jistých věcech se Washington vůbec nezměnil.

Několik kolumbií rozdaných na správném místě ho nakonec zavedlo k těm správným dveřím.

„Chtěl bych se dozvědět, kde jsou zbývající členové posádky,“ zeptal se během rozhovoru se státním úředníkem.

Úředník se mu omluvil a na čtvrt hodiny někam zmizel. Určitě odešel shánět informace týkající se posádky kosmické lodi. Vrátil se s informací, že všichni, s výjimkou jednoho člena posádky, nocovali v Domu Ztracených Duší. Nocují v něm především cizinci, pro které jsou prakticky nedostupná podobná zařízení deceánských bratrstev a Řádů.

„Kdyby byl Sluneční Hrdina ve městě, s největší pravděpodobností by přebýval v Domě Wapitů,“ řekl. „Pokud ještě nejste členy žádného Bratrstva nebo Řádu, musíte si sami najít nějaké místo, a to vůbec není jednoduchá záležitost.“

Churchill mu upřímně poděkoval. Podle pokynů státního úředníka našel Churchill Dům Ztracených Duší a v něm celou posádku Terry. Stejně jako on i oni měli na sobě současný deceánský oděv. I oni prodali všechno to, co měli dříve na sobě.

Povykládali si navzájem o všem, co se jim přihodilo od okamžiku, kdy se spolu naposled viděli. Churchill se zeptal, zda něco nevědí o Sarvantovi.

„Nic o něm nevíme,“ řekl Gbwehun. „A stále nevíme, co máme dělat.“

„Jestliže máte ještě trochu trpělivosti,“ konstatoval poručík, „je možné, že poplujeme spolu.“

Řekl jim, co se všechno dozvěděl o deceánské flotile a jejich šancích na případné získání nějaké lodi.

„Jestli se mi podaří něco získat,“ dokončil své plány, „slibuji vám, že udělám všechno pro to, abyste se na ní vešli i vy. Předtím se však musíte stát námořníky, což v praxi znamená, že se musíte stát členy nějakého námořního bratrstva a odbýt si praxi na nějaké lodi. To všechno chce svůj čas. Jestli se vám to nelíbí, tak zkuste severní ledovou cestu.“

Společně pak diskutovali o možnosti dostat se na moře. Po dvou hodinách všichni souhlasili s Churchillovým plánem.

„V pořádku,“ řekl poručík a vstal z křesla. „Mějte se. Kdyby něco, víte, kde mě najdete. Na shledanou... přeji vám hodně štěstí.“

Zpátky jeli velice pomalu Churchai dovolil jelenům, aby si zvolili své vlastní tempo. Měl trochu obavy z toho, co by mohl najít v domě Whitrowů, a stále nevěděl, co by měl udělat. Konečně dorazil k domu. První, co uviděl byla Robin sedící s matkou při stole. Obě ženy spolu rozmlouvaly jako dvě šťastné straky.

Dívka vyskočila z křesla a rozběhla se k němu.

„Oh, Rude! Jsem tak ráda! Porodím dítě Slunečního Hrdiny. Kněžky říkaly, že to bude chlapec!“

Churchill se snažil pousmát, ale nedokázal to. Neusmál se ani tehdy, když ho Robin objala, políbila a roztančila se po pokoji.

„Přinesu vychlazené pivo,“ řekla Angela. „Vypadáš, jako kdyby ses dozvěděl nějaké špatné zprávy. Doufám, že to není nic vážného. Tento den by měl být šťastný pro nás všechny. Jsem dcerou Slunečního Hrdiny, moje dcera je dcerou Slunečního Hrdiny a můj vnuk bude jeho synem. Columbie třikrát požehnala tomuto domu. Musíme se jí za to odvděčit tím, že jí budeme obětovat naši radost a smích.“

„Omluvte mě, prosím. Moji lidé mi vyprávěli o svých problémech. Ale neměl bych vám to říkat. Nejvíce mě nyní zajímá, co hodlá dělat Robin.“

Angela Whitrowová na něho rychle pohlédla, jako by věděla, o co mu opravdu jde.

„To je přece jasné. Zasnoubí se s nějakým šťastlivcem a vdá se za něho. Jediný problém, který může nastat, bude problém s výběrem jejího partnera. Již dnes jich však je nejméně deset.“

„Miluje některého z nich více než ty ostatní?“ nutil se Churchill ke lhостejnosti v hlase.

„Jestliže ano, já o tom nic nevím. Na tvém místě bych si však pospíšila a promluvila si s ní už nyní, dřív než se objeví jiní.“

Tak jasná odpověď Churchilla překvapila. Podařilo se mu však zachovat kamennou tvář v této podivné hře.

„A odkud víš, že právě toto jsem měl na mysli?“

„Jsi muž, není-liž pravda? Víím, že tě Robin miluje. Myslím si, že pro ni budeš ideálním, vysněným mužem.“

„Děkuji,“ vykřikl Churchill. Nějakou dobu seděl nehybně a pouze prsty nervózně bubnoval po stole.

„Robin, chceš se stát mou ženou?“

„Ach, ano!“ řekla dívka a vrhla se mu kolem krku.

Tak se tedy věci měly.

Jednou provždy se rozhodnuvší Churchill pak dále postupoval ve shodě se svým přesvědčením, že nemá nejmenší důvod nenávidět Stagga za to, že je otcem a Robin za to, že porodí Staggovo dítě. Konec konců, kdyby si Robin vzala kapitána, porodila mu dítě a později by Stagg zemřel, pak on, Churchill, by neměl vůbec žádný důvod k nenávisti. A všechno směřuje právě k takovému konci. Kapitán se prostě oženil s jeho dívkou. Ještě sice žil, ale brzy měl zemřít.

Problém byl pouze v tom, že dříve se snažil všechno hodnotit pomocí určitého žebříčku hodnot, který se k němu vůbec nehodil. Chtěl, aby jeho žena byla panna. Není. Tečka.

Navzdory všem těmto logickým nedostatkům se stále cítil podvedený.

Nebylo mu však dopřáno, aby mohl dlouho přemýšlet. O všem informovaný Whitrow rychle přijel domů. Samou radostí se rozplakal, přitulil k sobě dceru i svého nastávajícího zetě, načež se z radosti opil.

Churchill byl naproti tomu předán do rukou mladých služek, které ho vykoupaly, ostříhaly, učesaly a udělaly mu masáž. Pak ho natřeli vonnými mastmi a postříkaly několika parfémy.

Když vyšel z koupelny, konstatoval, že Angela se spolu se svými přítelkyněmi dala do přípravy zasnubní hostiny, která se měla uskutečnit téhož dne večer. První hosté se objevili krátce po večeři. Tchán a zeť už byli zdravě opilí, což pozvaným hostům vůbec nevadilo. Právě naopak, různé žerty a pochvaly nebraly konce, i když se neobešly bez jistých společenských poklesků. Chlapec, který se kdysi ucházel o šťastnou snoubenku, učinil urážlivou narážku na Churchillův přízvuk a vyzval ho na souboj. Válka na nože se měla uskutečnit u totemu, ke kterému by byli oba soupeři přivázáni provazy uvázanými kolem jejich pasu. Vítěz - k velké radosti všech přítomných to byl Churchill - udeřil mladíka pěstí do obličeje a

rázem bylo po boji. Jeho dobře se bavící přátelé vynesli za ruce a za nohy jeho bezvládné tělo a hodili ho na povoz.

Kolem půlnoci se Robin omluvila svým přátelům, přistoupila k Churchillovi a vzala ho za ruku.

„Pojďme do postele,“ zašeptala mu do ucha.

„Kde? Ted? Hned?“

„Do mého pokoje, blázínku. Samozřejmě, že hned. Proč ne?“

„Ale Robin, vždyť ještě nejsme manželé. Nebo že bych ve své opilosti přehlédl svatbu?“

„Ne... Oficiálně budeme oddáni ve svatyni koncem příštího týdne. Ale co to má společného s tím, že máme jít do postele?“

„Připouštím, že nic.“ Churchill pokrčil rameny. „Ach ty časy a ty zvyky! Ved' mě, MacDuffe.“

Robin se zachichotala.

„Co si to mručíš pod nosem?“

„A co bys dělala, kdybys si to před svatbou rozmyslel?“

„Zajisté žertuješ!“

„Samozřejmě, že žertuji. Robin, miláčku, musíš pochopit, jak zoufale málo toho vím o kulturních tradicích a zvycích DeCeanů. Jsem prostě jenom trochu zvědavý.“

„Nu což... já bych samozřejmě nic neudělala. Ale byla by to smrtelná urážka pro mého otce a pro mého bratra. Museli by tě zabít.“

„Jen jsem se ptal.“

Celý příští týden byli velice zaneprázdněni. Ke všemu se Churchill musel také rozhodnout do jakého bratrstva vstoupí. Nebylo vůbec myslitelné, aby si Robin vzala muže bez totemové příslušnosti.

„Moc bych si přál,“ říkal Whitrow, „aby ses stal členem mého bratrstva Lvů. Na druhé straně by pro tebe bylo asi nejlepší, kdyby ses stal členem toho bratrstva, které bude nějak souviset s tvou prací. Nechť ti žehná anděl strážný zvířete, které si vybereš a kterému se budeš věnovat.“

„Máš na mysli některé z rybářských bratrstev, že ano? A nebo lovce tuleňů?“

„Ale kdeže! Myslel jsem na prasata. Nebylo by příliš rozumné pěstovat prasata a patřit přitom ke Lvům, které se jimi živí.“

„Ale,“ zaprotestoval Churchill, „co já mám společného s pěstováním prasat?“

„Tak ty jsi o tom nemluvil s Robin? Ano, teď už chápu, že jste neměli čas spolu rozmlouvat, i když jste spolu každý den a od půlnoci až do rána se bez přestávky jen pojmáte. Och, kdybych tak opět mohl být mladý! Tak tedy chlapče, věci se mají následovně: po svém otci, který velice dobře vydělával peníze, jsem zdědil několik farem. Budeš je řídit mým jménem, a to z několika důvodů. Za prvé: nedůvěřuji svému současnému správci. Myslím si, že mi lže a že mě okrádá. Bude na tobě, abys našel důkazy o jeho vině a já ho za to pověším. Za druhé: přepadávají mě Karelané. Odvádějí mi nejlepší zvířata a nejkrásnější dívky. Nevypálili zatím mé farmy a nezabili všechna prasata jen proto, že se ještě nenašel nikdo, kdo by vědomě zabíjel slepice nesoucí zlatá vejce. Jednou, dvakrát je porazíš a dají ti navždy pokoj. Za třetí: vím, že jsi genetik. Měl bys zušlechtit mou chovnou rasu. Za čtvrté: když vstoupíš do lůna Velké Bílé Matky, zdědíš některou z mých farem. Obchodní loďstvo připsíši svému synovi.“

Churchill vstal.

„Budu si muset o tom promluvit s Robin.“

„Samozřejmě, synu, samozřejmě. Ale přesvědčíš se jen o tom, že se mnou ve všem plně souhlasí.“

Whitrow měl pravdu. Robin nechtěla, aby její muž odešel na moře. Nesnesla by častá odloučení.

Churchill se pokoušel bránit. Vždyť by mohla cestovat spolu s ním. Robin se mu snažila vysvětlit, že to není tak jednoduché, protože ženy námořníků se nesmějí plavit spolu se svými muži. Pletou se jim pod nohama, snižují zisky a co je nejhorší, přinášejí jim smůlu. Dokonce i když je žena platicím pasažérem, kněží se musejí zvlášť intenzivně modlit, aby prosili osud za odpuštění.

Churchill na ni znovu zaútočil svým tvrzením, že kdyby ho Robin milovala, souhlasila by s tím, že budou nějakou dobu od sebe odloučení.

Robin vtipně odmítla tento argument. Kdyby ji on miloval, konstatovala, nechtěl by ji opouštět a vydávat se na moře. A kromě toho, co děti? Bylo přece dokázáno, že děti, které mají otce slabocha,

nebo otce, který není často doma, dorůstají jako psychicky velmi labilní jedinci. Děti potřebují silného otce, který by je miloval, staral se o ně a vychovával je.

Churchill poprosil o deset minut na rozmyšlenou.

Kdyby nyní opustil Robin, musel by bojovat s jejím otcem i bratrem. Někdo z nich by určitě zemřel a měl takový nejasný pocit že by to byl právě on. A kdyby se mu nakonec přece jen podařilo přemoci starého Whitrowa i jeho syna Boba, vždy by se našel nějaký příbuzný, který by převzal pomstu na sebe. A těch příbuzných bylo velmi, velmi mnoho. Samozřejmě, mohl by se pokusit o to, aby ho Robin nechtěla za muže. Ale především ji nechtěl ztratit.

Nakonec se rozhodl.

„Dobře, miláčku. Stanu se chovatelem prasat. Mám však jednu prosbu. Než se usadím někde uprostřed kontinentu, chtěl bych se ještě jednou projet na lodi. Nemůžeme jet do Norfolku na lodi a pak se dostat po souši na farmu tvého otce?“

Robin si utřela slzy, usmála se, políbila ho na ústa a řekla mu, že by byla pěkná mrcha, kdyby mu odepřela toto potěšení.

Churchill sdělil svým přátelům, že si musejí obstarat místo na lodi, kterou popluje spolu se svou ženou. Dá jim na to peníze. Když se vzdálí od břehu, zmocní se lodi, přeplují Atlantik a zamíří na východ. To, že se nenaučili základům námořní plavby až tolik nevadí, jistě se to naučí během ní.

„A co tvoje žena? Nebude ti to mít za zlé?“ zajímal se Yastzhembski.

„Bude vzteky celá bez sebe. Ale jestli mě opravdu miluje, půjde se mnou. Jestli ne, vysadíme ji spolu s posádkou na břeh.“

Ukázalo se však, že kosmonautům z Terry nebylo souzeno unést loď. Druhý den jejich plavby na ně zaútočili karelští piráti.

Kapitola 11

Vjížděje do akademického městečka Vassaru, uslyšel Stagg tóny písně, která byla hrána pokaždé, když obdržel klíče od města nebo, stejně jako dnes, když obdržel čestný doktorát honoris causa. Nebyl obklopen vyjícím davem lidí, jejichž řev nebyl ničím jiným než pouze svéráznou formou vítacího ceremoniálu, ale chórem novicек - kleríček. Starší ženy, kněžky i profesorky, celé v modrém a červeném, které stály v půlkruhu za bíle oděným, ve tvaru trojúhelníku stojícím chórem, pokyvovaly důležitě hlavami, oceňující umělecké aspekty tohoto představení a klepající svými sandály o zem na znamení radosti z přítomnosti Slunečního Hrdiny.

Vojenský oddíl Pantelfanů dobyl díky naprostému překvapení Kněžské Kolegium Prorockých Věd. Bojovníci se nějak dozvěděli, že Stagg se má zúčastnit soukromé slavnosti v akademickém městečku a že lidé byli upozorněni, aby ho neobtěžovali. Sluneční Hrdina byl na této slavnosti jediným mužem mezi asi stovkou kněžek. Vojáci se vynořili jako upíři z temnoty osvětlené pouze několika pochodněmi. Kněžky, zcela zaměstnané zpěvem a pozorováním Stagga a mladičké novicky, zpozorovaly útočníky teprve tehdy, když Pantelfané zakřičeli a k zemi se skutálely první uťaté hlavy.

Stagg nevěděl, co se dělo. Pamatoval si pouze, že zvedl hlavu a uviděl muže běžícího přímo k němu. Náhle ucítil úder plochou stranou meče do hlavy. Probral se visící jako ulovený jelen hlavou dolů na tyči nesené dvěma bojovníky. Byl spoutaný příliš silně na to, aby krev mohla volně téct do jeho končetin. Ztratil cit v prstech rukou a v chodidlech.

Zato měl pocit, že jeho hlava se každou chvíli rozskočí. Hlava nesnesitelně bolela nejen z důvodu udeření mečem, ale také díky jejímu překrvení způsobenému jeho nesením hlavou dolů.

Svítil měsíc v úplňku a v jeho slabém světle Stagg viděl nahé nohy a hrud' bojovníka jdoucího za ním. Otočil hlavu a uviděl v bledém světle opálená lýtka pantelfánských bojovníků a bílý oděv kněžek.

Zcela se probral, až když byl brutálně hozen na zem.

„Rohatec se probudil.“ řekl hluboký mužský hlas.

„Nemůžeme rozvázat toho zkurvysyna?“ navrhl jiný hlas.
„Unavilo mě vláčet jeho hnusné tělo. Ta tyč se snad zabořila na centimetr hluboko do mého ramene!“

„V pořádku,“ řekl třetí hlas, patřící nepochybně jejich vůdci.
„Ale svažte mu ruce za zády a dejte mu provaz na krk. Kdyby se pokoušel uvolnit, udusíme ho. A dejte pozor! Ten chlapík je čertovsky silný!“

„Och, tak silný a tak hezký!“ rozplýval se nadšením čtvrtý, mnohem vyšší hlas. „Vysněný milenec!“

„Mám začít žárlit?“ zeptal se někdo z bojovníků. „Jestli ti jde jen o to, holoubku, tak v tomto směru sice dosahuje oslnivých úspěchů, ale nepřeháněj to příliš, protože ti vytrhnu játra a nacpu je do chřtánu tvý matky!“

„Neopovažuj se brát do svý smradlavý huby mou matku, ty chlupatá opice! Zdá se mi, že tě přestávám mít rád!“ vykřikl vysoký hlas.

„Ve jménu Columbie, naší blahoslavené Matky, přestaňte s touto milostnou scénou! Hlupáci! Toto je přece válečná výprava a ne zasnuby u totemu! Okamžitě ho rozvažte a mějte ho stále na očích!“

„Nemohu se na něho vynadávat,“ řekl zadýchaný, vysoký hlas.

„Nechceš mi připravit jeho parohy?“ zeptal se ten, který předtím hovořil o vytržení jater. Jen to zkus, pak ti tak spravím fazónu, že už žádný mužský se na tebe nepodívá. Nikdy!“

„Říkám vám to naposled. Držte huby!“ vykřikl vůdce ochraptěle. „Nechci už slyšet ani slovo. Prvnímu, který otevře hubu, vlastnoručně podříznu hrdlo. Rozuměli jste? Dobrá, jdeme. Čeká nás příšerně dlouhá cesta. Než dorazíme na naše území, určitě za námi pustí své honící psy.“

Stagg rozuměl téměř všemu, co říkali. Pantelfané hovořili jazykem, který byl deceánštině podoben více, než holandština němčině. V Camden ho už měl příležitost slyšet. Na jeho počest bylo podříznuto několik pantelfánských zajatců. Někteří z nich okázale demonstrovali svou odvalu tím, že vykřikovali spoustu urážek na adresu Slunečního Hrdiny, a to dokonce i tehdy, když ostří nože už podřezávalo jejich hrdlo. Nyní Stagg litoval toho, že nebyli

podříznuti všichni muži tohoto národa. Krev proudící do orgánů pozbavených na tak dlouhou dobu krve mu způsobovala téměř nesnesitelnou bolest a určitě by křičel, kdyby nebyl přesvědčen o tom, že by ho znovu utišili dalším úderem do hlavy.

Svázali mu ruce za zády a kolem krku mu nasadili provaz. Znovu mu zopakovali, že při každém jeho podezřelém pohybu dostane nůž mezi žebra. Pak byl prudkým kopancem postaven na nohy a přinucen vydat se na cestu.

Zpočátku sotva pletl nohama, ale za chvíli se mu krevní oběh natolik upravil, že bolest se pomalu ztratila. Už bez problémů mohl následovat ostatní. Dříve, pokaždé když třeba jen klopýtl nebo se zpožďoval, se mu stáhl provaz kolem krku, takže téměř vůbec nemohl dýchat.

Běželi dolů po úbočí pahorku porostlého řídkým lesem. Bylo jich asi kolem čtyřiceti. Kráčeli ve dvojstupu, byli ozbrojeni širokými meči, oštěpy, luky a šípy. Nikdo z nich neměl na sobě jakýkoliv náznak brnění, snad kvůli velké mobilnosti. Na rozdíl od většiny DeCeanů si tito bojovníci nakrátko stříhali vlasy. Měli téměř vyholené lebky. Jejich tváře měly velice podivný výraz, snad s ohledem na jejich bujné, černé vousy. Poprvé od okamžiku, kdy přistáli, Stagg spatřil vousy na tvářích domorodců.

Vyšli z lesa, Stagg zpozoroval tok řeky Hudson. V poněkud jasnějším světle uviděl, že vousy Pantelfanů jsou vytetované nebo namalované. Každý z pantelfanských bojovníků měl na prsou vytetované jedno slovo: MÁMA.

Vlekli s sebou celkem sedm zajatců. Samotného Slunečního Hrdinu, pět kněží a - Staggovo srdce se na okamžik zastavilo - Mary Caseyovou! Pokusil se k ní během poklusu přiblížit, ale prudce zatáhnutá smyčka na jeho krku mu to zcela znemožnila.

Zůstali stát. Několik bojovníků odhrnulo hromadu suchého roští, pod kterou se objevilo několik kánoí. Byly zaneseny na vodu a zajatci byli přinuceni, aby do nich nasedli.

Velice rychle propluli na druhou stranu řeky. Po vystoupení na břeh byla kánoe puštěna po proudu a oddíl se vydal husím pochodem přes les. Zajatci přes sebe čas od času klopýtali a padali na zem. Silnými kopanci byli stavěni na nohy a s výhrůzkami, že jim bude

podříznuto hrdlo, jestliže se budou i nadále chovat jako stádo hloupých krav, byli pobízeni k rychlejšímu pohybu.

Jednou spadla na zem i Mary Caseyová. Dostala silný kopanec do žeber, až zavyla bolestí. Stagg vztekle zakřičel.

„Jestliže se mi nějak podaří uvolnit se, Pantelfane,“ zasyčel, „vytrhnu ti ruce a zavážu ti je kolem krku!“

Bojovník se hlasitě zasmál.

„Konečně, jelínku! Nedovedeš si vůbec představit, jakou rozkoš by mi způsobily tvé něžnosti!“

„Proboha, uklidni se!“ zavrčel vůdce. „Co to je? Vojenská výprava nebo zálety?“

Během zbytku noci se už nikdo neozval. Střídavě běželi a šli husím pochodem za sebou. Oddíl se pohyboval celkem velice rychle, i když ne nejkratší cestou. Často kličkoval a pečlivě se vyhýbal všem pohořím a vyvýšeninám.

Nebe na východě viditelně pobledlo. Vůdce nařídil zastavit se.

„Schováme se a prospíme se až do poledne. A pak, jestliže je okolí skutečně neobydlené, půjdeme dále. Během dne se budeme moci pohybovat rychleji. Vyplatí se nám to i za cenu, že můžeme být snadněji objeveni.“

Ukryli se pod skalním převisem na úbočí jednoho pahorku. Bojovníci hodili své přikrývky přímo na holou zem a okamžitě usnuli. Čtyři strážci hlídali zajatce a dávali pozor, aby se nikdo z DeCeanů nepřiblížil k místu jejich odpočinku.

Pouze Stagg nemohl usnout. Tiše zavolal na jednoho ze strážců.

„Poslouchej, nemohu spát. Mám hlad.“

„Najíš se společně s námi,“ odpověděl strážný. „Jestli se vůbec najíš.“

„Nic nechápeš,“ vysvětloval Stagg. „Jestliže nejím co čtyři hodiny a dvakrát tolik, co normální člověk, začínám spalovat své vlastní tělo. To všechno kvůli mým parohům. Musím žrát jako vůl!“

„Počkej, přinesu ti trochu sena,“ odpověděl strážný a zasmál se.

Stagg uslyšel za svými zády šepot.

„Neboj se, miláčku, přinesu ti něco k jídlu. Byl by hřích nechat zemřít někoho tak neskutečně krásného.“

Ozval se tichý praskot. Někdo otvíral batoh. Strážný se na to díval s údivem ve tváři, ale pak se usmál.

„Vypadá to tak, že se líbíš Abnerovi,“ řekl. „Pouze jeho přítel Luke nebude příliš nadšen, když se o tom dozví.“

„Ještě že není tím hladovcem Abner,“ konstatoval jiný hlas. „S velkou chutí by tě zchrupl jako malinu. Mňam, mňam.“

Muž, který šeptal za Staggovými zády, se nyní objevil před ním. Právě on to byl, kdo byl v noci tak nadšen jeho krásou. V ruce držel půl bochníku chleba, dva velké kusy šunky a polní láhev.

„Posaď se, děťátko, posaď. Maminka už nakrmí svého jelínka.“

Strážci se tiše smáli. Stagg se začervenál, ale byl příliš hladový na to, aby odmítl nabízené jídlo. Cítil, jak jeho tělo zaplavuje stravující oheň.

Abner, hubený, nevysoký mladík, měl kolem dvaceti let. Byl velice úzký v bocích. Na rozdíl od ostatních Pantelfanů si nestříhal své jasně hnědé, kudrnaté vlasy na ježka. Ženy ho pokládaly za „hezkého chlapce“. Měl velké, hnědozelené oči s dlouhými řasami, až nepřírozeně bílé zuby a velice červený jazyk. Určitě musel žvýkat něco, co mu dodávalo tuto barvu. Na jeho dívčí tváři namalované vousy vypadaly velice podivínsky.

Být vděčný někomu takovému připadalo Staggovi dvojnásob odporné. Jeho ústa se navzdory tomu zcela samovolně otevřela. Přinesené jídlo mu však stačilo tak najedno kousnutí.

„No, tak co?“ zeptal se Abner, pohladil přitom jeden ze Staggových rohů a přejel svými prsty po jeho vlasech.

„Jelínek se už cítí lépe, že ano? Nechceš pusinku? Velký Paroháč by měl projevit vděčnost malému Abnerkovi.“

„Velký Paroháč vykope duši z tvého těla, jestliže se k němu jen přiblížíš.“

Velké chlapcovy oči se ještě více rozšířily. Odtáhl se od Stagga a našpulil hněvivě rty.

„Ke všem svým přátelům, kteří tě právě zachránili od smrti hladem, se chováš podobně?“

„Abych pravdu řekl, ne. Ale chci, abys věděl, že jestliže uděláš to, co bys chtěl zcela nepokiytě udělat, tak tě zabiji.“

Abner se usmál a zamrkal svými dlouhými řasami.

„Ó, můj poklade, přece nemyslíš vážně ta svá upozornění? Kromě toho jsem slyšel, že vy, paroháči, jste silně nadřzení a nic s tím nemůžete dělat. Co budeš dělat, když nebudeš mít k dispozici nějakou ženu?“

Při vyslovení tady volně přeloženého slova „žena“ se Abner otřásl odporem. Použil totiž jiného, v dávných dobách urážlivého, anatomického výrazu, který, jak Stagg později zjistil, muži používali pokaždé, když hovořili mezi sebou o ženách. V jejich přítomnosti je vždy nazývali „anděly“.

„Nebudeme si dělat starosti s tím, co bylo,“ řekl kapitán, položil se na zem a okamžitě usnul.

Zdálo se mu, že spal pouze asi jednu minutu. Když byl probuzen, slunce už bylo v zenitu. Zamžoural očima, posadil se a spatřil Mary Caseyovou. Nebyla svázána a právě byla krmena. Nad ní stál bojovník s mečem v ruce.

Vůdce pantelfanských bojovníků se jmenoval Ralf. Byl to vysoký muž se širokými rameny, štíhlým pasem, neobvykle přitažlivého vzhledu, i když se zneklidňující, chladnou tváří a bledě modrýma očima.

„Ta Mary Caseyová mi řekla, že nejsi DeCean. Řekla, že jsi přibyl z hvězd na hořící ocelové lodi a že jsi opustil Zemi před více než osmi sty léty, abys zkoumal hvězdy. Nelhala?“

Stagg mu krátce povyprávěl o sobě; celou tu dobu pečlivě pozoroval Ralfa, doufaje, že s ním bude zacházeno zcela jinak než s normálními deceánskými zajatci.

„Hej, seš přímo k nakousnutí,“ potvrdil Ralf s nadšením, které však nijak nezměnilo výraz jeho studených očí.

„Ty tvé parohy jsou opravdu boží. Vypadáš s nimi jako opravdový chlap. Slyšel jsem, že když vy, paroháči, máte na to opravdovou chuť, vydáte za padesát býků!“

„To je všeobecně známý fakt,“ přitakal Stagg. „Na druhé straně ještě nevím, co se s námi stane.“

„Rozhodneme o tom zítra, na druhém břehu řeky Delaware, když překročíme hranici DeCe. Máme ještě před sebou dva dny pochodu. Nebezpečí se značně zmenší po přechodu pohoří Shawangung, když se dostaneme na území nikoho. Tam je možné narazit pouze na různé vojenské oddíly, buď přátelské nebo nepřátelské.“

„A nemohli byste mě rozvázat? Nemohu se přece vrátit do DeCe, šel bych tedy rád za odměnu s vámi.“

„Určitě žertuješ. To nemyslíš vážně! To by bylo stejné šílenství jako pustit na svobodu vzteklého býka! Jsem hodný člověk, můj drahý, a nechťel bych ti nijak ublížit. Tedy ublížit ti v boji. Ne, zůstaneš spoutaný.“

Postupovali velice rychle. Před oddílem šli vpředu dva zvědové prozkoumávající terén před možným nežádoucím překvapením. Bez problémů dorazili k Pohoří Shawangung, opatrně přešli přes zvědy předem důkladně prozkoumanou soutěsku a kolem půlnoci se uložili ke spánku pod skalním převisem.

Stagg se pokusil promluvit s Mary Caseyovou, aby jí dodal odvahy. Dívka vypadala, že je velice unavena. Pokaždé, když se pokoušela trochu zvolnit chůzi nebo když klopýtla, byla zkopána a zbita. Nejčastěji to dělal Abner, který ji upřímně nenáviděl.

Třetího dne večer se přebrodili přes řeku Delaware, přespali zde a za úsvitu vyrazili na další cestu. V osm hodin ráno triumfálně vstoupili do pohraniční osady Velká Královna.

Ve více bydlelo kolem padesáti obyvatel namačkaných do malých, kamenných domků. Domky neměly okna ze strany od ulic a ani zahrádky. Byly od nich odděleny pouze pásem zaplevelené trávy, na které se pásly kozy, hrabaly slepice a hrály si na ní špinavé, nahé děti.

Z nepřátelského území se vracející oddíl přivítali pouze muži. Poblíž sice okounělo několik žen, které se však na důrazná doporučení svých mužů musely rychle odebrat domů. Ženy měly tváře zahaleny rouškami. Měly na sobě dlouhé, volné oděvy, které dokonale skrývaly tvary jejich postav. V pantelfanské společnosti zaujímaly zcela rozhodně nižší postavení než muži, i když jedinou ozdobou této pohraniční vísky byla ohromná socha Velké Bílé

Matky. Stagg se později dozvěděl, že Pantelfané sice uctívali Columbiu, ale podle DeCeanů to byli kacíři. Podle jejich víry byla každá žena vtělením Velké Bílé Matky, tedy svatyní mateřství. Muži však věděli, jak slabé a nedokonalé může být tělo jako takové. Proto důkladně separovali své ženy. Nedávali jim žádnou příležitost k případnému poskvrnění jejich čistoty. Měly být pouze dobrými služkami a dobrými matkami. Nic víc.

Muži udržovali styky se svými ženami pouze z jednoho jediného důvodu: aby měli děti. Společenský a rodinný život ohraničili na úplné minimum. Byli polygamní, protože pouze polygamie teoreticky zaručovala osídlení a zabydlení velkých, zpustošených území jejich země.

Svými muži odstavené ženy, které byly odkázány jen samy na sebe, se stávaly lesbičkami. Jejich muži je k tomu přímo nabádali, nutíce je, aby současně minimálně třikrát týdně měly styk i s nimi. Bylo to považováno za splnění posvátné povinnosti, nepříjemné pro jednu a někdy i pro obě zúčastněné strany. Důsledkem toho všeho byla samozřejmě neustálá těhotenství. A i když muži toužili mít děti, pokládali těhotnou ženu za nečistou bytost. Dotýkat se jich mohly jen jiné těhotné ženy nebo kněžky.

Zajatci byli uvězněni v jednom z kamenných domků. Ženy jim přinesly jídlo. Ale ještě před tím si Stagg musel obléct sukni, aby z něho nedostaly šok. Bojovníci a obyvatelé vísky oslavovali vítězství. Zpili se při tom do němoty. Kolem deváté hodiny večer vtrhli zničeho nic do domku, kde byli vězněni zajatci, a vytáhli je ven. Ve středu vísky už byla postavena hranice a do země vbité kůly, ke kterým byly přivázány kněžky. Stagg a Mary byli zatím postaveni stranou. Byli však přinuceni sledovat triumfální oslavu na počest vítězného návratu pantelfanských bojovníků.

„Čarodějnice musejí být očištěny dýmem,“ vysvětloval jim Ralf. „Proto jsme je sem přivedli. Ženy, které padly v boji, jsou navždy zatraceny. Jejich prokleté duše budou věčně bloudit v nekonečné prázdnotě. Ty, které nyní upálíme, budou očištěny a přejdou přímo do země slastných duší. Bohužel,“ dodal po chvíli, „v této visce nejsou posvátní medvědi, kterým bychom je mohli předhodit. Medvědi jsou stejně jako oheň nástrojem očisty a spasení.“

Nebojte se, vám se nic nestane. Toto je příliš ubohé místo. Půjdete do Fiilie. Zdejší vláda za vás převezme odpovědnost.“

„Do Fiilie?“ zopakoval Stagg a dodal žertovně:

„Ach, do Filadelfie, do města bratrské lásky.“

Hned vzápětí ho však přešla chuť na nemístné žerty. Vzplála hranice a začala se slavnost očišťování.

Stagg se na chvíli díval, ale pak zavřel oči. Naštěstí neslyšel křik upalovaných kněžek. Kněžky, dokonce i ty, které byly upalované na hranici, měly obvykle ve zvyku častovat své trýznitele nevybíravými urážkami. Proto byly velice důkladně připoutány ke kůlům. Před zápachem páleného masa však nebylo úniku. Kapitána i Mary Caseyovou přepadly mdloby a k velkému potěšení svých věznitelů začali zvracet.

Nakonec oheň dohořel a vězni byli odvedeni do své cely. Mary byla přidržena za ruce, byl jí nasazen železný pás cudnosti, který byl zahalen sukní.

Stagg proti tomu protestoval, což vyvolalo u jejich věznitelů velké překvapení.

„Cože?“ vykřikl Ralf. „Vystavit ji pokušení: Vydat případnému poskvrnění toto čisté vtělení Columbie? Zešlel jsi? Máme ji ponechat o samotě s tebou, Parohatým Králem? Nemíjí těžké se domyslet, jak by to skončilo. Když k tomu přidám skutečnost čeho všeho jsi díky svému paroží schopen, nemusela by se vůbec dožít rána. Sám dobře víš, čeho všeho jsi schopen!“

„Jestliže mi nedáte najíst nebudu schopen vůbec ničeho. Hladem jsem úplně zslábl.“

Byl však důvod, proč Stagg nechtěl jíst. Nedostatek jídla zcela prokazatelně zeslaboval účinek parohů. Neeliminovat sice úplně jejich působení - důsledky neustálého vzrušení byly ihned k vidění a vystavovaly kapitána neustálým obdivným narážkám a komplimentům ze strany Pantelfanů, ale vůbec se to nedalo srovnat s jeho šíleným satyrstvím, které páchal u DeCeanů. Stagg se právem obával, že kdyby byl adekvátně vyživován, vrhl by se na Mary bez ohledu na to, zda má nebo nemá jakýsi pás cudnosti. Na druhé straně však existovalo celkem reálné nebezpečí, že díky hladu se taky

nemusí dožít následujícího dne. Snad se mi podaří sníst právě tohle, abych přežil a neupadl do transu.

„Proč mě tedy nezavřete v jiném pokoji, když se bojíte, že na ni zaútočím?“

Ralf se naoko podivil. Bylo vidět, že čekal tuto otázku „No jistě. Úplně jsem z vyčerpání zpitoměl. Zamkneme tě do jiného pokoje.“

Jiný pokoj byl v témže domě hned naproti dvorku. Z jeho okna Stagg viděl okna cely, ve které byla vězněna Mary. I když v její cele nebylo žádné světlo, měsíc svítil dostatečně silně na to, aby mohl celkem snadno rozeznat její bledou, vystrašenou tvář přitisknutou k mřížím.

Asi po dvaceti minutách kapitán uslyšel očekávaný zvuk - rachot klíče v zámku dveří jeho cely.

Dveře se otevřely se skřípěním dlouho nenamazaných veřejí. Dovnitř vstoupil Abner s velkým tácem v rukou. Postavil ho na stůl a přikázal strážnému, aby se vzdálil a nepřibližoval se bez výslovného příkazu. Strážný se pokoušel protestovat ale stačil jediný Abnerův výhružný pohled, aby ihned zmlkl. Strážný pocházel ze zdejší vísky a stejně jako všichni místní obyvatelé, měl i on přímo panickou hrůzu z hrozných bojovníků z Filadelfie.

„Vidiš, můj jelínku, přinesl jsem ti báječnou večeři. Nemyslíš si, že jsi mi něco dlužen?“

„Jistě.“ Kromě jídla by byl Stagg ochoten přistoupit na cokoliv.

„Mělo by to stačit, ale... Ale pro každý případ... řekni, mohl bys mi přinést nášup?“

„Zajisté. Kuchyně je na chodbě, kousek od tvé cely. Žena, která připravovala jídlo, už sice odešla, ale udělám pro tebe cokoliv, každou ženskou práci. Nemusíš mi děkovat, stačí mi jedna velká pusa.“

„Jestliže se nenajím, nebudu mít vůbec žádnou sílu, abych ti dal pusu.“ Stagg se přinutil k úsměvu. „Snad později, uvidíme.“

„Nebud' takový ustrašený, jelínku. A velice snažně tě prosím, pospěš si. Jez. Nemáme příliš mnoho času. Myslím si, že ten velký hajzl Ralf má v úmyslu se zde v noci ukázat. A mám strach ze svého přítele Luka. Kdyby věděl, že jsem zde s tebou zcela sám...“

„Nemohu přece jíst s rukama svázanýma za zády!“

„No, nevím.“ Abner se zarazil. „Jsi takový velký a silný. Mohl bys mě holýma rukama roztrhat na kusy. Máš takové pěkné, dlouhé ruce!“

„Ještě jsem se nezbláznil. Nebýt tebe, nikdo by mi nepřinesl jídlo. Zdechl bych tady hladem.“

„Máš pravdu. Kromě toho mi zcela jistě nechceš ublížit. Jsem takový malý a bezbranný. Máš mě přece rád, že ano? Alespoň trošičku! Žes nemyslel vážně to, cos mi řekl během cesty?“

„Samozřejmě, že ne.“ Stagg hladově hltal kusy šunky, chleba, másla a uzených ryb. „Prostě jsem nechtěl, aby tvůj kámoš Luke neměl důvod tě podezírat.“

„Jak jsi krásný a milý! A jak moudrý.“ Abner začal rychleji dýchat. „Jsi už dostatečně silný?“

V prvním okamžiku mu chtěl říct že by musel sežrat všechny zásoby ve vesnici, aby načerpal své síly, ale nakonec mu nic neřekl. Čekal, co na to Abner. Nakonec se ukázalo, že nemusí odpovédět, protože venku na chodbě před dveřmi se začalo něco dít. Přiložil k nim ucho.

„To je tvůj přítel Luke. Říká, že ví, že jsi tady a že by chtěl s tebou mluvit.“

Abner zbledl.

„Maminko! Oba nás zabije! Je to děsně závistivé prase!“

„Ozvi se mu. Já si ho vezmu na starost. Ne, neboj se, nezabiji ho. Jen si ho pěkně podám. Ať ví, co je mezi námi dvěma.“

Abner až zavýskl radostí.

„To je boží!“

Sáhl si na Staggovu paži a zakoulel nadšením očima.

„Ó, maminko, jaký to je nádherný biceps! A jak je tvrdý!“

Stagg silně zabušil na dveře.

„Abner říká, že ho můžeš vpustit!“ křikl na strážného.

„Ano,“ potvrdil za jeho zády schovaný Abner. „Všechno je v nejlepším pořádku. Pusť ho dovnitř.“

„Už vidím ten jeho výraz, až mu řekneš o nás dvou. Ta jeho žárlivost mi už dávno leze krkem.“

Dveře se otevřely s děsivým zaskřípěním nenamazaných závěsů. Luke vstoupil do cely. V ruce držel obnažený meč. Strážný rychle zavřel dveře a otočil klíčem v zámku.

Stagg neztrácel ani okamžik. Hrana jeho ruky dopadla na bojovníkovu šíji. Meč s třeskotem dopadl na podlahu cely.

Abner tiše zahvízdal. Když však spatřil, že se Stagg chystá i na něho, otevřel ústa k výkřiku. Než však vůbec stačil nabrat vzduch do plic, padl na zem s hlavou podivně zkroucenou do směšného úhlu. Úder Staggovy pěsti mu zlámal vaz.

Kapitán odhodil obě těla do kouta cely tak, aby je nebylo možné spatřit ode dveří. Vzal Lukův meč a jedním úderem mu ut'al hlavu, načež začal bušit pěstmi do dveří, křiče přitom pisklavým hlasem. Doufal, že to zní jako vysoký Abnerův hlas.

„Straže! Straže! Luke znásilňuje vězně!“

Za malou chvíli se otočil klíč v zámku a do cely vtrhl strážný. V ruce držel meč připravený k výpadu, ale Stagg ho předešel a vyrazil na něho zpoza dveří. Hlava strážného spadla z jeho krku, ze kterého vysokým obloukem stříkala krev.

Kapitán si vzal od strážného nůž a zastrčil si ho za opasek. Vyšel z cely a dlouhou, pouze jednou pochodní osvětlenou chodbou, se vydal směrem ke kuchyni. Ve velké místnosti byl dostatek jídla. Naplnil jím v koutě kuchyně nalezený vak. Nahoru ještě položil několik láhví vína. Právě vycházel z kuchyně, když z jedné dveří vyšel Ralf. Byl celý přikrčený a v jeho pohybech zcela zřejmé znepokojení bylo příčinou toho, že si nevšiml nepřítomnosti strážného na chodbě. Kromě nože, který měl za pasem, neměl u sebe žádnou jinou zbraň.

Stagg se na něho vrhl jako tygr. Ralf se překvapeně otočil a uviděl rohatého obra, útočícího na něho se zakrváceným mečem.

Nestačil se dát na útěk. Meč mu rozsekl lebku až k ramenům.

Stagg přeskočil krev stříkající tělo a vyšel na dvorek. Na zemi zde na břicho spali dva muži, kteří byli stejně opilí, jako všichni ostatní obyvatelé Velké Královny. Protože nechtěl, aby mu způsobili nějaké nepříjemnosti, a také proto, že hořel touhou po vyvraždění všech Pantelfanů, t'al mečem do jejich obnažených šíjí. Aniž se ohlédl, pokračoval dále v chůzi. Přešel přes dvorek a vešel do

chodby, téměř identické s tou, ze které před chvílí vyšel. Před celou, ve které byla Mary Caseyová, stál strážný, a právě zvedal ke rtům láhev. Téměř do posledního okamžiku neviděl útočníka. Když ho spatřil, doslova zkameněl překvapením. Stagg měl dostatek času na výpad mečem.

Ostří meče propíchno písmeno A na jeho prsou vytetovaného nápisu MÁMA. Strážný se zapotácel a chytil se jednou rukou za ostří Staggova meče. Druhou rukou kupodivu stále křečovitě držel láhev. Staggův meč nevnikl hluboko. Stagg jej tedy vytáhl, pustil vak na zem a z celé síly vrazil meč znovu do strážcova těla, drže jeho rukojeť oběma rukama. Ostří meče prorazilo hrudní kost a hluboko se zabořilo do strážcova těla.

Mary Caseyová téměř omdlela, když se otevřely dveře její cely a dovnitř hlučně vpadla krví zbrocená postava. Když v něm poznala deceánského paroháče, vzdychla:

„Petr Stagg! Jakým zázrakem...?“

„Později,“ přerušil ji kapitán. „Nemáme čas na zbytečné řeči.“

Kradouce se podél zdi kamenných domků, dorazili bez jakýchkoliv potíží ke zdi při bráně, kterou vešli do vísky. Bránu střežili dva strážní. Další dva byli na nevelké věžičce. Na štěstí všichni tvrdě spali, opilí do němoty. Stagg bez jakýchkoliv problémů podřezal hrdla těm, kteří spali na zemi, potichu se vyšplhal po žebříku na věžičku a stejným způsobem vyřídil zbývající dva strážce. S vytržením dvou velkých kolíků v bráně neměl vůbec žádné problémy.

Utíkali cestou, kterou byli předtím přihnáni do vísky. Střídali běh s rychlou chůzí. Rychle běželi sto metrů, pak zase šli sto metrů a zase běželi. Když dorazili k řece Delaware, přebrodili ji na stejném místě jako předtím pod dohledem pantelfanských bojovníků. Mary prosila o oddech, ale Stagg podvědomě cítil, že si to nemohou dovolit.

„Když se ve vesnici proberou a naleznou všechna ta bezhlavá těla, okamžitě se vydají po našich stopách. Nic je od toho neodradí. Snad jen to, že se nám podaří včas dostat na deceánské území. Ale tam také nebudeme v bezpečí. Pokusíme se dostat do Caseylandu.“

Mary byla příliš unavena na to, aby mohla běžet. Šla stále pomaleji. Navzdory tomu dále pokračovali ve svém útěku. Teprve kolem deváté hodiny ráno se Mary svalila na zem.

„Neudělám už ani jeden krok, jestliže se alespoň trochu nevyspím!“

Asi sto metrů od stezky, po které utíkali, našli díru v zemi. Mary okamžitě usnula. Stagg se nejdříve najedl a napil. Nejraději by byl vzhůru a hlídal, ale nakonec dospěl k názoru, že se potřebuje několik hodin prospat, aby načerpal nových sil. Kromě toho nebylo vyloučeno, že bude muset Mary nést.

Probudil se jako první. Znovu se najedl a napil a když několik minut po něm Mary otevřela oči, spatřila, jak se nad ní sklání.

„Co to děláš?“ zeptala se ho.

„Nekecej! Pokouším se ti sundat ten prokletý pás cudnosti.“

Kapitola 12

Sarvantův obličej přesně odpovídal jeho charakteru. Z profilu připomínal louskáček na ořechy nebo zahnuté čelisti velkých kleští. Sarvantova povaha byla věrným odrazem jeho tváře. Když se do něčeho zakousl, jen tak to nepustil.

Vyšel z domu Whitrowů, v duchu si přísahaje, že už nikdy nevstoupí jeho noha na místo, kde kvete podobná prostopášnost. Přísahal na všechno, co mu bylo svaté, že celý svůj život zasvětit - samozřejmě, pokud to bude nutné - vysvětlováním Pravdy zbedněným pohanům.

Pěšky přešel asi pět kilometrů, které ho dělily od Domu Ztracených Duší. Strávil v něm neklidnou noc. Vyšel z něho brzy ráno. Navzdory velmi časně době byly ulice plné lidí - námořníků, obchodníků, dětí a neústupně se hádajících žen prodávajících zboží - a pádících vozů plných různého zboží.

Sarvant nahlédl do několika restaurací. Zjistil, že jsou příliš špinavé na to, aby v nich posnídal. Nakonec se rozhodl pro koupi několika kusů ovoce z pouličního stánku. Dal se do řeči s prodávčem. Zeptal se ho, zda náhodou neví o nějaké práci a dozvěděl se, že svatyně Gotew shání dozorce. Prodavač o tom věděl, protože předcházejícího dne večer byl z této práce propuštěn jeho švagr.

„Neplatí mnoho,“ říkal, „ale poskytují bydlení a stravu. Jsou s tím spojené i jiné výhody, samozřejmě, pod podmínkou, že máš děti.“

Významně zamrkal zamrkal očima, „Švagr byl propuštěn proto, že místo čištění a zametání svatyně se věnoval pouze této nutné podmínce.“

Sarvant se zbytečně nevyptával, o co tady vlastně jde. Prodavač mu řekl, jak se dostane ke svatyni. Sarvant se vydal ji hledat. Ta práce může být jedinečnou příležitostí ke sledování deceánského náboženství. A bude to ideální místo pro zahájení jeho kázání. Samozřejmě, bude to velice nebezpečné, ale copak někdy nějaké nebezpečí odradilo vírou naplněného misionáře od jeho předsevzetí?

Cesta ke svatyni byla poměrná komplikovaná. Sarvant jednoduše zabloudil. Došel do luxusní čtvrti, kde se nemohl nikoho zeptat na cestu. Sotva prošel dvě příčné ulice, zpozoroval, jak z jednoho z domů vychází jakási žena. Byla velice podivně oblečena. Od hlavy až k patě byla oděna do dlouhého pláště s kapucí. Sarvant se nejdříve domníval, že to je sloužící. Věděl, že žádný šlechtic nepůjde pěšky tam, kam by mohl dojet. Když se však k ní přiblížil, zjistil, že materiál, ze kterého byl plášť ušit je příliš jemný na to, aby zahaloval nějakého chudáka. Nějakou dobu šel za ženou, než našel odvahu vystavit ji riziku urážky, kterou by mohla vyvolat jeho otázka.

„Paní, mohl bych se vás na něco zeptat?“

Žena se zastavila a povýšeně na něho pohlédla. Byla poměrně vysoká, kolem dvaadvaceti let. Měla tvář, jejíž krásu poněkud zastírala ostrost jejích rysů. Měla velké, tmavomodré oči a tmavě blond vlasy, které ji vyčuhovaly zpod kapuce.

Sarvant zopakoval svou otázku. Žena kývla hlavou na znamení souhlasu.

„Paní, mohla byste mi říci, jak se dostanu ke svatyni Gotew?“

Otázka mladou ženu rozlobila.

„To má být žert, nebo co?“

„Ale kdeže! Nemám náladu na žerty. Nechápu, co tím myslíte.“

„Možná, že nežertuješ. Hovoříš jako cizinec. Určitě nemáš důvod mě urážet. Mí příbuzní by tě za to zabili. A to i navzdory tomu, že nejsem dokonce hodná toho, abych byla urážena.“

„Prosím, věř mi, nechtěl jsem ti udělat nic zlého. A jestli jsem přece ti jen způsobil nějakou újmu, prosím za prominutí.“

Žena se trochu usmála.

„Přijímám tvou omluvu, cizince. Vysvětli mi nyní, proč se chceš dostat ke svatyni Gotew? Je snad tvá žena také tak ubohá a prokletá jako já, Avra Linkonová?“

„Má žena už dlouho nežije. A nechápu, proč bys měla být ubohá a prokletá, mladá paní. Hledám práci dozorce... Jsem jedním z těch, kteří přiletěli na Zemi...“ Krátce, jak jen to bylo možné, jí povyprávěl o sobě a o svých přátelích.

„Domnívám se tedy,“ konstatovala mladá žena, „že mohu s tebou rozmlouvat jako s člověkem, který je mi roven. I když... jen těžko si dovedu představit jejuna zametajícího podlahy. Opravdový jejun by raději zemřel, než by se tak ponížil. A kromě toho... vidím, že nemáš totem. Kdybys patřil k nějakému velkému Bratrstvu, lehce bys našel práci odpovídající tvému postavení. Nebo snad nemáš svého ochránce?“

„Totemy jsou pověry. Jsou symbolem lidské hlouposti. Nikdy se nestanu členem nějakého toho... Bratrstva!“

Žena překvapeně zvedla oči.

„Jsi podivný člověk. Nevím, co si mám o tobě myslet. Jako bratr Slunečního Hrdiny jsi jejun, ale zcela rozhodně na něho nevypadáš a zcela určitě se nechováš tak, jak by ses měl chovat. Pokud ti mohu radit chovej se normálně a pak i my budeme vědět jak se máme k tobě chovat.“

„Děkuji ti. Ale musím být tím, kým jsem. Můžeš mi nyní říct jak se dostanu ke svatyni Gotew?“

„Zavedu tě tam,“ řekla žena a vydala se spolu se Sarvantem na cestu.

Poněkud překvapený Sarvant klopýtal několik kroků za ní. Velice si přál dozvědět se několik skutečností, které mu řekla mladá žena. Dívka se však tvářila a chovala tak, že mu bylo jaksi zatěžko jí klást otázky.

Svatyně Gotew se tyčila na okraji doků, hned poblíž rezidencí boháčů ve výstavní čtvrti washingtonských jejunů. Byla to impozantní, betonová budova, připomínající svým tvarem velkou, zpola otevřenou ústřici, pomalovanou bílými a červenobílými pásy. Široké schody ze žulových desek vedly na spodní okraj „škeble“. Chladné vnitřní prostory byly velice střídmě osvětleny. Kopulovitou střechu podpíraly úzké sloupy představující bohyni Gotew - vážnou osobu s protáhlou, smutnou tváří a s dírou místo břicha. Místo něho byla na tomto místě umístěna socha slepice s několika vejci.

U úpatí sloupů sedělo několik žen. Každá z nich byla stejně oblečena, jako mladá žena, se kterou přišel Sarvant. Jejich pláště byly buď okázalé, svědčící o jejich příslušnosti k jejunům, nebo naopak velice střídmé. Navzdory těmto rozdílům seděly všechny

ženy pohromadě. Mladá žena doprovázející Sarvanta přistoupila k jednomu sloupu. Čekalo už na ni několik děvčat. Nechaly ji mezi sebou dokonce volné místo.

V hloubi svatyně, při řadě velkých kamenných budek, našel Sarvant bledého kněze a zeptal se ho na práci. S překvapením se dozvěděl, že rozmlouvá s Velkým Knězem Svatyně. Čekal spíše Velkou Kněžku.

Biskup Andi poukázal na jeho cizí přízvuk a zadal mu několik obvyklých otázek. Sarvant mluvil popravdě a téměř si vydechl úlevou, když zjistil, že nikoho nezajímá, zda je nebo není vyznavačem Columbie. Biskup ho poslal za jedním z nižších kněží, od kterého se dozvěděl, co všechno má dělat, kolik vydělá, kde bude spát a jíst. Nakonec se ho zeptal, kolik má dětí.

„Sedm“ řekl, zcela jednoznačně zapomínaje na skutečnost, že jeho děti už jsou osm století po smrti. Je docela dobře možné, že onen kněz je jedním z jeho potomků. Konec konců každý ho tady mohl nazývat svým předkem, pra, pra... pradědečkem z před více než třiceti pokolení.

„Sedm! Výborně!“ odpověděl na to kněz. „V takovém případě ti náleží všechny výhody plodného muže. Ale stejně se budeš muset nechat vyšetřit, v tak důležité věci nemůžeme nikomu věřit na slovo. Chtěl bych tě ještě varovat nezneužívej příliš svých výhod! Tvůj předchůdce přišel o práci, protože zapomněl, jak vypadá metla!“

Sarvant začal zametat uvnitř svatyně. Právě se blížil ke sloupoví, v jehož stínu seděla jeho průvodkyně, když zpozoroval, jak k její sousedce přistoupil nějaký muž. Neslyšel, o čem spolu hovoří, ale viděl, jak ona žena vstala a rozepla si plášť a že pod ním byla úplně nahá. Mužovi se zcela jednoznačně zalíbilo to, co uviděl, protože párkrát kývl hlavou. Žena ho vzala za ruku a zavedla do jedné z kamenných budek a zatáhla v ní závěs.

Sarvant oněměl. Teprve po delší době se natolik vzpamatoval, že byl schopen dále pokračovat v zametání svatyně. Ucítil náhle ohromnou chuť zahodit metlu a utéct ze svatyně hodně daleko, tam kde lišky dávají dobrou noc a nikdy se už nevrátit. Věděl však, že všude v celém DeCe se zahnízdilo podobné zlo a že bude přece jen

nejlepším řešením zůstat zde a čekat na příležitost, kdy bude moci podat svědectví o své pravdě.

A pak se stal svědkem něčeho, co ho málem přivedlo k mdlobám. Velký námořník se přiblížil k té mladé ženě, která ho sem přivedla, k malé štíhlé blondýnce a začal se s ní bavit. Dívka vstala a rozeprula si plášť. Za chvíli oba dva zmizeli v kamenné budce.

Sarvant se otrásl hněvem. Bylo hrozné všechno to, co tady dělaly jiné ženy, ale že to udělala také ona, právě ona...

Přinutil se na chvíli k přemýšlení.

Proč ho rozhněvalo chování právě této ženy? Chtě nechtě si musel přiznat, že kvůli tomu, že se mu líbí. Velice se mu líbí. Vzbuzovala v něm pocity, které nepocítil od okamžiku, kdy ztratil svou ženu.

Odložil metlu, vyhledal kněze a požádal ho o vysvětlení toho všeho, co se tady ve svatyni vlastně děje. Svou otázkou ho doslova zknokautoval.

„Cožpak jsi předtím vůbec neznal naši víru, že ses až teprve nyní něco dozvěděl o bohyni Gotew, patronce neplodných žen?“

„Jistě,“ odpověděl Sarvant třesoucím se hlasem. „Ale co to má společného s...“ Sarvant se zarazil, protože deceánština neznala výraz pro prostituci. „Proč,“ opravil se vzápětí, „se musejí tyto ženy nabízet cizím mužům a jak to všechno souvisí s kultem bohyně Gotew?“

„Vždyť právě na tom je založen tento kult!“ vysvětloval mu kněz. „Ty nešťastné ženy jsou neplodné. Přicházejí k nám, když navzdory úsilí jejich mužů se jim nepodaří během jednoho roku otěhotnět. Vyšetřujeme je a jestliže zjistíme, co je příčinou jejich problémů, léčíme je. V mnoha případech však nemůžeme nalézt příčinu jejich potíží a pak místo vědy přichází na řadu víra. Ty ubožačky k nám pak chodí každý den s výjimkou svátků, kdy se zúčastňují jiných obřadů, a modlí se, aby jim Gotew seslala muže, jehož semeno oživí jejich mrtvé životy. Jestliže neotěhotní ani během tohoto roku, vstupují obvykle do nějakého ženského řádu, aby sloužily Bohyni a jejímu lidu.“

„A co Avra Unkonová? Vždyť je přece nemyslitelné, aby taková pěkná žena, pocházející z tak vznešeného rodu, šla s každým mužem, který ji o to požádá.“

„Ale, ale, příteli! Vůbec ne s 'každým'. Pravděpodobně jsi nepozoroval, že všichni muži procházejí přes tuto místnost. Mí bratři je všechny důkladně vyšetřují. Odmítnuti jsou všichni nemocní a ti, kteří z různých důvodů nemohou být otci. Mí bratři se přesvědčují, že disponují opravdu kvalitním spermatem. Jestliže se jedná o pěkného nebo naopak šeredného muže nás nezajímá. Naším cílem je oplodnění. Osobnost, jednotlivá gusta pro nás vůbec nic neznamenají. A jen tak mimochodem, ty se také musíš nechat vyšetřit. Proč bys sobecky plodil děti pouze s jednou ženou? Jsi povinen uctívat bohyni Gotew stejně, jako Velkou Bílou Matku v každém jiném vtělení.“

„Musím se vrátit ke své práci,“ vykoktal ze sebe Sarvant a utekl.

Pouze díky velkému vzepjetí vůle byl schopen dokončit zametání podlahy v hlavním sále svatyně. Nemohl se však ubránit neustálému pokukování po Avře Linkonové. Vyšla ze svatyně kolem dvanácté a už se nevrátila.

Té noci Sarvant velice špatně spal. Pronásledoval ho obraz Avry vcházející s deseti muži do kamenné budky. A i když věděl, že by měl nenávidět hříchy a milovat hříšníky, z celého srdce nenáviděl všech deset hříšníků páchajících s Avrou zajisté bezpočet otřesných hříchů.

Těsně nad ránem si přísahal, že dnes se už nenechá unést svým hněvem k mužům, kteří půjdou s Avrou. Ihned po vyslovení této přísahy však dobře věděl, že ji stejně nedodrží.

Bylo jich sedm. Musel nakonec utéct do svého pokoje. Báł se, že sedmého udusí vlastníma rukama. Jen s velikými obtížemi se opanoval.

Během třetí noci se modlil k Bohu, aby se stal spasitelem. Má zanechat práci ve svatyni a hledat si jinou? Jestliže zůstane, nebude to znamenat, že přece jen souhlasí s těmi hnusárnami, které se zde páchají? Vždyť se může dopustit strašného hříchu vraždy, může své

vlastní ruce potřísnit lidskou krví! To přece nechce. Ale ano, po tom vlastně touží! Ale nemůže! Ne!!

Ale jestliže odejde, odejde jako prašivý tchoř, neučiní nic, aby zabránil zlu. Co více, zanechá Avru napospas jeho působení. Kromě toho, tato strašlivá parodie náboženského rituálu smrtelně uráží Boha. Toužil po tom, aby ji mohl zachránit, vytáhnout ji z této svatyně - toužil po tom tak zoufale, jak ještě po ničem v životě netoužil. Ještě mnohem více, než tehdy, když se chtěl nalézt na palubě Terry, aby mohl hlásat Slovo Boží pohanům z jiných planet.

Během celých osmi set let nepřivedl nikoho do lůna pravé víry. A tak se přece snažil, dělal všechno, co bylo v jeho silách. Nemohl přece za to, že ho zcela ignorovali a že všichni byli hlší a slepí Ke Slovu a Pravdě Boží!

Druhého dne trpělivě čekal, až Avra opustí svatyni. Opřel svou metlu o stěnu a vyběhl za dívkou do rachy deceánské ulice.

„Slečno Avro!“ vykřikl. „Musím s vámi mluvit.“

Zastavila se. Velká kapuce jí zakrývala tvář. Navzdory tomu se mu zdálo, že dívka trpí a stydí se. Anebo že by on chtěl, aby se styděla? A trpěla?

„Mohl bych vás doprovodit domů?“

„Proč?“

„Protože když mi to nedovolíte, zešílím!“

„Nevím. Jsi sice bratr Slunečního Hrdiny. Tvá přítomnost mne tedy neuráží. Na druhé straně však nemáš totem a vykonáváš tu nejnuzněji práci deceánského sluhu.“

„A kdo vůbec jsi ty, že mě nazýváš nejnuznějším sluhou?“ zavrčel Sarvant. „Ty, která jdeš s každým chlapem, který tě o to požádá!“

Avriiny oči se rozšířily údivem.

„Jak se opovažuješ takto mluvit se mnou, s jednou z Dnkonů?“

„Jsi... jsi kurva!“ vykřikl Sarvant vztekle, záměrně užívaje anglické slovo, věda, že nebude pochopeno.

„Co jsem?“

„Prostituka. Děvka! Žena, která jde s chlapem za peníze!“

„To je neslýchané! Z jaké země pocházíš? Jak ses mohl opovážit až tak ponížit vtělení Velké Bílé Matky?“

Sarvant se pokoušel uklidnit. Mluvil tichým, třesoucím se hlasem.

„Avro Linkonová, chtěl bych si s tebou promluvit. Chci ti něco říct. Je to nejdůležitější věc na světě!“

„Ne, nevím. Vypadáš jako šílenec.“

„Přisahám, že ti nechci ublížit!“

„Přisahej na svaté jméno Columbie.“

„To nemohu. Ale přísahám na živého Boha, že se tě ani nedotknu.“

„Na Boha? Ty uctíváš bůžka Caseyanů?“

„Ne! Přisahám na svého Boha. Opravdového Boha!“

„Nyní vím, že jsi opravdu zešílel. Jinak bys nemluvil o Bohu v této zemi a zcela určitě ne se mnou. Nebudu už poslouchat tvá odporná, rouhavá slova plynoucí z tvých ještě odpornějších úst.“ To řekla a odešla.

Sarvant se chtěl vydat za ní, ale rozmyslel si to. Uvědomil si, že by bylo zbytečné ji znovu přemlouvat k rozhovoru a že se chová velice hloupě, zcela jinak, než původně chtěl. Stál na místě a jen vztekle zatínal ruce v pěst a skřípal zubama. Šel ulicí jako slepec, vrážel do lidí, kteří mu nadávali, ale nevšímal si toho.

Vrátil se zpátky do svatyně. Vzal do rukou metlu a začal znovu zametat. V duchu přitom začal spřádat plány, poprvé, podruhé... posté, jak promluvit s dívkou, jaká teplá, moudrá slova zvolit, aby ji přesvědčil. Jak jí pomůže napravit její chyby, které byly takového rázu, že je nakonec zaregistruje a pochopí i ona sama. A jak ji obrátit na pravou víru - první osobu na tomto světě. Jak půjdou společně ruku v ruce, vymítající zlo z této země tak, jako první křesťané vymetli zlo ze starověkého Říma.

Příštího dne však Avra nepřišla do svatyně. Sarvant upadl do rozpaků. Co když už vůbec nepříjde?

Náhle si však uvědomil, že právě to si přál. Snad dělá postupy rychleji, než původně předpokládal.

Ale jak a kde ji znovu uvidí?

Další den Avra stále v tradičním oděvu neplodných žen - v plášti s velkou kapuci - vešla do svatyně. Když spatřila Sarvanta, odvrátila svůj pohled a na jeho pozdrav odpověděla mlčením. Chvilí

se modlila pod sochou, pod kterou nejraději vysedávala, přešla přes hlavní sál svatyně a začala živě rozmlouvat s biskupem. Sarvant se polekal, že biskupovi donášá a tom, co jí říkal. Ale... cožpak se mohl bláhově domnívat, že dívka si nechá všechno pro sebe? Vždyť už jen to, že přebýval v těchto posvátných prostorách, bylo v jejich očích hrozným kacírstvím.

Za chvíli se vrátila na své místo pod sochou. Biskup pokynul na Sarvanta, který odložil metlu a přišel k němu. Měla snad jeho mise skončit nyní a tady, aniž by stačil zasadit jediné semínko víry, které by vyklíčilo po jeho smrti? Jestliže zklame i nyní, Slovo Boží zmizí jednou provždy. Je přece posledním z Věrných!

„Synu,“ řekl mu biskup, „až dosud byla skutečnost, že jsi nevěřící, vyhrazena pouze kněžím. Musíš mít na paměti, že jako bratr Slunečního Hrdiny jsi byl obdařen velkými privilegii. Nebýt jich, už dávno bys visel. Byl ti však dán celý měsíc na to, abys shodil ze sebe břímež kacírství, své chyby a poznal pravdu. Tato doba ještě neuplynula, ale varuji tě: nesmíš hlásat falešné domněnky. Můžeme zkrátit tuto dobu. Jsem opravdu znepokojen. To, že ses rozhodl pracovat ve svatyni, jsem chápal jako výraz tvé snahy obětovat svůj život Matce Nás Všechných.“

„Avra si na mne stěžovala?“

„Budiž pochváleno její odhodlání. Samozřejmě, že mi o všem řekla. Můžeš mi slíbit, že něco podobného se už nebude opakovat?“

„Slibuji,“ řekl Sarvant. Biskup ho přece nepožádal, aby se nepokoušel obracet lidem na pravou víru. Prostě musí to dělat lépe, aby „se už něco podobného neopakovalo“. Počínaje dnešním dnem bude odvážný jako lev a důvtipný jako had.

Ale už pět minut po této rozmluvě zapomněl na toto své předsevzetí.

Spatřil, že k Avře přistoupil vysoký, hezký muž. Soudě podle jeho gest, chování a drahého oděvu to byl nepochybně šlechtic. Dívka se na něho usmála, vstala a odešla s ním do budky.

Ó, Bože, ten její radostný úsměv!

Nikdy předtím se neusmívala na muže, který k ní přišel, aby ji požádal o její tělo. Její tvář byla vždy studená, nehybná, jakoby vytesaná z mramoru. Nyní, vida její úsměv, Sarvant ucítil, že v něm

něco praská, že něco vyplňuje jeho pohlaví, hrud', hrdlo a že to něco exploduje v jeho mozku. Před očima měl tmou, nic neviděl a nic neslyšel.

Nevěděl, jak dlouho to všechno trvalo, ale když částečně přišel opět k sobě, zjistil, že stojí v místnosti kněze-lékaře.

„Předkloň se,“ řekl mu kněz. „Natru ti prostatu a odeberu ti vzorek spermatu.“

Sarvant automaticky vykonal příkaz. Zatímco kněz se díval do mikroskopu, stál klidně jako kus ledu a cítil žhavý plamen ve svém těle. Celého ho vyplňovala taková šílená radost, jakou ještě v životě nepoznal. Věděl, co chce udělat a neměl kvůli tomu žádné výčitky svědomí. Nikdo, ani Nejvyšší Bytost mu v tom nezabrání.

Za několik minut vyšel z místnosti. Okamžitě šel za Avrou, která právě vycházela z budky. Ještě se nestačila ani posadit

„Chci, abys šla se mnou!“ řekl zvučným, čistým hlasem.

„Kam?“ zeptala se dívka, podívala se mu do očí a vzápětí pochopila, co po ní chce. „Jak jsi mě to včera nazval?“ zeptala se pokorně.

„To bylo včera.“

Vzal ji za ruku a vedl ji k jedné z kamenných budek. Vůbec se nebránila. Když vešli dovnitř a zatahli závěs, zeptala se:

„Nyní už chápu. Rozhodl ses obětovat se bohyni.“ Odhodila svůj plášť a usmála se. Nedívala se však na něho, ale na strop budky. „Ó, děkuji ti, Velká Bohyně, že sis vybrala právě mě, abych obrátila tohoto člověka na pravou víru.“

„Ne,“ zasípal chraplavým hlasem Sarvant „Nemluv tak. Já nevěřím v toho vašeho pohanského tupce. Já... Bože, dopomoz mi k tomu.. Já chci pouze Tebe! Nemohu snést, že se tady pelešíš s každým chlapem, kterému se zalíbíš. Avro, já tě miluji!“

Zcela nehybná a překvapená dívka se na něho nějakou dobu nevěřícně dívala svýma nádhernýma očima. Náhle se však vzpamatovala a zakryla se svým pláštěm.

„Ty si myslíš, že se nechám přeříznout pohanem? A k tomu ještě na posvátném místě? Nech mě být! Neopovaž se mě dotknout!“

Prudce se obrátila k východu z budky. Sarvant vyskočil, chytil ji a strhl ji zpátky k sobě. Dívka chtěla vykřiknout, ale Sarvant jí

nacpal do úst okraj jejího pláště, zbytkem pláště jí omotal hlavu a hodil ji na postel. Dívka přitom sebou rozpačitě škubala a kopala kolem sebe nohama, ale Sarvant ji pevně držel svými prsty, které se hluboko zarývaly do jejího těla. Křečovitě pod sebe skrčila své nohy. Surově je roztáhl od sebe prudkým úderem do jejích beder. Snažila se dostat z jeho dosahu plížením se pozpátku jako nějaký had. Najednou se z ničeho nic přestala bránit.

Sarvant vzdychal, drže přitom Avru za krk. Svou tvář tiskl do jejího pláště. Tak ji chtěl líbat, ale přes dvojnásobně stočenou látku pláště, který měla v ústech, vůbec nic necítil.

V náhlém záblesku své mysli si připomněl, že vždy nenáviděl jakékoliv násilí a zvláště znásilnění. Pochopil, že znásilňuje ženu, kterou miluje, a co hošího - ta žena se z vlastní vůle oddala nejméně stovce mužů, pro které vůbec nic neznamenal, pomocí níž dali průchod pouze svým sexuálním potřebám.

Nemělo to vůbec žádný smysl. Vůbec nic nemělo smysl. Sarvant křičel, zcela uvolněn od osmi set let zadržovaného napětí. Nevěděl, že křičí. Zcela přestal vnímat své okolí. Když biskup spolu s několika kněžími vtrhli do budky a když jim plačící Avra vysvětlovala, co se vlastně stalo, vůbec nechápal a nerozuměl, co jim říká. Přišel k sobě teprve tehdy, když zpozoroval dav lidí, který vtrhl do svatyně z ulice a muže držícího v ruce provaz.

Příliš pozdě.

Bylo příliš pozdě na to, aby jim vysvětlil, proč to musel udělat. Příliš pozdě! Bylo by pozdě i tehdy, kdyby věděl, co jim má říct. Zbili ho tak, že přišel téměř o všechny zuby a tvář mu natekla tak, že mohl pouze blekotat. Biskup se pokoušel zasáhnout, ale dav ho odstrčil stranou a vynesl Sarvanta na ulici. Táhl ho za nohy, jeho hlava poskakovala bezvládně po žulových schodech svatyně a pak po dlažbě ulice, kterou ho vlekli. Zde je náměstí, na kterém stojí šibenice ve tvaru soch odporné staré bohyně Alby - Bohyně Odebírající Dech.

Provaz byl přehozen přes její nataženou ruku a druhý konec byl uvázan kolem jejího pasu. Muži přinesli stůl a postavili na něj Sarvanta, přímo pod nataženou paži bohyně. Zvedli bezvládného Sarvanta, svázali mu ruce za zády a hodili mu oprátku kolem krku.

Dav na chvíli ztichl. Nebylo už nikoho, kdo by toužil vyřídit si účty se zločincem, roztrhat na kusy jeho kacířské tělo.

Sarvant pomalu otočil svou hlavu. Téměř neviděl, měl opuchlé oči, z hlubokých ran na hlavě mu tekla krev. Z jeho rozbitých úst se ozývalo jakési nesrozumitelné žvatlání.

„Co?“ zeptal se jeden z mužů, kteří ho drželi.

Sarvant ale neodpovídal. Myslel na to, že vždy chtěl být mučedníkem. Byl to však smrtelný hřích, strašlivý hřích pýchy. Ale on toužil po mučednické smrti, viděl se, jak kráčí hrdě na smrt s odvahou plynoucí z jeho přesvědčení, že v jeho díle budou pokračovat jeho žáci a že nakonec jeho učení zvítězí.

Ale zde ho čeká jiné zakončení. Šibenice. Pověsí ho. Jako nejhoršího zločince. Ne za to, že hlásal pravdu, ale za znásilnění.

Nikoho nepřivedl na pravou víru. Nikdo ho nebude oplakávat. Mrtvola beze jména. Jeho tělo hodí prasatům na zkrmení. Ne, tělo není důležité, ale zemře jeho jméno, jeho povolání, jeho poslání. Bože! Chtěl křičet do nebe - někdo, jeden, jediný člověk musí přece pokračovat v mém díle!

Nová víra nezvítězí, přemýšlel v duchu, dokud ta stará nezestárne a nebude tak oslabena. Všichni tito lidé nemají nejmenší pochyby o své víře, nic nemůže oslabit jejich fanatickou víru. Věří s přesvědčením, které už v mé době patřilo minulosti.

Vyjekl bolestí. Stál už sám na stole, potáčeje se a snaže se, aby na něm nebylo vidět jak se bojí.

„Příliš brzy,“ řekl v jazyce, kterému by stejně nikdo nerozuměl, i kdyby slyšel jeho slova. „Příliš brzy jsem se vrátil zpátky na Zemi. Měl jsem ještě počkat nejméně dalších osm set let. Možná, že pak by někteří už ztratili svou víru a začali by potají reptat. Příliš brzy!“ Stůl pod jeho nohama byl odsunut.

Kapitola 13

Dva škunery s vysokými stěžni se náhle vynořily ze závoje ranní mlhy a zaútočily na deceánskou brigantinu, aniž by je plavčík stačil včas varovat ze strážního koše na vrcholu stěžně. Námořníci z Božského Delfína však neměli nejmenších pochyb o tom, kdo je tím útočníkem. Téměř jednohlasně vykřikli „Karelané!“. Hned vzápětí se rozpoutala velká vřava.

Jeden z karelských škunerů udeřil svým kýlem do boku Delfína. Piráti vyhodili závěsné háky na dlouhých lanech, připoutali obě lodě napevno k sobě a během neuvěřitelně krátké doby zaútočili. Všichni piráti byli vysocí a urostlí; měli na sobě barevné bukanýrské kalhoty s lampasy a široké kožené opasky ověšené pistolemi a noži. Od hlavy až k patě byli tetováni. Válčili pomocí kordů a velkých kyjů pokrytých kovovými trny, hrozně přitom křičíce ve své rodné finštině. Mávali svými kordy a kyji prudce nad hlavou. Ve válečné vřavě občas zaútočili i na své soukmenovce, jestliže poblíž nebyl zrovna nějaký protivník. Navzdory překvapení se DeCeané srdnatě bránili. Vůbec nemysleli na to, že by se vzdali, což by pro ně znamenalo zajetí a těžké práce.

Posádka Terry se přidala k obráncům. Kosmonauté neměli ponětí o zásadách šermu, ale bojovali, jak nejlépe dovedli. Dokonce i Robin popadla šavli, aby se mohla bít po Churchillově boku.

Posádka druhého karelského škuneru zaútočila na Delfína z druhé strany zezadu, z protilehlé strany paluby. Houf pirátů se vrhl na DeCeany dříve, než se vůbec stačili otočit a postavit se jim čelem. Jako první z posádky Terry padl Dahomejec Gbwehun. Prudkým výpadem se mu podařilo spíše díky slastné náhodě než díky svému šermířskému umění položit jednoho piráta a zranit druhého, ale náhlý úder vedený zezadu mu usekl pravou ruku v zápěstí a ihned nato hlavu. Jako další padl Yastzhembski, krvácející z hrozné rány na čele.

Na Robin a na Churchilla náhle spadla velká síť. Zmítali se pod ní, snažíce se z ní dostat, aby mohli dále bojovat. Nakonec však rezignovali. Pěstmi útočníků byli surově zbiti do bezvědomí.

Když Churchill přišel k sobě, zjistil, že má ruce svázané za zády a že vedle něho leží stejně svázaná Robin. Třeskot o sebe narázejících šavlí a kordů už nebylo slyšet, stejně jako sténání umírajících a raněných námořníků. Zranění deceánští námořníci, u kterých nebyl žádný předpoklad, že by přežili svá zranění, byli bez milostí hozeni přes palubu. Karelané, i když na smrt zranění, nikdy nesténali bolestí.

Kapitán pirátů, Kirsti Ainundila, stál nad svými zajatci. Byl to vysoký, černovlasý námořník, s páskou přes levé oko. Napříč jeho levou lící se táhla dlouhá jizva. Hovořil velice špatnou deceánštinou.

„Přečetl jsem si palubní deník vaší lodi a vím, kdo jste. Nemusíte mi tedy lhát. Za vás,“ ukázal prstem na Robin a na Churchilla, „dostanu velké výkupné. Myslím si, že Whitrow dá cokoli za svou dceru a za svého zetě. Za zbytek mi bohatě zaplatí na trhu v Ainu.“

Churchill věděl, že Aino je karelským přístavem na pobřeží toho, co dříve bylo Severní Karolínou.

Kirsti je přikázal odvést do podpalubí a spoutat je řetězy. Mezi vězni byl i Yastzhembski. Jeho zranění bylo takového rázu, že bylo uznáno za vyléčitelné.

Byli spoutáni řetězy a ponecháni svému osudu. Jako první se ozval Lin.

„Teprve nyní vidím, jak bláznivý to byl nápad pokusit se dostat domů. Ne proto, že jsme byli zajati, ale proto, že nemáme domov. Tam by nám nebylo lépe než tady. Naši potomci by byli bezesporu stejně krutí, jako Churchillovi potomci. A ještě něco. Zapomněli jsme na to, protože jsme se chtěli co nejrychleji vrátit zpátky na Zemi, ale... co se stalo s lidmi, kteří žili v kolonii na Marsu?“

„Nevím,“ odpověděl Churchill. „Ale domnívám se, že kdyby se jim podařilo nějakým zázrakem přežít, už dávno by tady byli. Kolonie byla zcela soběstačná, měla dokonce i vlastní lodě.“

„Pravděpodobně jim v tom něco zabránilo,“ ozval se Chandra. „Ale myslím si, že vím, kam směřuje Lin. Na Marsu jsou zásoby radiokativního materiálu. Prostředky k jeho zpracování tam přece zůstaly, i kdyby lidé zahynuli.“

„Moment chtěl bych vám něco vysvětlit,“ přerušil ho Churchill. „Chcete, abychom se zmocnili Terry a odletěli s ní na Mars. Máme dostatek paliva, abychom tam doletěli, ale nemáme ho dost na návrat. Chcete tedy na Marsu vyrobit palivo a znovu se vydat do vesmíru?“

„Našli jsme přece planetu, jejíž obyvatelé jsou příliš primitivní na to, aby mohli s námi bojovat,“ poznamenal Lin. „Mám na mysli druhou planetu Vegy. Má čtyři velké kontinenty, oddělené od sebe velkými plochami oceánů. Na jednom z těchto kontinentů žijí humanoidé nacházející se na úrovni starověkých Řeků, alespoň pokud se týká jejich techniky, kterou mají k dispozici. Na dvou dalších žijí humanoidé z doby našeho neolitu. Čtvrtý kontinent je neobydlený. Mohli bychom ho kolonizovat.“

Na chvíli nastalo ticho.

Churchill oceňoval Linovy návrhy, ale věděl také o jejich nedostacích, z nichž tím největším byla nemožnost realizace Linových návrhů.

Za prvé: museli by se osvobodit a utéct ze zajetí. Za druhé: zmocnit se Terry, která je strážena tak dokonale, že když o tom uvažovali hned po svém propuštění z vězení ve Washingtonu, okamžitě tento návrh zamítli.

„Dokonce i kdyby se nám podařilo zmocnit se Terry, o čemž silně pochybuji, musíme se ještě dostat na Mars. To je největší problém. Co budeme dělat, když se nám tam nepodaří získat jaderné palivo?“

„Zkonstruujeme a postavíme aparaturu pro jeho výrobu,“ řekl Al-Masyuni.

„Dobře, předpokládejme, že Mars nám poskytne to, co chceme a že se nám povede dostat se k Veze. Musíme mít s sebou ženy. Jinak to všechno nemá vůbec žádný smysl. Řekněme, že si s sebou vezmu Robin, aniž bych se jí předem zeptal, zda s tím souhlasí. A co vy? Unesete nějaké DeCeánky?“

„Když vyjdou z hibernátorů, nezbude jim už nic jiného než se s tím smířit.“

„Násilí, únos, znásilnění,“ konstatoval Churchill. „Jak perfektní stavební kameny pro budovu nového, nádherného světa!“

„Znáš nějaký jiný způsob?“ přidal se Wang.

„Nezapomínej na Sabinky,“ dodal Steinborg.

Churchill na to nic neřekl, ale za chvíli měl další připomínku.

„Je nás tak málo, že za chvíli se všichni navzájem zkřížíme. Nechceme přece, abychom snad stvořili rasu idiotů!“

„Uneseme nejenom ženy, ale i děti.“

Churchill zkoprněl. Nebylo prostě možné se vyhnout násilí. Stejně, jako v celé historii lidstva.

„Jestliže vezmeme s sebou děti, které ještě neumí mluvit, tedy ty, které si ještě nezapamatovaly Zemi, musíme mít více žen, aby se o ně staraly. A tady vzniká další problém: polygamie. Nevím, jak jiné dívky, ale Robin bude určitě proti tomu protestovat.“

„Budeš jí muset vysvětlit že to je pouze prozatímní řešení,“ navrhl Yastzhembski. „Konec konců, můžeš být přece výjimkou - monogamista mezi polygamy. A my se budeme dobře bavit. Navrhuji, abychom vtrhli do nějaké pantelfánské vísky. Z toho, co mi bylo řečeno, vím, že jejich ženy jsou zvyklé na polygamii. Zcela určitě nebudou nic mít proti mužům, kteří se o ně starají, zvláště po těch svých tak zvaných mužích, se kterými jsou nyní.“

„V pořádku,“ ustoupil Churchill. „Souhlasím. Ale ještě něco mi dělá starosti.“

„Co?“

„Jak se odtud dostaneme?“

Rozhostilo se hluboké ticho.

Nakonec se ozval Yastzhembski.

„Nezaplatil by Whitrow výkupné za nás za všechny?“

„Ne. Už tak bude pro něho velice obtížné vykoupit mě a Robin. Ten Kirsti je velice mazaný chlapík.“

„Nu, což. Ty se z toho dostaneš. My ne,“ konstatoval Steinborg.

Místo odpovědi Churchill vstal a začal rachotit řetězy a křičet, že se chce vidět s kapitánem.

„Co to děláš?“ znepokojila se Robin. Z jejich rozhovoru pochopila pouze několik slov, neznala přece americkou angličtinu z konce dvacátého století.

„Chci kapitánovi navrhnout něco jako dohodu,“ odpověděl jí Churchill deceánsky. „Snad se nám podaří se osvobodit. Ale všechno bude záležet na tom, jak já budu pěkně mluvit a on mě bude chtít poslouchat.“

Jeden z karelských námořníků vstrčil hlavu do nákladního prostoru v podpalubí, kde byli uvězněni, a zakřičel:

„U sto tisíc d'áblů, co chcete?“

„Řekni kapitánovi, že vím, jak může vydělat tisíckrát víc, než se domnívá, že za nás dostane. Stane se tím zároveň velkým hrdinou.“

Námořník zmizel. Za chvíli k nim přišli dva členové posádky a sundali Churchillovi řetězy.

„Na shledanou,“ rozloučil se se svými přáteli. „Ale nepočítejte s tím, že se brzy uvidíme.“

Netušil, jak hluboce pravdivá budou tato jeho slova.

Uplynul celý den a Churchill se stále nevracel. Robin byla jen krůček od hysterického záchvatu. Domnívala se, že kapitán se vztekl a zabil jejího muže. Kosmonauté se jí pokoušeli uklidnit vysvětlující jí, že takoví dobří kupci, jakými jsou Karelané, by se nikdy nezbavili naděje na velké výkupné. V hloubi duše však byli stejně zneklidnění jako Robin. Churchill mohl kapitána urazit zcela nechtěně, a ten, aby si zachoval tvář, ho musel zabít. Mohl také zahynout během pokusu o útěk.

Nastala noc. Někteří usnuli. Robin pouze dřímala, drmolíc v duchu modlitby k Velké Bílé Matce.

Nad ránem se otevřel poklop a Churchill v doprovodu dvou námořníků se k nim vrátil zpátky do podpalubí. Klopýtal, potácel se a jednou dokonce hlasitě škytl. Teprve když byl znovu spoután řetězí, jeho přátelé pochopili, o co jde. Jeho dech páchl pivem. Stále něco nesrozumitelně blekotat.

„Pil jsem jako kanec. Celý den a celou noc. Podařilo se mi Kirstiho přesvědčit, ale jemu se povedlo mě opít. Dozvěděl jsem se mnoho zajímavých věcí o těch Finech. Zpustošení je téměř nepostihlo. Rozlezlí se po celé Evropě jako kdysi Vikingové. Promísili se s přeživšími Skandinávci, Němci a Pobalt'ány. Obývají nyní severozápadní Rusko, východní Anglii, téměř celou severní

Francii, Island, Grónsko, Nové Skotsko, Labrador, Severní Karolinu a Bůh ví, co ještě, protože vyslali také expedice do Indie a do Číny...”

„Je to velice zajímavé, ale povykládáš nám o tom někdy jindy,“ přerušil ho Steinborg. „Co kapitán? Podařilo se ti ho přesvědčit?“

„Je to mazaný a přitom šíleně podezíravý chlapík. Úžasné jsem se napracoval, abych ho přesvědčil a...”

„O co jde?“ netrpělivě ho přerušila Robin.

Churchill ji uklidnil několika slovy v deceánštině. Řekl, že je brzy všechny propustí a přešel zpátky ke své rodné, americké angličtině.

„Pokoušeli jste se někdy vysvětlit, co to je antigravitace a antihmota člověkoví, který ani neví, co to jsou atomy a elektrony? Kromě mnoha jiných věcí, jsem mu musel udělat několik přednášek z teorie stavby atomu a...”

Churchill náhle zmlkl, jeho hlava mu poklesla na prsa. Spal.

Překvapená Robin s ním začala tak silně třást, že se nakonec znovu probрал.

„Áááá, to jsi ty, Robin,“ zablekotal. „Robin, můj nápad se ti určitě nebude líbit. Budeš mě nenávidět, Robin...”

Znovu usnul a tentokrát se už nikomu nepodařilo ho probudit.

Kapitola 14

„Chtěla bych, abys mi sundal ten pás,“ řekla Mary Caseyová. „Je velice nepříjemný a nepohodlný. Tak mi odírá kůži, že sotva mohu chodit. A není ani trochu hygienický. Má jen dvě malé dírky, ale i tak ho musím pokaždé omývat vodou.“

„Vím to,“ řekl netrpělivě Stagg. „Ale proto ti ho nesundávám.“

Mary se na něho podívala a vykřikla: „Ach, nééé!“

Staggovy měkké, ohebné parohy znovu ztvrdly a napřímily se.

„Petře,“ řekla dívka, snažíc se mluvit úplně klidně. „Petře, prosím tě, ne. Jen to ne. Zabiješ mě!“

„Ne, nezabiji,“ odpověděl přerývavě kapitán. Zda to bylo touhou nebo ze studu, že se nedovede ovládat, nevěděla. „Udělám ti to velice jemně. Přísahám, že ti vůbec nic nehrozí.“

„I jen jednou je příliš mnoho! Kněz nám přece ještě neudělil požehnání. Dopustím se hříchu!“

„Nebudeš hřešit. Budeš k němu přinucena.“ Staggův hlas zněl ochraptěle. „Věř mi, nemůžeš si vybrat.“

„Ne!“ vykřikla dívka. „Ne, ne, néééé!“

Stále křičela, ale Stagg na to vůbec nebral ohled. Zajímal ho pouze pás, který šel otevřít jen klíčem nebo pomocí pilníku. Protože neměl k dispozici ani jedno, ani druhé, vypadalo to, že si bude muset nechat zajít chuť.

Ovládla ho však síla neuznávající jakoukoliv realitu.

Pás se skládal ze tří částí. Dvě z nich, které obepínaly dívčin pás, byly vyrobeny z ocele a měly vzadu závěs, aby je bylo možné otvírat a vpředu zamykat na klíč. Třetí část, vyrobená z malých kovových článků, byla k pásu připevněna pomocí druhého zámku, díky nimž byl celý pás jakž takž elastický. Celý pás byl vystlán hrubým plátnem, které mělo zabránit případným odřeninám. Pás však natolik těsně přiléhal k tělu, že jeho nošení bylo pro jeho majitelku doslova utrpením. Kdyby nebyl dostatečně těsný, bylo by ho možné sundat nebo vytáhnout z něho jeho majitelku, která by z toho vyvázla pouze drobnými odřeninami.

Pás, který měla Mary na sobě, výjimečně těsně přiléhal k jejímu tělu. Dokonce tak těsně, že jí dokonce ztěžoval i dýchání.

Staggovi se navzdory tomu podařilo vsunout své ruce pod jeho přední část a to i navzdory tomu, že si Mary stěžovala na prudkou bolest. Neohlížeje se na její křik, začal pomalu ohýbat přední část pásu v naději, že se mu ho podaří roztrhnout.

„Ó, můj Bože!“ křičela bolestí Mary. „Ne, ne! Rozmačkáš mě, zabiješ mě!“

Stagg náhle vytáhl ruce zpod Maryina pásu. Zdálo se, že na chvíli opět získal kontrolu nad svými bezmyšlenkovitými pohyby. Těžce oddechoval.

„Je mi to velmi líto, Mary. Nevím, co mám dělat. Možná, že bych měl utéct co možná nejdále, než se nechat řídit tím, co mne ovládá.“

„Může se ale stát, že se už nikdy nesejdeme.“ Mary vypadala velice smutně a mluvila tak tiše, že ji málem neslyšel. „Budeš mi chybět, Petře. Miluji tě, dokonce šíleně moc tě miluji. Samozřejmě, ne tehdy, když jsi pod vlivem těch svých rohů. Nemá cenu se zbytečně oklamávat - jestliže dnes zvítězíš, zítra zcela určitě prohraješ.“

„Bylo by lepší, kdybych utekl nyní, kdy jsem ještě schopen se ovládat. Co za dilema! Musím tě vydat na jistou smrt, protože když tě nenechám na pokoji, zemřeš.“

„Nemůžeš udělat nic jiného.“

„No,“ zamyslel se Stagg, „ten pás však přece neznamená, že nedostanu to, co chci. Jsou přece i jiné způsoby...!“

Mary zbledla a zděšeně vykřikla:

„Ne!“

Stagg se otočil a rozběhl se po stezce tak rychle, jak jen dovedl. Za chvíli si však uvědomil, že Mary půjde právě po této stezce. Vběhl tedy do lesa. Nebyl to vlastně les v pravém slova smyslu. Po Zpustošení se celá území jen pomalu vzpamatovávala. Tato země nebyla obdělávána a hnojena jako deceánské lány. Bylo zde velice málo stromů. Rostly zde převážně plevelnaté druhy rostlin a nízké keře. Ale i těch zde bylo poskrovnu. Tam, kde během celého roku byl dostatek vody, rostly stromy poněkud hustěji. Stagg běžel jen několik minut, když narazil na pramen vody. Vrhhl se do vody s nadějí, že její chlad uhasí požár, který cítil mezi svýma nohama.

Voda však byla příliš teplá. Vstal, překročil pramen a běžel dále. Oběhl strom a málem se srazil s obrovským medvědem.

Od okamžiku, kdy spolu s Mary opustil vísku Velkou Královnou, stále vyhlížel tato zvířata. Věděl, že je možné se zde s nimi setkat v poměrně velkém množství. Pantelfané je uctívali, dokrmovali je svými zajatci a také neposlušnými a reptajícími ženami.

Stál tváří v tvář obrovskému, černému samci. Možná byl, ale možná také nebyl hladový. Možná, že byl stejně vystrašený náhlým objevením se Stagga. Možná, že kdyby měl tu možnost, dal by se na útěk. Ale kapitán se objevil zpoza stromu tak rychle, že medvěd musel být přesvědčen o tom, že byl napaden. Uměl se bránit pouze jediným způsobem... Proto zaútočil.

Vzepjal se na zadní nohy, stejně jako to dělal pokaždé, když měl co do činění s bezbrannou obětí, tedy s člověkem. Pravou tlapou se rozmáchl k úderu, s cílem zasáhnout hlavu své oběti. Kdyby ji zasáhl, lebka by se tímto úderem rozletěla jak na zem spadlá dětská stavebnice.

Minul Staggovu hlavu, ale jeho drápy rozryly kůži na jeho šíji. Stag spadl na zem, jednak díky síle tohoto úderu, jednak díky tomu, že se musel prudce zastavit a ztratil při tom rovnováhu.

Medvěd se spustil na všechny čtyři tlapy a znovu zaútočil. Stag vyskočil, chytil meč do ruky a zařval, co mu síly stačily. Staggův křik však neudělal na zvíře vůbec žádný dojem. Znovu se postavilo na zadní tlapy. Stag mávl mečem a poranil medvěda na tlapě. Bolestí rozzuřené zvíře vztekle zařvalo a znovu zaútočilo. Stag mu zadal další ránu mečem. Tentokrát však medvědí tlapa dopadla na Staggův meč s takovou silou, že ten mu velkým obloukem vyletěl z ruky a zapadl mezi stromy.

Stagg skočil, aby ho znovu uchopil. Předklonil se a... medvěd ho zalehl celým svým obrovským tělem. Kapitánova tvář se zaryla do země. Stag měl dojem, jako by se dostal pod nějaký obrovský lis.

Na krátký okamžik byl medvěd překvapen, protože špatně odhadl vzdálenost a skočil příliš daleko - přitlačil svou oběť k zemi

pouze zadní částí svého těla. Rychle se proto převrátil a bleskově se otočil.

Stagg vyskočil na nohy a dal se rychle na útěk. Než však stačil udělat pouhé dva kroky, zvíře ho dopadlo svými předními tlapami.

Kosmonaut si byl dobře vědom toho, že tvrzení o tom, že medvědi zabíjejí své oběti tím, že je obejmou a rozdrtí předními tlapami, je absolutně nepravdivé. Stačil si však uvědomit, že se pravděpodobně setkal s bestií, která nemá vůbec žádné ponětí o tom, jak se chovají jeho soukmenovci. V každém případě se medvěd snažil nepustit oběť ze svého objetí a zároveň se pokoušel rozdrtit mu hrud'. Nepodařilo se mu to, protože Stagg se uvolnil z jeho objetí. Neměl vůbec čas, aby si uvědomil, jak úděsné, přímo herkulovské síly bylo zapotřebí k tomu, aby se dostal ze smrtícího stisku medvědího samce. Kdyby měl čas se nad tím zamyslet, zajisté by se domyslel, že za tuto sílu vděčí svým parohům. Stagg odskočil od medvěda a bleskově se otočil. Ocítl se tváří v tvář svému chlupatému protivníkovi. Byl sice rychlý, ale ne natolik, aby se pokusil o útěk. Už po padesáti metrech dohoní medvěd i toho nejrychlejšího olympijského sprintera.

Zvíře znovu zaútočilo. Stagg měl čas vymyslet pouze jediný možný způsob obrany. Z celé síly udeřil pěstí medvěda přímo do jeho černého čenichu. Úder, který by zcela jistě rozdrtil lidskou lebku, měl za následek, že medvěd se zastavil, jako kdyby se střetl s kamennou zdí. Vyprskl „ufff“ a prudce zašilhal. Z jeho nozder vytryskl silný proud krve.

Stagg neztrácel zbytečně čas přemýšlením o síle a čistotě provedeného úderu. Oběhl černou bestii a zvedl ze země svůj meč.

Jeho pravá ruka odmítala sevřít jílec meče; úder ji úplně zparalyzoval. Chytil tedy meč do levé ruky a rychle se otočil. Medvěd znovu zaútočil, i když už ne tak prudce jako před chvílí.

Stagg zvedl meč a velice pečlivě jím zasadil medvědovi ránu shora. Mířil přitom na jeho krátkou, tlustou šíji. Poslední věcí, kterou Stagg spatřil, bylo ostří meče mizející v medvědově těle a tmavě červený pramen stříkající krve.

Když znovu přišel k sobě, ucítil především ostrou bolest. Navzdory prudké bolesti byl schopen zaregistrovat vedle sebe

ležícího mrtvého medvěda a uplakanou Maryinu tvář. Bolest se však stala vzápětí nesnesitelnou a Stagga znovu ztratil vědomí.

Probral se s hlavou položenou na kolenou dívky, která mu právě lila do úst vodu z láhve. Hlava mu doslova třeštila bolestí. Podvědomě si na ni sáhl, hledaje rukou příčinu tohoto svého hrozného stavu. Nahmatal však pouze obvaz. Scházel mu jeden roh.

„Ten medvěd ti ho musel vytrhnout. Už zdálky jsem slyšela, jak spolu zápasíte. Slyšela jsem jeho řev a tvůj křik. Přiběhla jsem, jak jsem nejrychleji dovedla. Velice jsem se přitom bála.“

„Kdybys sem nepřišla, určitě bych umřel.“

„Také si to myslím“, konstatovala věčně Mary. „Strašně jsi krvácel z díry na hlavě po rohu, kterou zanechal v lebeční kosti. Krvácení se mi podařilo zastavit pomocí natrhaných pásů sukně.“

Stagg ucítil, jak mu na tvář dopadla velká slza.

„Už je po všem,“ řekl chlácholivě. „Jen plač, to ti pomůže. Jsem rád, že jsi tak odvážná. Neměl bych ti za zlé, i kdybys utekla.“

„Nemohla jsem... já... Já tě asi miluji, Petře. Samozřejmě, nikoho bych nenechala na holičkách, zvláště tehdy, pokud by šlo o život. Kromě toho jsem se hrozně bála, že zůstanu sama.“

„Vím, co jsi řekla před chvílí. Nevím jen, jak ses mohla zamilovat do takového netvora, jako jsem já. Ale jestliže ti to pomůže... já tě také miluji. I když, na druhé straně, nějakou dobu to na to vůbec nevypadalo.“

Dotkla se místa, kde ještě před chvílí čněl jeho roh. Jeho tvář se zkrivila bolestí.

„Co myslíš, zmenší to mou... mou touhu na polovinu?“

„Nevím. V každém případě bych to také ráda věděla. Ale... na druhé straně se domnívám, že kdybys přišel o dva rohy, zemřel bys v důsledku šoku.“

„Já si to také myslím. Myslíš si, že kněžky lhaly? Týká se to všechno opravdu obou parohů? Konec konců, lebka zůstala neporušena a jeden z parohů stále funguje tak, jak má fungovat. Opravdu nevím!“

„Přestaň na to myslet. Sníš něco? Nedáš si kousek medvědí pečeně?“

„Tak to ona tak voní?“ Staggo se posadil a zhluboka se nadechl. Podíval se na zbytky medvědího těla.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„Celý den a celou noc. Dnes ráno ses probral. Nemusíš mít obavy z dýmu z našeho ohniště. Dovedu rozdělat oheň, který nedýmá.“

„Myslím si, že všechno bude zase v pořádku,“ řekl Staggo. „Ty rohy báječně regenerují můj organismus. Vůbec bych se nedivil, kdyby mi ten roh znovu narostl.“

„Budu se modlit, aby ti znovu nenarosil,“ řekla Mary, odešla k ohništi a přinesla Staggovi dva velké kusy medvědího masa. Za chvíli už Staggo pojídal chléb s medvědími šašliky.

„Zcela určitě se regeneruji,“ konstatoval Staggo. „Mám hlad, že bych snědl celého medvěda.“

Za dva dny si připomněl tato slova a na celé kolo se rozesmál, protože... opravdu snědl celého medvěda! Zůstaly z něho pouze vnitřnosti, kosti a kůže. Dokonce i jeho mozek zmizel ve Staggových nenasytných ústech.

Cítil, že už má dostatek sil na to, aby mohli pokračovat dále v cestě. Mary mu sundala obvaz z hlavy. V místě, kde dříve vyrůstal paroh, spatřila jen drobnou jizvu po dobře zahojené ráně.

„Vypadá to na to, že přece jen znovu vyroste“, řekl Staggo a podíval se na Mary. „Zase to na mě přichází. Cítím totéž, co jsem cítil, když jsem posledně od tebe utekl. Tutéž potřebu a nutkání.“

„Znamená to tedy, že se znovu budeme muset rozejít?“ Z jejího hlasu nebylo možné zjistit, zda je tomu ráda či nikoliv.

„V poslední době jsem hodně přemýšlel. Stejně jsem neměl nic jiného na práci. Na něco jsem přišel. Když jsme byli vlečeni do Velké Královny, tak toto nutkání zesláblo. Myslím si, že to bylo kvůli nedostatku jídla. Chci ti navrhnout, abychom zůstali spolu. Začnu držet hladovku. Budu jíst jen tolik, abych se udržel na nohou. Tím se zbavím příliš nutkavé potřeby... příliš silné touhy po ženách. Bude to nesmírně obtížné, ale pokusím se o to.“

„To je báječné!“ Mary se zarazila, začervenala se a dodala:

„Ale musíme ještě něco udělat. Musíme se zbavit toho pásu cudnosti. Vím, na co myslíš, ale to není kvůli tomu. Prostě mě odírá a stlačuje tak, že málem nemohu dýchat.“

„Až budeme na deceánském území, najdu nějakou farmu, ukradnu pilník a zbavíme se jednou provždy toho krámu.“

„V pořádku, Petře. Chtěla jsem ti jen říct, abys správně pochopil důvody, které mě vedly k vyslovení této prosby.“ Hodila si vak na záda a vydali se na další cestu.

Snažili se jít co možná nejrychleji, ale díky pásu cudnosti se nepohybovali příliš rychle. Byli velice opatrní. Obávali se nejenom případných pantelfanských pronásledovatelů, kteří se nepochybně vydali po jejich stopách, ale také nepřátelských DeCeanů.

Překročili pohoří Shawangunk. Když vyšli na louku, přes kterou vedla stezka, po které šli, spatřili pantelfanské bojovníky, kteří je pronásledovali. Přímou hořeli touhou pomstít smrt svých spolubojovníků. Muselo je to natolik zaslepit, že padli do léčky DeCeanů. Viseli nyní hlavou dolů ze stromů, ke kterým byli přivázáni ještě před tím, než jim byla podříznuta hrdla. Pod stromy, na kterých viseli, se válely kosti. To, co nesežrali medvědi, se stalo kořistí lišek. Vrány zase hodovaly na tom, co zbylo po liškách.

„Musíme být nyní dvojnásobně opatrní,“ řekl Stag. „Domnívám se, že DeCeané nás stále ještě hledají.“

V jeho hlase už nebylo tolik energie jako předtím. Vážil o několik kilogramů méně, měl velké kruhy pod očima a jeho jediný roh se chvěl při každém jeho kroku jak list osiky. Usedl a začal pomalu jíst. Když snědl svou malou porci, díval se smutně na Mary, která ještě jedla. Občas se zvedl ze země a odcházel kousek dál, aby nemohl vidět, jak Mary jí. Snil o stolech plných jídla a vybraných lahůdek a o velkých kamenných džbánech báječně vychlazeného piva. A když jídlo zmizelo, objevovaly se dívky, kterých měl více než dost během Velkých Procesí. Navzdory tomu, že hladovka zmenšila jeho touhu na minimum, byla stále mnohem větší, než u průměrného muže. Častokrát, když Mary spala, odcházel do lesa, aby si to udělal. Cítil se přitom trapně, ale stále to bylo lepší, než znásilnění.

Neodvážil se Mary ani políbit. Dívka to chápala, sama se nikdy nepokoušela k němu přiblížit. Ani slovem se mu nezmínila o svých citech a o tom, jak ho má ráda. Co když mě nikdy neměla ráda? říkal si často Stagg. Možná, že jen děkovala osudu za to, že nezemřel a že její slova měla pouze zmenšit jeho trápení?

Od okamžiku, kdy narazili na zbytky Pantelfanů, opustili stezku a dále pokračovali v cestě lesem. Šli sice pomaleji, ale za to mnohem bezpečněji.

Konečně dorazili k řece Hudson. Během noci se Stagg vloupal do stodoly a ukradl pilník. Musel přitom zabít psa. Udusil ho, než se nebohému zvířeti podařilo potřetí zaštěkat. Vrátil se k Mary do lesa a celé čtyři hodiny piloval prokletý pás cudnosti. Ocel, ze které byl pás vyroben, byla neobvykle tvrdá. Kromě toho musel dávat pozor, aby neporanil dívku. Nakonec se mu to přece jen povedlo. Mary odešla do lesa, aby si ošetřila rány a namazala se mastí, kterou Stagg rovněž ukradl. Stagg jen pokrčil rameny nad tím prchavým studem. Mnohokrát se přece viděli úplně nazí. Tehdy to však, samozřejmě, bylo něco zcela jiného. Mary i on byli přinuceni ke své nahotě.

Když se Mary vrátila, vydali se podél břehu, až našli malou loďku přivázanou k malému dřevěnému molu. Na druhém břehu řeky Stagg pustil loďku po proudu. Sami se vydali na východ. Celé dvě noci šli stále na východ, zatímco během dne se skrývali a spali. Na jedné farmě poblíž Poughkeepsie Stagg ukradl trochu jídla a když se vrátil, snědl třikrát větší porci jídla než obvykle. Mary se trochu znepokojila, ale Stagg jí vysvětlil, že musí jíst, protože jeho tělo už začalo požírat sebe sama.

Snědl polovinu toho, co ukradl a vypil jednu láhev vína. Chvilí seděl mlčky nehybně na zemi.

„Omlouvám se ti,“ řekl nakonec. „Nemohu to vydržet, musím se vrátit na farmu.“

„Ale proč?“ vykřikla Mary.

„Protože tam nejsou žádní muži. Asi šli do města. Jsou tam za to tři ženy, z toho dvě velice hezké dívky. Mary, dovedeš to pochopit?“

Kapitola 15

„Ne,“ vykřikla Mary. „Nechápu tě! A i kdybych to dovedla pochopit, tak ty si opravdu myslíš, že bych ti dovolila se tam vrátit a vystavit nás tak velkému nebezpečí? Ty ženy přece všechno řeknou svým mužům, až se vrátí z města, a brzy nato to budou vědět kněžky z Vassaru. Velice snadno nás pak naleznou. Jestliže jim někdo řekne, kde jsme, zcela určitě nás chytí.“

„Vím, že máš pravdu, ale já to nevydržím! Snědl jsem příliš hodně jídla. Mary, buď ty dvě dívky nebo ty!“

Mary vstala. Bylo na ní vidět, že pochopila, že musí udělat něco, na co neměla nejmenší chuť.

„Myslím si, že dokáži vyřešit tvé problémy,“ řekla, „pokud se na chvíli otočíš.“

Stagg plný radosti z toho, co bude pravděpodobně následovat, vykřikl:

„Mary, vůbec si nedovedeš představit, co to pro mě znamená!“

Hned vzápětí se otočil. Navzdory nepředstavitelné rozkoši, která pomalu zaplavovala jeho tělo, se musel usmát. Jaké je to milé z její strany, když se tak pomalu a stydlivě svkléká. Za chvíli se přece budeme milovat! Stagg ucítil nepatrný pohyb za svými zády.

„Mohu se již otočit?“

„Ještě ne! Nejsem ještě hotova.“

Stagg slyšel, jak se Mary k němu pomalu přibližuje.

„Nemohu to už...“

Něco ho prudce udeřilo do hlavy. Vzápětí ztratil vědomí. Když opět přišel k sobě, ležel na boku na zemi. Ruce měl svázaný za zády. Také jeho nohy byly spoutány. Mary rozřezala na dvě části tenký provaz, který vzala s sebou z pantelfanské vísky. Vedle své hlavy zpozoroval Stagg velký kamen, který Mary pravděpodobně použila k tomu, aby ho zbavila vědomí. Vidouc, že otevřel oči, řekla:

„Strašně se ti za to omlouvám, Petře. Musela jsem to udělat. Kdybys přivedl DeCeany na naši stopu, zcela určitě by nás zabili.“

„Ve vaku jsou dvě láhve whisky,“ odpověděl Stagg ponuře. „Opři mě o strom a dej mi napít. Chci vypít celou láhev. Za prvé proto, že musím nějak otupit prudkou bolest hlavy a za druhé z toho

důvodu, že jestliže se nezpiji do němoty, tak zemřu z rozčarování. A za třetí proto, že chci zapomenout jaká jsi děsná potvora!“

Mary mu neodpověděla, ale udělala všechno, co si přál. Seděla vedle něho a přidržovala mu láhev u úst čas od času ji odsouvajíc, aby se neudusil.

„Promiň mi to, Petře.“

„Jdi kčertu! Proč jsem musel narazit právě na tebe? Proč jsem nepotkal nějakou jinou ženu? Dej mi napít!“

Během následujících dvou hodin vypil téměř dvě třetiny litrové láhve whisky. Chvilí seděl nehybně opřený o kmen stromu a nepřítomným pohledem se díval před sebe; pak se těžce svalil na zem a usnul.

Když se ráno probudil, zjistil, že ho Mary rozvázala. Nestěžoval si na to, že je opilý. Vůbec si dívky nevšímal. Jen se na ni mlčky díval a sledoval, jak mu připravuje jeho příděl. Po snídani, během které vypil moře vody, se znovu vydali na východ.

Brzy odpoledne se Mary rozhodla přerušit tíživé mlčení:

„Již uběhly dvě hodiny, aniž bychom narazili na nějakou farmu,“ řekla. „Les je mnohem řidší a půda stále kamenitější. Blížíme se k pustině, rozkládající se mezi DeCe a Caseylandem. Musíme být nyní mnohem více opatrnější. Můžeme narazit na vojenské oddíly obou zemí.“

„Ale proč bychom se měli bát tvých lidí? Domníval jsem se, že právě je hledáme.“

„Nejdříve mohou začít střílet a teprve až pak se ptát.“ Mary byla zcela viditelně znepokojena.

„V pořádku,“ řekl Stagg lehce ochraptělým hlasem. „Zavoláme na ně z bezpečné vzdálenosti. Poslyš, Mary, jsi si jistá, že mě nebudou pokládat za normálního deceánského zajatce? Konečně, ten paroh... Mohou se sami o tom přesvědčit.“

„Když jim řeknu, že jsi mi zachránil život, tak tě zcela rozhodně nebudou pokládat za deceánského zajatce. Kromě toho jim řeknu, že jsi se nechtěl stát Slunečním Hrdinou a že jsi proti tomu nemohl nic dělat. Pouze...“

„Pouze co?“

„Pouze se budeš muset podrobit operaci. Nevím, zda naši lidé jsou dostatečnými odborníky na to, aby ti odstranili ten roh a nepřipravili tě přitom o život. Ale budeš to muset risknout. Jinak tě budeme muset zavřít. Víš, že jinak by to skončilo všeobecným šílenstvím. Nemůžeme ti přece dovolit, aby ses volně pohyboval, alespoň ne za těchto podmínek. A samozřejmě, naše svatba by byla zcela vyloučena, kdybys měl i nadále ten roh. Nejdříve budeš pokřtěn a přijmeš naši víru, protože si nehodlám vzít za muže pohana. Ani bych to nemohla. My Caseyané zabíjíme pohany.“

Stagg nevěděl, zda se má vztekat, smát nebo zda má plakat. Nakonec mávl rezignovaně rukou a řekl:

„Nepamatuji se, že bych tě někdy žádal o ruku.“

„Och, vždyť přece nemusíš! Stačí, že jsme spolu strávili noc. V mé zemi to znamená, že muž a žena se musejí vzít. Častokrát se tímto způsobem ohlašují zasnuby.“

„Vždyť jsme přece neprovedli nic takového, co by tě přinutilo si mě vzít! Stále jsi ještě panna, pokud se nepletu!“

„To zcela určitě, ale to s tím nemá nic společného. Prostě, jestliže muž a žena spolu stráví noc, zcela určitě přitom zhřešili, přinejmenším v myšlenkách. Samozřejmě, pokud nejsou svatí; kdyby jimi však byli, nikdy by nemohlo dojít k této situaci.“

„Tak proč si, ksakru, stále hraješ na hodnou dívku?“ zavrčel Stagg. „Jestliže jsi jednou řekla 'b', mohla bys říct i 'a'.“

„Byla jsem tak vychována. Není však přece důležité to, co si myslí lidé. Důležité je pouze to, co vidí Matka.“

„Někdy si hraješ na takového svatouška, že bych ti s chutí zakroutil krkem! Já tady trpím tak, že si to vůbec nedovedeš představit. Mohla bys ulevit mému trápení, aniž by to pro tebe mělo nějaké negativní důsledky. Kromě toho bys z toho měla takové potěšení, o kterém se mnohá ženám může jen zdát!“

„Zbytečně se zlobíš, Petře! Konec konců, u nás je to zcela jinak než v DeCe, kde by nás mohli zabít dříve, než bychom se stačili vzít. Kdybych zhřešila. Kromě toho nejsi normální člověk. Máš ten paroh. Jsi někdy velice zvláštní. Pouze velice učený a vzdělaný kněz by nějak dovedl vysvětlit všechny ty zvláštnosti a komplikace týkající se tvé osoby.“

Stagg se vzteky celý třásl.

„Ještě nejsme v Caseylandu!“

Bylo poledne. Stagg opět snědl více, než by měl. Mary na to nic neřekla, ale velice bedlivě ho pozorovala. Pokaždé, když se k ní příliš přiblížil, okamžitě se od něho odsouvala.

Přebalili si své vaky a vydali se na další cestu. Stagg se již cítil mnohem lépe. Masitá část parohu se zvětšila a pomalu začínala tvrdnout. Oči mu jiskřily radostí. Každých pár kroků si povyskočil, spokojeně si přitom v duchu pohvizduje.

Mary zůstávala poněkud pozadu. Cítě stále vzrůstající vlnu své touhy, Stagg to vůbec nezaregistroval. Vzdálil se od ní na vzdálenost dvaceti metrů. Náhle prudce zabočil ze stezky a zmizel v křoví. Uběhl dalších dvacet metrů, než se rozhlédl a zjistil, že dívka zmizela. Vykřikl její jméno, načež se prudce rozběhl zpátky, zapomínaje přitom na jakoukoliv obezřetnost a opatrnost. Našel stopy v trávě. Došel po nich k téměř vyschlému prameni, překročil opatrně drobný potůček a vstoupil do malého dubového háje. Tady ztratil její stopu. Pomalu přešel dubovým hájem a opatrně se rozhlížeje na všechny strany, vystoupil na velkou louku.

Překvapeně se díval na ostří přinejmenším dvanácti mečů. Za meči se výhrůžně tyčily nsupené tváře. Caseyáné.

Za muži stála asi dvacetiletá dívka. Fanyinka. Muži měli na sobě červené ponožky a zbytky výstroje caseyánských baseballistů, kromě jedné jediné výjimky. Místo čepic s dlouhými kšilty měli na hlavách klobouky ozdobené ptačími pery, které trochu připomínaly klobouky dřívějších admirálů. Za nimi pak stáli jeleni. Devatenáct pro jednotlivé hráče a jejich náhradníky, jeden pro fanyнку a čtyři nákladní se zásobami a výzbrojí.

Velitel Caseyánů, nazývaný „Silák“, byl vysoký, štíhlý muž s podlouhlým, velice hezkým obličejem. Jeho pravou líci nadýmala prýmka žvýkáčeho tabáku. Usmíval se a zároveň se tvářil velice divoce.

„Tak co, paroháči? Čekal jsi měkoučké, kulatoučké ženské tělo a narazil jsi na ostrý meč, co? Cítíš se zklamán, netvore? Bud' bez obav. Hodíme tě do ženské náruče, ovšem ramena této ženy jsou

příliš silná a kostnatá, její prsa jsou povislá a svraštělá a její dech smrdí záhrobím.“

„Nebud' tak příšerně melodramatický, Siláku,“ zavrčel jeden z bojovníků. „Pověsme ho a basta. Čeká nás přece zápas v Poughkeepsie.“

Teprve nyní Stagg pochopil, s kým má vlastně do činění. Nebyli to vojáci, ale baseballové družstvo, které bylo pozváno k zápasu do DeCe. Mají železný list, který jim zabezpečuje volný průchod přes území znepřátelené země pod podmínkou, že nezaútočí na jeho obyvatele.

„Proč hned všet?“ řekl Stagg. „S ohledem na uzavřené smlouvy nesmíte bojovat s DeCeany, pokud na vás sami nezaútočí.“

„To je sice pravda, ale naši zvědové nám již řekli o tobě. Nenarodil ses v DeCe a nepodléháš tudíž jeho zákonům.“

„Proč mě chceš tedy pověsit? Jestliže nejsem DeCean, nejsem také tvým nepřítelem. Řekni mi, neviděli jste tady někde pobíhající dívku? Jmenuje se Mary Caseyová. Ona by vám mohla říct, proč by mělo být se mnou slušně zacházeno.“

„Akorát!“ ozval se hráč, který se dříve zmínil o věšení. „Jsi jedním z těch prokletých Paroháčů. To nám bohatě stačí.“

„Zavři zobák, Lonzo!“ přikázal Silák. „Já jsem tady kapitánem,“ řekl a obrátil se ke Staggovi. „Lituji toho, že jsem ti neusekl hlavu ještě před tím, než jsi otevřel ústa. Neměli bychom nyní žádné problémy. Ale chtěl jsem uslyšet něco o té Mary Caseyové.“ Na chvíli se odmlčel a hned vzápětí se zeptal:

„Jak znělo její druhé jméno?“

„Jdu-do-Ráje.“

„Ano, tak se jmenovala moje sestřenice. Ale to ještě nic neznamená. Šla s tebou ve Velkém Procesí. Máme dobré špehy a víme, že jste zmizeli, když tí chlapečci zaútočili na Vassar. Deceánské čarodějnice však nastrčily jiného Parohatého Krále a potajnu vyslaly oddíl bojovníků, aby vás našli.“

„Mary musí být někde tady v tomto lese,“ pokoušel se Stagg vysvětlit Caseyanům, že mluví pravdu. „Najděte ji; potvrdí vám, že jsem jí pomáhal při útěku do vaší země.“

„Tak poč jste se rozdělili?“ zeptal se podezíravě Silák. „Kam jsi tak pospíchal?“

Stagg mlčel. Silák několikrát pokýval hlavou.

„Myslel jsem si to. Stačí se na tebe jen podívat a člověk hned ví, proč jsi utíkal za tou dívkou. Něco ti řeknu, Parohatý Králi. Mám pro tebe jeden návrh. Normálně bych tě připekl na rozdělaném ohni, pak bych ti vytrhl oči z důlků a nacpal bych ti je do chřtánu. Čeká nás však zápas, nemáme čas na to, abychom uskutečnili to, co jsem ti před chvílí řekl. Nabízím ti tedy rychlou a bezbolestnou smrt. Svažte mu ruce, chlapci, a pověste ho.“

Caseyané přehodili přes silnou větev velkého dubu provaz a na Staggovu šíji nasadili oprátku. Dva muži ho drželi za ruce, třetí se chystal, že mu je sváže za zády. Stagg se nijak nebránil, i když by pro něho nebyl vůbec žádný problém se osvobodit. Řekl pouze:

„Poslyšte! Vyzývám vás k zápasu podle pravidel. Jeden proti pěti. A vzývám Boha za svědka!“

„Cože?“ zeptal se překvapeně Silák. „Ve jménu Kolumba, člověče, již tak jsme zpožděni. Kromě toho, proč bychom měli přijmout tvou nabídku? Jsme jejunové. Výzva k zápasu od jakéhosi hnusného pohana je pro nás nepřijatelná. Co říkám nepřijatelná, nestojí vůbec za to, abychom o ní vůbec přemýšleli!“

„Nejsem žádný hnusný pohan,“ řekl Stagg. Použil téhož výrazu pro označení vesnického burana. „Slyšel jsi někdy, že by Sluneční Hrdina nebyl šlechticem?“

„Máš pravdu,“ řekl Silák a poškrábal se na hlavě.

„Nedá se nic dělat, chlapci. Pusťte ho. Doufám, že to bude velice krátký zápas.“

Ani na okamžik mu nepřišlo na mysl, aby ignoroval nabídku svého nepřítele. Měl svou čest a své zásady a v žádném případě je nehodlal porušovat. Zvláště když byl vyzván k zápasu ve jménu svého božstva.

Caseyané, kteří měli rozehrát prvních pět míčků, si sundali své admirálské klobouky a nasadili si na hlavu normální baseballové čepice s dlouhými kšilty. Vytáhli si své nádobíčko z vaků umístěných na hřbetech nákladních jelenů. Těžkým bílým prachem, který sypali z kožených vaků, označili dráhy mezi metami a

stanovištěm nadhazovače. Kolem každé mety vysypali nevelké čtverce; podle pravidel mohlo dojít s pravděpodobností jedna ku pěti k situaci, kdy Stagg by musel odpálkovávat z každé mety. O něco větší čtverec označoval pozici nadhazovače.

„Budeš souhlasit s tím,“ zeptal se Silák, „aby tento zápas rozhodovala naše fanyňka? Bude přísahat na Boha Otce, Syna a Ducha Svatého, že bude nestranně rozhodovat. Kdyby nedodržela svou přísahu, Bůh ji zkosí bleskem nebo - což bude pro ni mnohem horší - ji postihne neplodností.“

„Nemám jinou možnost volby,“ řekl Stagg, pohazuje přitom s velkou okovanou pálkou, kterou dostal od Caseyánů. Jsem připraven.“

Zcela ho přešla chuť na jakoukoliv ženu. Zcela jednoznačně nyní toužil po protivníkově krvi. Fanyňka s tváří schovanou za železnou maskou a s tělem chráněným hrubým koženým oděvem, zaujala své místo za nadhazovačem.

„Hra!“

Stagg čekal na Silákův nadhoz. Ten stál ve vzdálenosti pouhých tří metrů a devadesáti centimetrů od Stagga a držel v ruce kožený míček s ostrými ocelovými ostny. Podíval se na Stagga, narovnal se a hodil...

Míček vyrazil ze Silákovy ruky jako dělostřelecký náboj vystřelený z hlavně děla a zamířil přímo na kosmonautovu hlavu. Letěl tak rychle, že člověk s normálními reflexy by se mu nestačil vyhnout Stagg se však jen lehce zhoupł v kolenou a míček přeletěl několik centimetrů nad jeho hlavou.

„První míček,“ vykřikla fanyňka jasným, čistým hlasem.

Chytající se vůbec nepokoušel míček chytit. V této hře bylo jeho úkolem pouze sebrat odpálkovaný míček a hodit ho zpátky nadhazovači. Samozřejmě, hlídal také nejdůležitější metu a musel by se snažit chytit míček do své velké kožené lapačky, kdyby se Stagg pokusil ukončit hru.

Silák hodil podruhé; tentokrát mířil na Stagguův žaludek. Stagg se pokusil míček odpálkovat. Uslyšel tupý úder. Byl to však zcela jiný zvuk, než hluchý třesk, který podvědomě očekával.

Míček se od jeho pálky odrazil doleva a skončil mimo hřiště v autu.

„První vyautování.“

Chytající hodil míček Silákovi. Ten ho ihned hodil směrem ke Staggovi, jediným, plynulým pohybem pravé ruky.

Málem tím Stagga překvapil. Stagg se již nemohl míčku vyhnout. Stačil se pouze zaštitit pálkou. Míček narazil přímo do pálky a uvízl v ní jedním ze svých ostnů, který se vzpříčil mezi dvěma mosaznými pláty.

Stagg se rozběhl k první metě, svíraje v ruce pevně svou pálku. Pravidla to dovolovala, pokud byl míček zabodnutý v pálce. Silák se rozběhl za Staggem, předpokládaje, že se míček uvolní z pálky a spadne na zem. Kdyby se Staggovi podařilo doběhnout na první metu s míčkem na pálce, stal by se on nadhazovačem a Caseyan pálkařem.

Míček spadl z pálky v polovině vzdálenosti mezi metami. Stagg uběhl ještě několik kroků jako jelen, kterého tak velice připomínal, skočil hlavou napřed a po břichu vjel na první metu. S pálkou namířenou před sebe udeřil basemana do nohy. Úder byl tak prudký, že baseman spadl na zem.

Stagg náhle ucítil prudký úder do svých zad a vzápětí vykřikl bolestí. Jeden z ostnů míčku se mu hluboce zaryl do zad. Vyskočil na nohy a vytrhl si míček z rány. Zcela přitom ignoroval teplý pramen krve, který mu okamžitě po vytažení míčku začal stékat po zádech. Přežil doslova smrtonosný hod. Nyní podle pravidel hry mohl házet buď na Siláka nebo na prvního basemana.

Baseman se pokoušel utéct, ale byl natolik vážně zraněn, že nemohl dokonce ani jít, natož utíkat. Vytáhl tedy z pochvy svou pálku a připravil se na odpálení míčku, kdyby se Stagg rozhodl hodit míček právě na něho.

Stagg hodil. První baseman, s tváří zkřivenou bolestí od rány na noze, se rozmáchl s pálkou, vzápětí se však zapotácel a spadl na zem s míčkem hluboce zabodnutým do krku.

Stagg nyní mohl zůstat v bezpečí na první metě a nebo se rozběhnout ke druhé metě. Vybral si běh a znovu byl přinucen k vykonání zoufalého skoku. Poučený ze smutného konce prvního basemana, druhý baseman se postavil trochu bokem ke Staggovi.

Rychlost Staggova skoku však byla tak velká, že dojel po břiše až za metu. Musel se rychle otočit a sáhnout rukou na čáru.

Míček tupě mlaskl, když dopadl do velké lapačky druhého basemana. Teoreticky byl Stagg v bezpečí. Nemohl se však zcela uvolnit. Těsně před sebou viděl vztekem zkřivenou tvář druhého basemana. Natáhl před sebe svou pálku a čekal, zcela připraven zabít druhého nepřítele, kdyby ten zapoměl na pravidla hry a hodil by na něho míček.

Když druhý baseman uviděl před sebou Staggovu napřaženou pálku, upustil míček na trávu. Z jeho prstů kapala krev. Tak moc si přál hodit míčkem a tak silně ho držel v ruce, že jeho ostny prorazily silnou kůži jeho lapačky.

Byl odpočítáván čas nutný k tomu, aby Caseyané mohli odříkat pár modliteb nad tělem svého mrtvého spoluhráče, který ležel na zemi přikrytý dekou. Stagg poprosil o trochu jídla a o vodu. Cítil, že každým okamžikem omdlí hladem. Měl plné právo na vyslovení této prosby.

Právě skončil s jídlem, když fanynka vykřikla:

„Míček!“

Stagg stál uprostřed úzkého čtverce ohraničujícího území druhé mety a připravoval se na sérii odpalů. Silák prudce hodil míček, Stagg ho odpálkoval téměř k autové čáře a začal prudce utíkat. Hráč, který nahradil zabitého hráče, sebral míček ze země ihned po jeho dopadu. Stagg se na okamžik zastavil. Nevěděl, zda má běžet dále ke třetí metě nebo se má vrátit zpátky na druhou.

První baseman hodil míček Silákovi, který již stál široce rozkročený blízko čáry spojující druhou a třetí metu, téměř přesně na dráze Staggova běhu. Ten by se v případě, že by pokračoval v běhu ke třetí metě, musel k Silákovi otočit zády. Stagg se otočil, aby se rozběhl zpátky na druhou metu, ale uklouzl na trávě a spadl na zem.

Během jedné, strašlivě dlouhé vteřiny, byl přesvědčen o tom, že to je jeho konec. Silák stál nedaleko něho a právě se rozmáchl, aby dorazil svého bezradného protivníka. Ale Stagg stále ještě držel v rukou pálku. Zcela dezorientovaný se s ní pokoušel zaštitit. Míček narazil do pálky poněkud z boku, vyrazil ji Staggovi z ruky a dopadl o několik desítek centimetrů od něho na zem.

Stagg triumfálně vykřikl, vyskočil na nohy, chytil pátku a začal s ní výhružně mávat nad hlavou. Míček ho nezasáhl. Nemohl ho tedy zvednout a hodit ho na protivníka. Nemohl také sejít z vyznačené čáry, aby tomu, kdo by chtěl míček získat, v tom mohl zabránit. Kdyby míček ležel tak, že by se dotýkal čáry spojující obě mety, mohl by klidně pátkou udeřit toho, kdo by ho chtěl zvednout ze země.

Ticho přerušil dívčí hlas caseyánské fanyanky. Začalo odpočítávání. Caseyáné měli deset vteřin na to, aby se rozhodli, zda budou bojovat o míček nebo zda dovolí svému protivníkovi, aby se bezpečně dostal na třetí metu.

„Deset!“ vykřikla fanyнка. Silák se otočil zády ke Staggově netrpělivě se třesoucí pálce.

Další série nadhozů. První nadhoz - Stagg minul míček. Silák se usmál a znovu prudce hodil míček na Stagga. Mířil přitom na jeho hlavu. Stagg opět netrefil míček, ale míček ho také nezasáhl.

Silák se zlověstně pousmál. Kdyby nyní Stagg odpálkoval míček, musel by odhodit pátku a čekat nehybně na smrtelný úder. Kdyby však na druhé straně úspěšně zakončil sérii nadhozů, stal by se nadhazovačem. Stále by byl na tom hůře, protože byl zbaven podpory svých spoluhráčů, ale jeho síla a rychlost z něho činily velice silné, jednočlenné družstvo.

Nastalo ticho, přerušované pouze modlícími se Caseyany. Silák se zaklonil dozadu, rozmáchl se... a míček vyletěl z jeho ruky přímo na Stagguv žaludek. Stagg ho mohl pouze odpálkovat dolů na zem nebo se pokusit o únik. Kdyby však přitom upadl nebo vykročil z vyznačeného čtverce, bylo by mu započteno vyautování.

Rozhodl se pro únik. Míček proletěl kolem něho tak blízko, že ho jeden z jeho rotujících ostnů škrábl do boku. Z rány mu začal vytékat drobný pramínek krve.

„První míček!“

Silák znovu mířil na Stagguv žaludek. Stagгови se zdálo, že míček přímo roste v letu před jeho očima, stává se stále větším, díky příslibu brzké záhuby. Byl velký jako celá planeta, na kterou padá, aby ji úplně zničil.

Z celé síly trefil míček mířící na jeho žaludek. Jeho pálka opsala rychlý, s plochou hříště rovnoběžný půlkruh. Stagg trefil míček samým koncem pálky. Ta ve Staggových rukou prudce zavibrovala a praskla.

Odpálkovaný míček zamířil přímo do tváře caseyánského nadhazovače, který to naprosto nečekal. Silák nemohl uvěřit tomu, že tak těžký míček může během tak krátké doby urazit tak velkou vzdálenost. Vida, že Stagg končí sérii, chytil míček do své lapačky. Otočil se na místě a zjistil, že jeho spoluhráči se již probrali z překvapení a že se pokoušejí dosáhnout Stagga. Mezi utíkajícího Stagga a poslední metu se postavili dva hráči a dávali posunky najevo, aby jim byl hozen míček. Silák však chtěl sám vyřídit svého protivníka.

Stagg se s rozpaky rozmáchl dřevěnou násadou své pálky, která byla před chvílí zbavena své, mosaznými pláty zesílené, horní části. Míček se od ní neodrazil, pouze spadl na zem po Staggově neúspěšném pokusu o jeho odpálkování.

Jeden z Caseyanů se po něm vrhl prudkým skokem po bříše. Stagg zvedl svou pálku a jediným silným úderem mu rozdrtil hlavu. Zbývající Caseyané samým překvapením přímo vrostli do země.

Fanyнка si zakryla rukama svou masku. Nechtěla se dívat na mrtvolu. Hned vzápětí je však spustila dolů a podívala se prosebně na Siláka.

Silák stál nehybně na místě. Vypadalo to, jako kdyby chtěl přikázat svým spoluhráčům, aby se vrhli na svého protivníka bez ohledu na pravidla hry. Rozhodl se však zcela jinak. Zhluboka se nadechl a řekl:

„To je v pořádku, Katie. Začni odpočítávat Jsme jejunové. Nepodvádíme.“

„Jedna,“ řekla třesoucím se hlasem fanyнка.

Hráči se mlčky podívali na svého velitele, který se vzápětí na ně usmál.

„Dobrá, chlapci. Postavte se za mě. Já půjdu jako první. Nemohu po vás chtít něco, co mohu udělat sám.“

„Můžeme mu přece dovolit aby zakončil sérii,“ řekl jeden z hráčů.

„Co?“ zařval Silák. „Ten odporný, vychloubačný, deceánský čůrák by se nám pak nestoudně vysmíval. Ne! Jestli je nám souzeno zemřít - a jednou přece všichni musíme zemřít - pak zemřeme jako praví chlapi.“

„Pět!“ vykřikla fanyňka hlasem, ve kterém bylo možno vycítit celou bolest jejího pukajícího srdce.

„Nemáme žádnou šanci,“ vyjekl jeden z caseyánských hráčů. „On je přinejmenším dvakrát rychlejší, než kdokoliv z nás. Půjdeme jako berani na porážku.“

„Nesrovnávejte mě s beranem!“ zařval Silák. „Jsem Caseyan! Nebojím se smrtí! Dostanu se do nebe, zatím co vy se budete smažit v pekle!“

„Sedm!“

„No tak, pánové!“ vykřikl Stagg, mávaje přitom nad hlavou zlomenou pálkou. „Kdo z vás má dost odvahy k tomu, aby pokoušel štěstí?“

„Osm!“

Silák se připravil ke skoku, mumlaje si přitom tiše jakousi modlitbu.

„Devět!“

„DOST!“

Kapitola 16

Mary Caseyová vyběhla z lesa s rukama nataženýma před sebou jako výraz svého jednoznačného nesouhlasu. Položila je Silákovi kolem krku a začala ho líbat na tvář, neustále přitom opakující:

„Ach, bratranče... myslela jsem si, že tě již nikdy neuvidím.“

„Díky Matce, že jsi živá a zdravá! Paroháč tedy nelhal, vid’?“ Odtáhl od sebe Mary na vzdálenost svých paží a pozorně se na ni zadíval. „A nebo přece jen lhal?“

„Ne, ne, ne! Dokonce se mě ani nedotkl. Celou dobu se choval jako opravdový jejun. On není vyznavačem Columbie. Bere nadarmo jméno Boha, Otce i jeho Syna. Sama jsem se o tom nejednou přesvědčila. Je vám přece jasné, že žádný jiný DeCean by to neudělal.“

„Škoda, že jsem to dříve nevěděl. Dva dobří lidé nesmyslně zemřeli,“ řekl Silák a obrátil se ke Staggovi. „Jestli je všechno to, co jsem slyšel, pravda, přáteli, pak nemá cenu dále pokračovat ve hře. Pokud s tím ovšem budeš souhlasit.“

Stagg odhodil na zem zbytek zlomené pálky, který stále držel ve své ruce. „Vždyť jsem stejně chtěl jít do Caseylandu a žít tam s vámi až do své smrti...“

„Není čas na dlouhé řeči,“ přerušila je Mary. „Musíme odtud co možná nejrychleji vypadnout. Vylezla jsem před chvílí na strom, abych se trochu porozhlédla a spatřila jsem smečku pekelných psů a lidi jedoucí za nimi na jelenech. A také prasata smrti!“

Caseyané zbledli.

„Prasata smrti,“ opakoval Silák pomalu. „Přijíždí bohyně Alba. Co ona tady dělá?“

Mary ukázala prstem na Stagga.

„Musejí vědět, že je někde tady poblíž. Narazili na jeho stopu. Pohybují se příliš rychle na to, aby mohlo jít o normální pronásledování.“

„Zatracená práce,“ povzdechl si Silák. „Nedomnívám se, že by se nám mohlo cokoliv zlého přihodit, máme konec konců železný

list, i když zase na druhé straně si nemůžeme být jisti ničím. Bohyni Albu nezajímají žádné smlouvy.“

„Ano“, řekla Mary. „Vám nic nehrozí, ale co bude se mnou a s Petrem? Nás se netýkají žádné záruky.“

„Mohl bych vám dát dva jeleny. Mohli byste se pokusit dostat k řece Housatonic. Kdyby se vám podařilo ji překročit, byli byste v bezpečí. Je tam přístav, ale... Bohyně Alba vás může cestou dosáhnout.“

Silák se na chvíli zarazil a hluboce se zamyslel. „Nemáme na vybranou,“ řekl nakonec. „Má čest mi nedovoluje, aby dva mí přátelé padli do rukou proradné Alby. Kromě toho jsi moje sestřenice. Co tedy uděláme, chlapci?“ obrátil se ke svým spoluhráčům. „Vykašleme se na záruky, které nám poskytuje železný list a budeme bojovat po boku našich přátel, nebo se ukryjeme v lese jako houf slepic utíkajících před jestřábem?“

„Žijeme jako Caseyané a jako Caseyané také zemřeme! Vykřikli jednohlasně všichni Caseyané.

„V pořádku, budeme tedy bojovat. Ale svůj boj začneme útekem. Nechť se ještě trochu namáhají, než začne téct jejich krev!“

V témže okamžiku uslyšeli psi štěkot.

„Jedeme!“

Mary se Staggem shodili náklad ze hřbetů dvou jim darovaných jelenů, vyskočili na ně a uchopili do rukou otěže.

„Ženy napřed!“ vykřikl Stagg. „Budeme vás chránit!“

Mary se na něho překvapeně podívala.

„Jestli tady zůstaneš, chci být s tebou!“

„Není čas na dohady,“ pobízela je Silák. „Pojedeme všichni spolu.“

Rychlým klusem vyrazili po úzké, točité ztezce, pryč z lesní mýtiny. Slyšeli, jak psi rovněž zvýšili své tempo, když narazili na čerstvé stopy lidí a jelenů. Jejich štěkot k nim nyní doléhal z mnohem menší vzdálenosti. Poslední z nich právě opouštěl lesní mýtinu, když na ni vpadli první psi. Stagg se otočil v sedle svého jelena a zpozoroval jednoho z nich, velkou chlupatou bestii, připomínající křížence chrta s vlkem, s bílou kožešinou a vlčíma

ušima. Za ním se hnalo zbývajících dvacet psů, kteří mu byli k nerozeznání podobní.

A pak již neměl čas na to, aby se otáčel. Musel vést svého jelena; ten však byl natolik vystrašený, že ho Stagg prakticky nemusel pobízet ke klusu. Uběhli asi půl kilometru, když se Stagg znovu pokusil ohlédnout.

Spatřil za sebou oddíl asi dvaceti jezdců, klusajících za nimi na jelenech. V jejich čele jela na statném, bílém jelením býkovi s červeně natřenými parohy stará žena, jejímž jediným oděvem byl pouze stuhami ozdobený klobouk, který měla na hlavě a živý had, plazící se jí po ramenou. Její dlouhé, šedé vlasy za ní vlály ve větru, zatímco její vyschlá, svraštělá ňadra se pohupovala v rytmu klusajícího jeleního býka. Pohled na ni by zcela jistě odradil každého muže. Vedle jelenů běželo stádo vysokých, dlouhonokých a zcela nepochybně velice rychlých prasat. Byla celá černá; jejich dlouhé kly byly natřeny červenou barvou. Celou dobu odporně kvičela.

Sotva se Stagg stačil otočit zpátky, uslyšel nejdříve hluchý zvuk po pádu velkého zvířete a hned vzápětí výkřik plný bolesti. Podíval se před sebe. Na zemi leželi dva jeleni a vedle nich jejich jezdci. Stalo se to nejhorší, co se mohlo stát. Fanynčin jelen šlápl nohou do díry v zemi a spadl na zem. Mary jedoucí hned za ní se mu již nestačila vyhnout. Stagg přitáhl otěže svého jelena a seskočil na zem.

„Jsi v pořádku?“ vykřikl směrem k Mary.

„Trochu to mnou otřásl,“ vydechla dívka, „ale Katiin jelen si asi zlomil nohu a můj utekl do lesa.“

„Vyskoč ke mě do sedla. Někdo z Caseyanů vezme Katie!“

Silák pomalu vstal od těla dívky ležící na zemi.

„Nemůže hýbat nohama. Asi si zlomila páteř.“

Katie musela slyšet, co říká.

„Zabijte mě někdo! Nechci se dopustit smrtelného hříchu sebevraždy. Zabijte mě, pro vás to nebude žádný hřích! Ani Matka by si nepřála, abych se dostala do rukou bohyně Alby.“

„Nikdo z nás tě nezabije, Katie,“ uklidňoval ji Silák. „Alespoň do té doby, dokud budeme naživu.“

Zavrčel rozkaz svým lidem a všichni Caseyané seskočili ze sedel.

„Postavte se do dvojstupu. Nejdříve na nás zaútočí psi. Pak přijdou na řadu prasata nebo jezdcí. Bojujte svými oštěpy.“

Sotva stačili postavit před oběma ženami jakous takous řadu, zaútočili na ně pekelní psi - ohromné, chlupaté bestie, speciálně cvičené k pronásledování a k boji, které se s temným vrčením vztekly vrhly na jejich hrdla. Navzdory počátečnímu zmatku, křiku, vrčení psů a výkřikům bolesti, trvala potyčka se psy poměrně krátce, asi jen necelé dvě minuty. Přežila ji pouze čtyři těžce poraněná zvířata, která se odplazila do lesa, aby tam zdechla. Zbytek psů, bez tlap, hlav a ocasů, ležel rozsekán na kusy u nohou obránců. Jejich vlastní ztráty byly poměrně malé. Pouze jeden z Caseyanů ležel na zádech se široce otevřenými očima a rozsápaným hrdlem. Pět dalších Caseyanů bylo sice vážně pokousáno, ale mohli ještě dále bojovat.

„Á, tady máme další pány na holení!“ vykřikl Silák. „Semkněte se k sobě a připravte se k boji s oštěpy!“

Zpoza stromů vyjeli na volné prostranství DeCeané na svých jelenech. Bělovlasá stařena pobídla svého jelena, vyjela několik metrů před svůj doprovod a vykřikla pronikavým hlasem:

„Caseyánští mužové! Nejste to vy, koho pronásledujeme. Vydejte nám Parohatého Krále a budete volní! Můžete si také ponechat dívku, která byla naším zajatcem. Jestliže ho však odmítnete vydat, dám příkaz k vypuštění prasat smrti a vy všichni zemřete!“

„Nech se vošoustat, babizno!“ zakřičel jí v odpověď Silák. „Ale budeš si to muset udělat sama, protože se nenajde nikdo, kdo by se byť jen dotkl takové smradlavé kozy, jako jsi ty!“

Bohyně Alba vztekla vykřikla. Obrátila se ke svým kněžkám a kněžím a dala jim příkaz k vypuštění prasat, vedených na dlouhých vodítkách.

„Používejte své oštěpy stejně, jako je používáte při lovu,“ vykřikl Silák. „Již jako malé děti jste lovili divoká prasata. Tehdy jste ještě neuzvedli oštěp ve svých rukou. Nedejte se zastrašit. Ty budeš bojovat mečem,“ obrátil se Silák ke Staggovi. „Pozoroval jsem

tě, jak jsi bojoval se psy. Jsi dostatečně rychlý na to, abys mohl bojovat proti prasatům mečem. Pozor!... To chce klid... útočí!“

Silák zabodl svůj oštěp do hřbetu obrovského kance, který se vzápětí svalil na zem. Zpoza jeho těla ihned zaútočila velká bachyně. Stagg přeskočil mrtvé zvíře a bodl bachyni mečem do krku dostatečně silně na to, aby jí prorazil páteř hned za hlavou. Podobným výpadem zabil druhou bachyni, která povalila jednoho Caseyana na zem a svým rypákem mu právě rozsápávala nohu.

Stagg náhle uslyšel, jak Mary vykřikla. Otočil se a uviděl, jak Mary křečovitě svírá násadu oštěpu zabodnutého do boku velkého kance, který byl pouze lehce raněn a právě se chystal zaútočit. Držíc se křečovitě oštěpu, Mary kroužila kolem něho, zatímco rozzuřeně zvíře stálo na místě a zlostně funělo.

Stagg vykřikl a vrhl se na raněné zvíře. Oběma nohama přistál na jeho hřbetě. Rozzuřený kanec nevydržel tuto tíhu a převrátil se na záda. Ihned se znovu postavil na nohy a bleskově zaútočil. Stagg ležící na zemi prudce bodl kance přímo do jeho rozevřeného rypáku. Vyskočil na obě nohy, jediným pohledem zjistil, že Mary, ačkoliv je trochu otřesena, je celkem v pořádku a přiskočil na pomoc Katie. Caseyana, který byl přidělen na její obranu, ležel bezmocně na zemi a křičel bolestí. Z jeho hrudi mu čněla polámaná žebra, zatímco obrovský kanec mu právě svými klektáky rozsápával nohu. Navzdory své rychlosti však už Stagg nestačil pomoci caseyánské fanynce. Než se mu podařilo uřezat jednu ze zadních končetin velkého kance, dívka už nežila.

Stagg se kolem sebe rozhlédl, aby zjistil, jak to s nimi vlastně vypadá. Byli na tom bezpochyby velice špatně. Ze šestnácti Caseyánů, kteří přežili útok psů, jich zůstalo naživu jen deset. Pouze pět z nich však jakž takž stálo na nohou.

Společně se jim ještě podařilo vyřídít další tři prasata. Zbylá čtyři utekla s hlasitým kvikotem do lesa.

Silák těžce oddechoval.

„Nyní na nás zaútočí bohyně Alba. Jsme vyřízeni. Ale řeknu ti, Staggu, že ještě hodně dlouho se budou v Caseylandu zpívat písně o tomto boji!“

„Nedám jim Mary!“ zařval náhle Stagg. Měl divoké oči a ještě divočení výraz ve tváři. Zase byl úplně šílený. Tentokrát však toužil po lidské krvi a ne po ženském těle.

Obrátil se směrem k DeCeanům, kteří se pomalu začínali řadit do pětistupu. Jejich dlouhé oštěpy se leskly na slunci.

„Albo!“ vykřikl Stagg a vyrazil na jezdce.

Stařena ho ihned nezpozorovala, teprve až na to byla upozorněna svým doprovodem. Pomalu k němu obrátila svého bílého jelena.

„Zabiji tě, ty stará, vzteklá feno!“ řval Stagg, co mu síly stačily, mávaje přitom svým mečem nad hlavou. „Všechny vás pozabím!“

Náhle se však stalo něco velice podivného.

Kněží a kněžky, kteří byli od mala vychováváni k tomu, že Sluneční Hrdina je polobůh, se nyní octli ve zcela neobvyklé situaci. Vedla je prakticky neporazitelná Bohyně Smrti, která jim přikázala zabít člověka který podle všech pověstí a zásad jejich víry byl rovněž neporazitelný! Každá zmínka o Slunečním Hrdinovi vždy zdůrazňovala jeho vítězství nad jeho protivníky. Jedna legenda dokonce hovořila o jeho vítězství nad samotnou Smrtí! Co více: všichni na vlastní oči viděli masakr pekelných psů a prasat smrti, zvířat zasvěcených bohyni Albě. Na vlastní oči také všichni viděli neobvyklou rychlost a šermířské umění Slunečního Hrdiny. Když jim tedy Bohyně Smrti nařídila, aby si připravili oštěpy a zaútočili na Parohatého Krále, zaváhali. Jednalo se pouze o několik vteřin, ale to Staggovi stačilo k tomu, aby zaútočil na samotnou Bohyni Albu.

Jeho meč dopadl na její oštěp. Na slunci se třpytící ostří jejího oštěpu bylo uťato a spadlo na zem. Jelen nesoucí na svém hřbetě Bohyni Albu doslova vrostl do země, zatímco Stagg spadl na zem.

Stařena seskočila jako kočka na zem. Mohla se ještě pokusit utéct ke svému doprovodu; její jelen stál mezi ní a Staggem.

Stagg plácl zvíře po zadku a to poplašené uteklo.

Stál tváří v tvář smrti. Nějakou dobu se díval přímo do jejích bledých, modrých očí. Viděl starou, věkem sešlou ženu; staletou, vysušenou vědmu, tak starou, že vypadala, jako by měla nejméně dvě stě let. Měla tmavou, svrašťelou kůži. Celá vypadala jako treska

vysušená na slunci. Z brady jí vyrůstaly dlouhé, bílé chlupy, pod nosem jí zase rostlo husté chmýří. Její kamenný pohled svědčil o tom, že již viděla umírat tisíce mužů a že další tisíce ještě asi uvidí vypouštět duši. Stagg stanul tváří v tvář samotné smrti.

Ucítil závan chladu vanoucí od této sochy zničení. Na její šíji se svíjející chřestýš dodával tomu všemu působivý kolorit hrůzy.

Kosmonaut se náhle vzpamatoval. Uvědomil si, že má co do činění s pouhým člověkem.

Zvedl svůj meč nad hlavu.

Nebylo mu však dopřáno, aby s ním udeřil ženu stojící před ním. Tvář Bohyně Alby se náhle zkřivila bolestí. Sáhla si rukou na hrud' a pomalu se sesula k zemi. Srdeční mrtvice je zákeřná choroba, a jak je vidět, nevyhýbá se ani bohyním.

Doprovod Bohyně Alby zachvátila panika. Stagg toho hned využil. Skočil mezi jezdce, mávaje přitom na všechny strany svým mečem. Bojoval jako šílený. Vůbec necítil bolest z mnoha ran, které utřil od oštěpů a mečů svých nepřátel. Zabíjel lidi stejně bezohledně jako jeleny, kteří poplašeně couvali a shazovali na zem své jezdce, kteří byli zabíjeni dříve, než se stačili zvednout ze země.

Na chvíli se zdálo, že se Staggovi podaří všechny DeCeany pobít. Zabil nejméně šest deceánských jezdců, čtyři další shodil ze sedel a vyřadil je z boje, když náhle postava držící se vzadu pobídla svého jelena a vjela do největší bitevní vřavy a zamířila přímo ke Staggovi. Stagg ji zpozoroval teprve tehdy, když do něho vrazila. Zvedl hlavu a spatřil hezkou tvář Panny, bývalé Velké Washingtonské Kněžky, tvář dívky s dlouhými, hnědými vlasy, s jemným, i když trochu jestřábím nosem, s jak krev rudými rty a dopředu čnějícím poprsím, které bylo nyní zakryto, protože dívka byla těhotná. Nosila v sobě jeho dítě. Mělo se narodit již za čtyři měsíce. Navzdory tomu Panna stále jezdila na jelenu.

Stagg zvedl svůj meč k dalšímu výpadu. Když spatřil před sebou kněžku, došlo mu, že nosí v sobě jeho dítě. Jeho ruka s mečem pomalu klesla dolů. Dívce to zcela stačilo. Její pěkná tvář zůstala zcela nehybná a ledově studená, když jediným úderem své dlouhé, jak břitva ostré šavle, t'ala do jediného parohu, který vyrůstal ze Staggovy hlavy.

Pro Stagga se tím definitivně všechno skončilo.

Kapitola 17

Plán nevyžadoval nějakou dlouhou nebo speciální přípravu.

Nejdříve do Washingtonu pronikli špehové přestrojeni za občany DeCe, patřící k různým společenským vrstvám. Hledali a pátrali po všech možných dostupných informacích, týkajících se kosmické lodi Terra a jejího vybavení. Používali všech možných prostředků k získání jakýchkoliv informací o Slunečním Hrdinovi. Během akce zjistili, že doktor Calthorp se vrátil do Washingtonu. Okamžitě se s ním zkontaktovali. O několik dní později byl lodí převezen po řece Potomac do zátoky Chesapeake a pak dále na pobřeží, kde ho bez problémů našel karelský kutr, který ho přivezl do Aina. Calthorp padl do náruče svým přátelům. Radost z tohoto setkání jim pouze zkálila zpráva o Sarvantově a Gbwehunově smrti a absence jakýchkoliv zpráv o Staggově.

Když Churchill objasnil Calthorpovi, v čem spočívá jeho dohoda s Karelany, malý antropolog se rozesmál a řekl, že se jim to zcela určitě podaří. A pokud se to nepodaří, tak stejně stojí za to se o to alespoň pokusit. Ukázalo se, že on sám je nejlepším zdrojem informací o jejich lodi. Věděl přesně, co všechno a kde naleznou a kde je třeba hledat zbytek jejího nákladu a vybavení.

Společně s kapitánem Kirstim Ainundilou opustili Aino. Na každého kosmonauta připadli tři Karelané, kteří byli připraveni použít své meče při každém podezřelém pohybu. Pluli rychlou brigantinou, která plula na čele velké flotily. Posádka lodi byla vybrána ze všech karelských kolonií: z těch, které ležely na jih od DeCe a z těch, které se dříve jmenovaly Nové Skotsko a Labrador. Brigantína drze vplula do zátoky Chesapeake a při ústí řeky Potomac vysadila na břeh svůj desant. Zamaskovaná jako deceánský kutr pak v noci doplula do Washingtonu a tam zakotvila u jednoho mola. Přesně o půlnoci členové desantního výsadku zaútočili na budovu, ve které byly uloženy zbraně z Terry. Strážcům střežícím vchod do budovy byla podržnuta hrdla, dveře do zbrojního skladu byly vypáčeny a rychlopalné pušky, které byly nalezeny ve skladu, byly rozdány karelským námořníkům. Ti ještě nikdy nadrželi v rukou něco podobného. Dlouho se však na tento okamžik připravovali tím,

že pod Churchillovým vedením cvičili v Ainu se speciálními maketami těchto pušek. Poručík také vyzbrojil kosmonauty granáty s vlastním pohonem. Bez zbytečných průtahů zaútočili na baseballový stadión - nyní na svatyni Slunečního Hrdiny, na jehož hrací ploše stála Terra, která hrdě mířila svou štíhlou přídí ke hvězdám, ze kterých se před nedávném vrátila.

Strážci lodi se pokoušeli zabránit kosmonautům dostat se na stadión, ale jejich střetnutí se změnilo v doslovný masakr. Automatické pušky okamžitě zkosily třicet lučištníků a dalších čtyřicet přitom bylo těžce zraněno. Útočníci z nichž během útoku nebyl nikdo zraněn, vyhodili do vzduchu bránu stadiónu.

Terra byla zkonstruována tak, že ji mohl řídit pouze jediný člověk. Churchill se posadil do pilotního křesla. Za něho se postavil Kirsti se dvěma svými lidmi, kteří měli v rukou nože.

„Nyní uvidíte, co všechno dokáže tato loď,“ řekl k nim Churchill. „Celý Washington může rozdrtit svou váhou. Vaše flotila celkem bez problémů dobude město. Později poletíme do Camden, Baltimore a do New Yorku a uděláme s nimi totéž, co s Washingtonem. Kdybychom nevystoupili z lodi, nebyli bychom zajati. DeCeané nás však přemluvili, abychom z ní vystoupili. Nechali jsme se oklamat jako malé děti. Stagga pak udělali svým králem.“

Churchill zkontroloval všechny přístroje, sáhl si i na páku hlavního tahu. Všechno řádně fungovalo. Zavřel hlavní vstup do lodi a řekl:

„Je čas dát se do díla.“

To bylo smluveným znamením pro kosmonauty, kteří ihned zadrželi dech. Churchill stlačil jeden z knoflíků na řídicím panelu a už za necelou minutu leželi všichni Karelani bezvládně na podlaze. Poručík stlačil jiné tlačítko a silné ventilátory vysály všechen uspávací plyn z lodi. Podobným způsobem se zbavili na Vixie aviantropů.

„Uložíme je nyní do hibernátorů?“ zeptal se Steinborg.

„Ano. Později je někde vyložíme. V planetárním systému Vegy II by nás mohli pozabíjet.“

Uchopil páku hlavního tahu. Antigravitace bez jakýchkoliv problémů zvedla do vzduchu padesátitisícitunový kolos.

„V důsledku odporu vzduchu přiletíme do Aina teprve za patnáct minut,“ řekl Churchill. „Vezmeme odtud naše ženy a... tradá do Poughkeepsie!“

Měl na mysli Robin a Al-Masyuniho a Yasthzembského karelské ženy.

„Zcela určitě tím budou překvapeny. Co jim řekneme, až se proberou na palubě lodi?“

„Uspíme je uspávacím plynem a dáme je do hibernátorů,“ odpověděl mu Churchill. „Vím, že to není fair, ale nemáme čas se nyní nad tím příliš pozastavovat.“

„Nechci vůbec myslit na to, co všechno od nich uslyšíme, až budeme na Veze!“

„Nezbude jim nic jiného, než se s tím smířit,“ pokrčil Churchill rameny, pečlivě se snaže ukrýt svůj vlastní strach z Robin.

Zatím všechno probíhalo podle plánu. Robin spolu se dvěma karelskými ženami vstoupily bez jakýchkoliv problémů na palubu Terry, která vzápětí znovu odstartovala. Když Karelané přišli po nějaké době k sobě, zjistili, že byli podvedeni. Zůstali na zemi a jen pustě kleli. Kosmonauté je však stejně neslyšeli. Znovu přišel na řadu uspávací plyn a ženy se hned nato ocitly v hibernátorech.

Během letu do Poughkeepsie řekl Churchill Calthorpovi:

„Podle zpráv našich informátů byl Staggs spatřen v malé vísce na východním břehu řeky Hudson. Podařilo se mu tedy Pantelfanům utéci. Kde je však nyní nevíme.“

„Musi jít do Caseylandu,“ poznamenal Calthorp. „Z louže pod okap! Nechápu jen, kde vzal tolik síly na to, že se nevrátil do Procesí. Byl přece v moci toho, čemu se nedokáže ubránit žádný muž!“

„Přistaneme mezi Poughkeepsie a Vassarem. Je tam velký domov pro opuštěné děti, které ještě nebyly adoptovány. Je spravován vassarskými kněžkami. Vezmeme si několik dětí a uložíme je do hibernátorů. Kněžky zhypnotizujeme a snad se nám také podaří dozvědět se něco o Staggově.“

Téže noci přiletěli nad sirotčinec. Loď bez problémů zůstala nehybně stát nad domovem, a to i navzdory poměrně silnému větru. Pak opatrně vypustili uspávací plyn.

Umístění asi šedesáti dětí do hibernátorů jim zabralo necelou hodinu. Vyslechli správkyni domova, asi padesátiletou kněžku. Použili k tomu speciálního narkotika. Během několika minut se dozvěděli všechno o bohyni Albě, která se minulé noci vydala z Poughkeepsie po Staggových stopách. Když se od ní dozvěděli všechno co pořebovali, uložili ji do její vlastní postele.

„Od časného rána,“ řekl Churchill, „budeme kroužit po okolí a hledat Stagga. Mohli bychom se pokusit použít k tomu černého světla, ale neobjevíme tím lidi skrývající se pod stromy.“

Časně ráno Terra vystartovala z malého údolí, ve kterém strávili noc a odletěla ve výšce necelých třiceti metrů směrem na východ. Když dosáhli řeky Hausatonic, zamířili přímo na východ. Churchill usoudil, že Stagg ji ještě nemohl překročit a že se skrývá někde poblíž. Každých pár kilometrů přistávali. Zbytečně však jen ztráceli čas tím, že se pokoušeli domluvit se s místními obyvateli, kterým stejně nerozuměli ani slovo, stejně jako tehdy, když několik hodin honili muže a ženu, kteří se před nimi pokoušeli ukrýt ve starých štolách opuštěného dolu. Když je konečně chytili, stejně nic o Staggovi nevěděli.

Znovu dorazili k řece Hudson. Tentokrát však zamířili na jih a pak zase na východ.

Jestliže Stagg spatří Terru, zcela určitě vyjde ze svého úkrytu. Asi pět kilometrů před Hausatonicem zpozorovali skupinu asi pěti jezdců na jelenech, kteří pomalu šli po úzké stezce mezi stromy. Snížili svůj let a když uviděli, jak se za jezdci potácí nějaká postava, rozhodli se, že přistanou.

Tímto způsobem se setkali s Pannou, kdysi Velkou Washingtonskou Kněžkou. V pokročilém stádiu těhotenství, unavená, zcela neschopná jízdy na jelenu, pomalu klopýtala, vedouc za sebou za otěže svého jelena. Když je uviděla, pokoušela se utéct do lesa. Museli ji nejdříve uspat a pak ji pomocí antídota probudit. Mluvila bez jakýchkoliv zábran.

„Ano, vím, kde je ten váš takzvaný Sluneční Hrdina,“ řekla vztekla. „Leží na této stezce, asi dva a půl kilometru odtud. Nemusíte pospíchat. Klidně na vás počká. Je mrtev.“

„Mrtev,“ povzdechl si Churchill. Tak blízko, pomyslel si v duchu. Přišli jsme o půl hodiny později.

„Ano, je mrtvý.“ Dívka ze sebe přímo vyplivla ta slova. „Zabila jsem ho. Usekla jsem mu druhý roh a on na místě vykrvácel. Jsem šťastná. Nebyl opravdovým Slunečním Hrdinou. Byl to zrádce a kacíř. A zabil Bohyni Albu“ Podívala se prosebně na Churchilla. „Dej mi nůž, chci se zabít. Kdysi jsem byla hrdá na to, že v sobě nosím dítě Parohatého Krále, ale nyní nechci přivést na svět bastarda falešného boha a nechci umřít ze studu nad tím, že ho nosím ve svém lůně.“

„Mám to chápat tak, že když tě pustíme, zabiješ sebe i své dítě?“ zeptal se poručík překvapeně.

„Ano! Přisahám to na svaté jméno Columbie!“

Churchill pokývl hlavou směrem ke Calthorpovi, který vbodl do dívčina ramene jehlu se stříkačkou, uspal ji a opatrně ji odnesl do hibernátoru.

„Nemohli jsme připustit, aby zabila Staggovo dítě,“ řekl za chvilí. „Jestliže on sám zemřel, alespoň jeho dítě bude žít.“

„Na tvém místě bych se příliš nestrachoval o to, zda Staggo zemře bez potomka, či nikoliv,“ poznamenal Churchill, aniž by mu vysvětlil, o co mu vlastně jde. Vzpomněl si na Robin, která za padesát let porodí Staggovu syna. Inu, s tím se už nedá nic dělat. Přestaň na to nyní myslet. Nyní je důležitý sám kapitán.

Znovu vystartovali a vydali se směrem na východ. Jako na dlani před sebou viděli vyšlapanou stezku ztrácející se občas v zeleni. Vinula se kolem jednoho pahorku, kolem druhého... třetího...

Nakonec přece jen dorazili k místu, kde došlo k boji. Zpozorovali na zemi ležící těla psů, prasat a jelenů. Bylo jim řečeno, že zde došlo k masakru. Kde jsou tedy všechna lidská těla?

Loď přistála na stezce, drtíc nemilosrdně stromy rostoucí podél ní. Kosmonauté vyskočiji na zem s automatickými puškami připravenými k výstřelu. Opatrně se rozhlíželi kolem sebe. V pilotním křesle lodi zůstal pouze Steinborg.

„Myslím si,“ řekl Churchill, „že mrtví Caseyané byli odtaženi do lesa, kde byli pohřbeni. Ty mrtvolky tady mají na sobě deceánské oděvy.“

„Možná, že právě nyní pohřbívají Stagga,“ zamyslel se Calthorp nahlas.

„Doufám, že nikoliv.“ Churchill byl smutný, protože zahynul jeho kapitán, osoba, která byla velitelem lodi a stála v čele posádky, která prožila tolik různých nebezpečí. Věděl však, že není důvod celou věc zbytečně dramatizovat. Kdyby Stagg zůstal naživu, kolik problémů by tím vzniklo, až by přistáli na Veze! Musel by přece cítit něco víc než jen formální sympatie k Robininu dítěti. Kolikrát by si chtěl s ním pohrát! Byl by neustále poblíž, kdykoliv připravený dát mu nějaké to kapesné. A on, Churchill, by se neustále pozastavoval nad tím, zda Robin i nadále pokládá Stagga za poloboha.

A co by se stalo, kdyby Robin nadále trvala na své víře?

Posádka Terry se rozdělila, aby co možná nejrychleji našli Stagguv hrob. Za chvíli uslyšeli zahvízdnutí, které kromě nich nikdo jiný neslyšel. Zageristrovali ho pomocí speciálního přijímače, který měli umístěný ve svých uších. Tento přijímač převáděl vysokofrekvenční signál na nižší frekvenci, aniž by nějak poškozoval jejich sluch. Opatrně se vydali za Al-Masyunim, který tento signál vyslal. Mezi stromy uviděli čtyři muže a jednu dívku, jak společně zarovnávají kopec hlíny, který byl zcela nepochybně společným hrobem. Churchill vyšel zpoza stromů a obrátil se na cizince:

„Nebojte se. Jsme Staggovými přáteli.“

Caseyané byli překvapeni, uvěřili však opakovaným poručíkovým ubezpečením, i když své zbraně stále drželi ve svých rukou. Kosmonauté k nim pomalu přistoupili a vysvětlili jim, kdo vlastně jsou a proč sem přiletěli.

Dívka měla opuchlé oči a stopy zaschlých slz na tváři. Když uslyšela, že se ptají na Stagga, znovu se rozplakala.

„Nežije,“ vzlykala. „Kdybyste přišli o něco dříve...“

„Kdy vlastně zemřel?“

Jeden z Caseyanů se podíval na slunce. „Asi tak před půl hodinou. Dlouho krvácel. Nevzdal se však bez boje.“

„Dobrá. Steinborgu,“ řekl Churchill do krátkovlnné vysílačky, „přileť sem k nám a pošli nám taky pár kráčejších lopat. Musíme co možná nejrychleji vykopat Stagga ze země. Calthorpe, jakou máme naději?“

„Na zmrtvýchvstání? Velkou. Na to, že mozek zůstal nepoškozen? Žádnou. Ale můžeme zrekonstruovat poškozenou tkáň a přesvědčit se, co z toho všeho bude.“

Neřekli Caseyanům, proč se pokoušejí o exhumaci kapitánova těla. Pochopili už, co k němu Mary cítí a nechtěli v ní vyvolávat žádné velké naděje, které by se pak mohly ukázat jako falešné. Řekli jim jen, že si vezmou s sebou jeho tělo ke hvězdám, kde bude pohřben tak, jak si to přál.

Zbývající těla, která našli ve společném hrobě, byla tak zmasakrovaná a smrt nastala před tak dlouhou dobou, že nemělo vůbec žádný smysl se pokoušet je vzkřísit.

Už na palubě lodi Calthorp vyřizl za pomoci speciálního robochirurga zbytek násady parohu ze Staggovy lebky. Pak otevřel samotnou lebku. Také rozřizl Staggovu hrud'. Do jeho srdce a do mozku zavedl pár elektrod. Staggovův krevní systém byl napojen na speciální pumpu. Pak robochirurg opatrně zvedl Staggovo tělo a uložil ho do Lazarova zásobníku.

Tento zásobník byl celý vyplněn bioželé - hustou, výživnou tekutinou, která se skládala ze dvou různých druhů buněk. Jedny odstraňovaly poškozené a už se rozkládající buňky z tkání oběti, druhé zase pocházely ze zdravých buněk odebraných dříve z téhož těla, které nyní leželo v zásobníku. Nahrazovaly nefunkční a odumřelé buňky mateřského organismu.

Elektrošoky probuzené Staggovo srdce začalo tlouct. Teplota těla začala pomalu stoupat. Šedá barva kůže se začala pomalu měnit na růžovou.

Bioželé působilo po dobu pěti hodin. Calthorp ani na okamžik nespouštěl zrak z přístrojů na řídicím panelu robochirurga a z displeje kardiostimulátoru.

„Nemá už cenu ho tady déle držet.“ rozhodl nakonec.

Přitáhl k sobě řídicí páku zásobníku. Staggovo tělo se pomalu začalo vynořovat ze zásobníku. Nesmírně opatrně pak bylo položeno

na stůl. Speciální zařízení Stagga opatrně umylo, odstranilo z jeho srdce a mozku elektrody, zašilo jeho hrud', položilo na vyříznuté místo v jeho lebce kovovou destičku, natáhlo na ni kůži s vlasy a přišlo ji ke kůži.

Nyní přišli na řadu lidé, kteří opatrně uchopili svého kapitána, zvedli ho ze stolu a přenesli ho do postele. Stagg spal jako novorozenec.

Churchill vyšel z lodi a přistoupil k Caseyanům, kteří byli natolik vystrašení a pověřiví, že odmítli vstoupit na palubu Terry.

Muži mezi sebou tiše rozmlouvali. Mary seděla kousek od nich na zemi a opírala se zády o strom. Její tvář byla nehybná a strnulá jako maska z nějaké řecké tragédie. Když uslyšela Churchillovy kroky, zvedla hlavu a bez jakéhokliv zájmu se zeptala:

„Můžeme už odejít? Chceme se vrátit domů.“

„Mary,“ řekl Churchill, „můžeš jít kam chceš. Ale nejdříve ti musím říct, proč jsem vás požádal, abyste tak dlouho čekali.“

Mary poslouchala jeho vyprávění: O jejich plánovaném odletu na Mars, o získání paliva a o jejich cestě k Veze, kde hodlají založit novou lidskou kolonii. Nejdříve trochu ožila, ale pak zase upadla do dřívější apatie.

„Jsem ráda, že máte ty své sny, i když mi to všechno připadá až příliš kacířské. Ale vždyť se mě to přece netýká, proč mi to tedy vypravuješ?“

„Mary, když jsme před osmi sty léty opouštěli Zemi, bylo navrácení lidského života zcela běžným lékařským zákrokem. Nepoužívali jsme k tomu žádné černé magie, jako to dělají čarodějnice, ale úplně obyčejné vědy... A...“

Dívka vyskočila na nohy a chytila Churchilla za ruce.

„Chceš tím snad říct, že se vám podařilo vzkřísit Petra k životu?“

„Ano, nyní spí, ale...“

„Ale co?“

„U toho, kdo byl tak dlouho mrtev, vždy dochází k poškození mozku. Obvykle je možné nahradit zničenou a odumřelou tkáň, ale občas se člověk probudí jako naprostý idiot a...“

Z krásné dívčiny tváře se ztratil její dřívější úsměv.

„Nedozvíme se nic nového před východem slunce, že ano? Proč jsi mi to tedy všechno řekl už teď a nepočkal jsi s tím ještě těch několik hodin?“

„Protože kdybych ti to neřekl, vrátila by ses domů. Ale to ještě není všechno. Každý z nás na Terre věděl co všechno se může stát, jestliže zahyne a bude znovu vzkříšen k životu. „Všichni jsme se s výjimkou Sarvanta dohodli na tom, že jestliže vyjdeme z Lazarova zásobníku jako imbecilové, budeme znovu usmrceni. Nikdo z nás nechce jen vegetovat.“

„Usmrceni?“ opakovala po něm Mary pomalu. „To by byl přece strašlivý hřích. Stejný jako vražda.“

„Nebudu se s tebou o tom přít. Chci jen, abys věděla, co všechno se může stát. Doufám, že tě potěší následující příběh. Tedy, na jedné planetě v planetárním systému Vixie, zahynul Al-Masyuni. Zabila ho jedovatá rostlina, která vystřelovala jedovaté střely pomocí stlačeného povětří. Zasáhly ho dvě střely a Al-Musyuni na místě ihned zemřel. Když už ležel nehybně na zemi, stvol rostliny se rozevřel a rostlina vypustila obrovské, stonožkám podobné larvy; každá z nich byla nejméně půl metru dlouhá a měla obrovská kusadla. Bezpochyby měly zatahnout jeho tělo dovnitř rostliny, která tímto způsobem získávala potravu.

Drželi jsme se z dosahu jejich střel. Larvy jsme rozstříleli pomocí automatických pušek, jedovatou rostlinu jsme zničili několika granáty. Pak jsme přenesli Al-Masyuniho tělo do lodi, přivedli ho k životu a odstranili jsme jed z jeho organismu. Jeho smrt nijak nepostihla jeho tělo a ani jeho vědomí. Se Staggem to však může být zcela jinak.“

„Mohu ho zítra ráno uvidět?“

„Samozřejmě, bez ohledu na to, jak to s ním dopadne.“

Noc ubíhala strašně pomalu. Kosmonauté nemohli spát, Mary také nemohla usnout. Naproti tomu zbývající Caseyané chrápali v lese poblíž kosmické lodi. Někteří členové posádky se ptali Churchilla, proč nečinně čekají, až se Stagge probere. Mohli by přece během té doby uspat pomocí plynu jednu nebo dvě vísky, vzít na palubu ještě několik žen a dětí a pak zamířit přímo k Marsu.

„Jde přece o to děvče. Stagga by si možná přál, abychom ji vzali s sebou.“

„Proč ji tedy jednoduše nedáme do hibernátoru?“ zeptal se Yasthzembski. „Nebo snad chceš rozdělit vlas na čtyři díly? V jejím případě si hraješ na citlivku, zatímco na druhé straně klidně unášíš tisíce jiných žen a dětí.“

„Ty ženy vůbec neznáme. Kromě toho jsme jim udělali velkou službu tím, že jsme je vzali z jejich divokého světa. Tu dívku však známe a víme také, že se měla stát ženou našeho kapitána. Prostě jen čekáme, co on sám nám k tomu řekne.“

Konečně nastalo tolik očekávané ráno. Kosmonauté se nasnídali a začali s běžnou přípravou před startem. Netrpělivě přitom čekali, co jim řekne Calthorp.

„Je nejvyšší čas,“ řekl prostě, naplnil tlakovou injekční stříkačku průzračnou tekutinou, přiložil ji ke Staggově paži, stiskl na stříkačce sotva viditelné tlačítko a poodstoupil několik kroků od jeho postele.

Churchill odešel k Mary Caseyové, aby jí řekl, že za chvíli probudí Petra Stagga. To, že se nakonec rozhodla překročit práh lodi, svědčilo o síle jejího citu ke Staggově, a to i navzdory tomu, že když šli chodbami, nedívala se vůbec kolem sebe, dokonce ani na to, co pro ni bylo zcela nové, nepochopitelné a trochu i zlověstné. Dívala se jen před sebe na široká Churchillova záda.

Když přišli spolu ke Staggově posteli, sotva se na něho podívala, ihned se rozplakala.

Kapitán něco zamumlal, jeho víčka se několikrát zachvěla a zase znehybněla. Jeho hrud' se pravidelně zvedala a zase klesala.

„Probud' se, Petře!“ řekl nahlas Calthorp a opatrně udeřil párkrát kapitána po tváři.

Stagg otevřel oči. Rozhlédl se kolem sebe. Uviděl Calthorpa, Churchilla, Steinborga, Al-Masyuna, Lina, Yasthzembského a Chandru. Zcela viditelně se podivil. A když se podíval na Mary Caseyovou, jeho překvapení dostoupilo vrcholu.

„Co se to se mnou, kčertu, stalo?“ pokoušel se vykřiknout, ale z jeho hrdla se ozvalo jen jakési zachrčení. „Ztratil jsem vědomí? Přistáli jsme nebo ne? Samozřejmě, že ano! Jinak by tady nebyla ta

žena. Jedině že byste ji vy, donchuáni, někde schovávali během celého letu.“

Churchill jako první pochopil, co se stalo.

„Kapitáne?“ zeptal se Stagga. „Na co si naposled vzpomínáte?“

„Na co si naposled vzpomínám? Cožpak nevíte, co jsem vám přikázal těsně před tím, než jsem ztratil vědomí? Vydal jsem příkaz k přistání!“

Mary dostala hysterický záchvat, Churchill spolu s Calthorpem ji museli vyvést z kajuty a dát jí nějaké uklidňující prostředky, po kterých během dvou minut usnula. Pak se spolu zase vrátili do pilotní kabiny.

„Je ještě příliš brzy na jakékoliv závěry, ale nedomnívám se, že by došlo k jakémukoliv snížení jeho inteligence. Nestal se z něho imbecil. Ta část mozku, ve které byly uloženy informace a vzpomínky z posledních pěti měsíců jeho života, byla zničena. Podařilo se nám ji sice zrekonstruovat, ale její obsah byl jednou provždy vymazán. Kapitán je přesvědčen o tom, že jsme se právě vrátili z planetárního systému Vixie a že se připravujeme k přistání na Zemi.“

„Sám jsem mu to navrhl,“ přerušil ho Churchill.

„Co teď uděláme s tou Mary Caseyovou?“

„Řekneme jí, jak se věci mají a nechť se sama rozhodne. Může se přece pokusit ho přesvědčit, aby se do ní ještě jednou zamiloval.“

„Budeme jí muset říct o Panně. A o Robin. Nebude nás mít za to příliš ráda.“

„Nejlépe by bylo, kdybychom s tím hned začali. Budu jí muset dát antidotum, aby se probudila. Pak si s ní promluví. Musí se rychle rozhodnout. Nemáme už příliš mnoho času.“

Calthorp vyšel z kajuty. Churchill se posadil do pilotního křesla a hluboce se zamyslel. Přemýšlel o tom, co jim přinese nejbližší budoucnost. Zcela určitě se nebudou nudit. Sám bude mít tolik starostí, že nebude vědět kam dříve skočit. V žádném případě by však nechtěl být ve Staggově kůži. Ani za nic na světě! Přivést na svět stovky dětí během nejdivočejší a nejdelší orgie, jakou touží prožít každý muž a vůbec nic si z toho nepamatovat! Přiletět k Veze II a tam zjistit, že se stal otcem dvou, anebo - pokud se Mary

rozhodne přece jen s nimi letět - dokonce tří dětí, které má se třemi různými ženami. Poslouchat řeči o svých činech, na které si nejenže nepamatuje, ale nedovede si je vůbec představit, a to i navzdory tomu, že svědkové těchto jeho činů budou nesčíslněkrát přísahat že to všechno je pravda. Poslouchat neustálé výčitky padající až příliš často během maželských hádek, které, ačkoliv jsou pravdivé, jsou zároveň fantasticky nepravděpodobné!

Ne, pomyslel si v duchu Churchill, zcela určitě bych nyní nechtěl být Staggem. Bohatě mi vystačí, že jsem Churchill a mám vlastní problémy. Robin se konec konců také jednoho dne probudí a...

Rychlé kroky vracejícího se Calthorpa ho vytrhly ze zamyšlení.

„Tak co?“ zeptal se zvědavě.

„Nevím, zda se mám smát nebo zda mám plakat,“ odpověděl antropolog. „Mary letí s námi!“

Postludium

Ohromný blesk. Hlasitý hřmot. Velké kapky deště.

Nevelká hospoda na území nikoho poblíž hranice DeCe a Caseylandu. Tři ženy sedí při stole v malé místnosti v zadním traktu hospody. Jejich pláště s velkými kapucemi visí na obrovských hácích, přibitých na stěně hospody. Všechny tři ženy mají na hlavě vysoké, černé, barevnými stuhami ozdobené klobouky.

První z nich je Panna, mladší sestra Panny Terry, nyní, stejně jako její sestra v době, kdy na zemi přistáli kosmonauté, panna, kněžka svatého města. Je vysoká a velice hezká; má tmavě hnědé vlasy, tmavěmodré oči, jemný, jestřábí nos a krvavě rudé rty. Její plná, nezakrytá ňadra jí vyzývavě čnějí dopředu.

Druhá žena je kněžka velkého řádu Caseylandu. Má třicet pět let, šedivějící vlasy, těžká prsa a křečové žíly - němý svědek mnoha porodů, i když přísahala, že se nenechá poskvřnit. Veřejně se modlí k Otci Kolumbovi, k jeho Synovi a k Matce. Soukromě uctívá Columbii, Bohyni, Velkou Bílou Matku.

Třetí žena je Alba - šedovlasá, bezzubá stará vědma, nástupkyně Alby, kterou zabil Stagg.

Všechny tři ženy popíjejí z vysokých sklenic červené víno. Ale je to opravdu víno?

Panna se ptá, zda prohrály. Lidé z hvězd utekli a vzali s sebou Slunečního Hrdinu a její milující sestru, která nosí pod srdcem jeho dítě.

Šedovlasá matrona jí odpovídá, že ony nikdy neprohrávají. Nebo se snad Panna domnívá, že její sestra někdy dovolí, aby její dítě zapomnělo na Bohyni? Nikdy!

Ale Stagg, protestuje Panna, vzal s sebou také tu Caseyanku, věrnou ctitelku a vyznavačku Boha Otce!

Alba, stará vědma, se usmívá a říká:

„I kdyby přijal víru Caseyanů, cožpak ty, mladá a hezká, ale hloupá dívka, nevíš, že Matka už v Caseylandu zvítězila? Lidé si sice ještě připomínají Boha Otce a Syna během jejich svátků, ale modlí se pouze k Matce. Její sochy vyrůstají téměř ve všech městech a vískách jak houby po dešti. Pouze ona sídlí v jejich myslích. Není

důležité jak se jmenuje - Bohyně, Columbie nebo Matka. Důležité je, že když nemůže vejít dveřmi, klepe na okna.“

Panna protestuje. Vždyť Stagg přece utekl.

„Ne,“ odpovídá jí matróna, „neutekl ani před námi ani před Velkým Procesím. Narodil se na jihu, odešel na sever, potkal Albu a zemřel. To, že zničil lidské vtělení Smrti nic neznamená, protože Alba nyní žije v těle ženy, která s námi tady sedí. Byl zabit byl pohřben a vstal z mrtvých přesně podle předpovědi. Nyní je jako právě narozené dítě. Slyšela jsem, že si vůbec nepamatuje dny strávené v Procesí. Zamysli se nad tím, co Alba říká o Bohyni, která vždy zvítězí, i kdyby byla ve zdánlivém úpadku. Zda si Stagg vybere Pannu nebo Mary vůbec nic neznamená. Je náš. Vzal si ke hvězdám Matku Zemi.“

Ženy také hovoří o jiných věcech; kují spolu různé plány. Později pak vycházejí z hospody do rachotu hromu a vody padající z oblohy. Své tváře si zakrývají pláštěmi, aby je náhodou někdo nepoznal. Na chvíli se zastavují a vzápětí se rozcházejí. Jedna jde na jih, druhá na sever, třetí zůstává na půli cesty mezi nima oběma.

Panna se ptá:

„Kdy se zase sejdem?“

Matróna jí odpovídá:

„Až se člověk narodí a zemře a znovu se narodí.“

Vědma jí odpovídá:

„Až ve válce zvítězíme tím, že budeme poraženi.“

Philip J. Farmer TĚLA, SAMÁ TĚLA...
Překlad Dittmar Chmelař.
Obálku nakreslil Don Maitz.
Vydalo nakladatelství ARADAN jako svou 5. publikaci.
Ostrava 1996.
Náklad 4 000 výtisků.
Cena 99,- Kč.
ISBN 80-901081-7-2